

ΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 60
ΑΧ. 4.

ΕΤΟΣ 13^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡ. 32 - (649)

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRI DUCLOS

Λένε πως οι νεκροθάφτες είν' ευθυμιοί άνθρωποι. 'Ο Ζουστέν όμως δεν ήταν καθόλου. "Αφη-

νε τους συντρόφους του κάθε βράδυ στην ταβέρνα κι' ενώ εκείνοι κουβέντιαζαν για τους μακαρίτες που έθαψαν την ημέρα, αυτός ξαναγύριζε στο σπίτι του, όπου τον περιμεναν ο τυφλός πατέρας του κι' η σακάτισσα μητέρα του, γέροι κι' οι δυο παρμπάνω από ογδόντα χρονών. Τό μόνο πράγμα που μπορούσαν να κάνουν οι φτωχοί αυτοί γέροι όλη την ημέρα ήταν να περιμένουν το γυιό τους που έφτανε χωρίς να πή λέξι και άναβε με αργές κινήσεις τη λάμπα του πετρελαίου και τα κούτσουρα της φωτιάς. "Έβαζε έπειτα άπάνω την χορτόσουπα, έστρωνε το τραπέζι κι' έτρωγε με τους γέρους. "Αμα τελείωνε το φτωχικό τους δείπνο, έτοιμάζε τα κρεβάτια και τελείωναν κι' οι τρεις την ημέρα τους, όπως και χθές, όπως και αύριο, χωρίς μωρμούρες κατά της τύχης και χωρίς ευχαριστίες στο Θεό.

"Έφερα τον Ζουστέν από τότε που ήμουν παιδάκι. Θυμάμαι την εποχή που ήταν ακόμα σιδηρουργός. Είχε δικό του μαγαζί κι' έβγαζε πολλά χρήματα.

Μά ο Ζουστέν έκανε δυο μεγάλες κουταμάρες στη ζωή του. "Η πρώτη ήταν ότι παράτησε το σιδηρουργείο του κι' έγινε εργάτης στα χωράφια, μεροκαματιάρης, καθώς λέμε.

"Η δεύτερη ήταν ότι παντρεύτηκε. "Ω! πόσο βαθεία χάρα ζωγραφίζόταν στο πρόσωπό του όταν έρωτεύθηκε τη Ρόζα! Δεν έκανε άλλο παρά να μου λέη: «Δέν φαντάζεσαι πόσο καλή και χαριτωμένη είνε! "Αγαπάει τους γονείς μου καλύτερα από τους δικούς της και κάθε βράδυ που πάω και την βλέπω στο σπίτι του πατέρα της, μου λέει: «Θά δής, Ζουστέν, πόσο ευτυχισμένον θά σέ κάνω!»

Την αγαπάω τρελλά. Μά κι' άξίζει να την αγαπάω!... Εί-νε τόσο όμορφη!...»

"Η αλήθεια είνε πως η Ρόζα ήταν μιά χοντρή κοπέλλα γεμάτη φτιασιδία, με στριγγή φωνή και με τη βλαστήμια πάντα στα χείλια της. Δούλευε στη γειτονική κωμόπολι, σ' ένα εργοστάσιο καπέλλων και ξαναγύριζε κάθε βράδυ με το άργό και μισοσκότεινο τραίνο, όπου γινόντουσαν τέτοια σκάνδαλα, ώστε η αστυνομία αναγκάστηκε να επέμβη στο τέλος.

Την ημέρα του γάμου τους, οι γοναίκες, στο κατώφλι της πόρτας τους σπρωχνόντουσαν με τον άγκωνα και γελοῦσαν σαρκαστικά δείχνοντας με το δείκτη το πελώριο στεφάνι που λουλούδια πορτοκαλιάς, για το οποίο τόσο καμάρωνε η Ρόζα. Στα σκαλοπάτια του κήπου κρατούσαν κι' αυτοί την κοιλιά τους από τὰ γέλια.

Μά ο Ζουστέν δεν έβλεπε τίποτα, κόντευε να τρελλαθῇ από την ευτυχία του και δ-ποτέ δεν ή πομπή σταμάτησε μπρός στο σπίτι του πεθερού του, δ-

που θά έπαιρναν το όρεχτικό, πριν πάνε για το γαμήλιο γεῦμα στο πανδοχείο του «Χρυσού Σκούδου», νόμιζε ότι δεν βρισκότανε πειά στο ταπεινό χωριό του, μά σε κάποιο μαγικό παράδεισο. "Ο οὐρανός πάνω απ' τὰ σπίτια έμοιαζε με γαλάζια πορσελάνη κι' ο ήλιος του χαμογελοῦσε αδιάκοπα στην ευτυχία του.

"Ο Ζουστέν έκανε γαμήλια δώρα στη Ρόζα ένα κολλιέ κι' ένα χρυσό ρολόι. "Έπειτα της αγόρασε ωραία έπιπλα. "Όλες του ή οικονομίες έκαναν έτσι φτερά. Πολλά πράγματα μάλιστα τὰ είχε αγοράσει με δόσεις τις οποίες ήταν αναγκασμένος να καταβάλῃ κάθε δεκαπέντε μέρες, χωρίς να συλλογιστῇ ότι μπορούσε ν' άρρωσθή, ή το χειμώνα που ο χωρικός αναγκάζεται να κυττάζῃ τη βροχή με την μύτη κολλημένη στα τζάμια, με τὰ χέρια του άγανακτισμένα γιατί δεν κάνουν τίποτε, χωρίς χρήματα και τρώγοντας το ψωμί του με πίστωση. Μά το ωραιότερο πράγμα στον έρωτα είνε ότι μάς κάνει να ξεχνάμε τη θλιβερή πραγματικότητα.

Από την άλλη κιάλας ημέρα του γάμου, ο Ζουστέν ξανάρχισε τη δουλειά με μιά άγρια θέλησι. Ζητούσε να δουλεύη συμπληρωματικά, ανάλαβε δουλειές εργολαβικά και κάθε μέρα καταριόταν τον ήλιο που βασιλευε τόσο ωρίς. Δεν αισθανότανε καθόλου την κούρασι κι' η μεγαλύτερη του χαρά ήταν να πηγαίνῃ, κάθε Σάββατο βράδυ, τὰ κέρδη του στη Ρόζα, που γινόντουσαν ολοένα και πιό πολλά.

"Εκείνη έκανε άγρια οικονομία και το φαγητό στο σπίτι τους ήταν εξαιρετικά λιτό. Μά όταν ο Ζουστέν έφευγε για το άμπέλι, μόλις της γύριζε τη ράχη του, ή Ρόζα έστelnε κι' αγόραζε λιχουδιές ή έψηνε κανένα μπιστέκι. Οι γείτο-νες που τὰ έβλεπαν δλ' αὐτά τον εידιοποίησαν. Μά εκείνος τους άπάντησε άγανακτισμένος:

— "Αφού πεινάει, κάνει πολύ καλά που τρώει. "Εγώ δουλεύω γι' αὐτή!

"Αγνοούσε ωστόσο ότι φερνόταν άσχημα στους γονείς του. Για τίποτε στον κόσμο, οι φτωχοί γέροι δεν θά παραπονιόντουσαν ποτέ στο γυιό τους. Κρατούσαν, όπως νομίζαν, τόση θέσι στο σπίτι, ώστε εύρισκαν πολύ φυσική τη συμπεριφορά της νύφης τους απέναντί τους. "Ήσαν ικανοί να τὰ υποφέρουν όλα, φτάνει να έκανε το παιδί του τού-του γάμο. Και ή πονηρή Ρόζα τὰ καταλάβαινε πολύ καλά δλ' αὐτά. "Όταν έσεβασθήκε, μάλιστα πως την αγαπούσε τόσο ώστε να μην μπορῇ να ζήσῃ χωρίς αὐτή, άρχισε κά-θε μέρα να του λέη και κάτι κακό για τον πεθερό της, ή για την πέθερά της. Τού έ-λεγε πως ήσαν πολύ απαιτητικοί, ότι μόλις αὐτοὺς έφευγε άξιοῦσαν να τους ψηλάνη ωραία φαγητά, ότι όλα τὰ κέρτά τὰ έώθευε για να ικανοποιῇ τις ιδιοτροπίες τους, ότι την περιφρονούσαν, την έβρίζαν και την κακολογούσαν στους γείτονες.

"Ο Ζουστέν δεν πίστευε οδ-τε μιά λέξι απ' αὐτά, μά και δεν έλεγε τίποτε.

"Η Ρόζα τότε πεισματῶνε και τὰ κακοθαμμένα χείλη της χαμογελοῦσαν πονηρά... Και την άλλη μέρα ξαναρχίσε πάλι τὰ ίδια, έτσι που στο τέλος ο φτωχός Ζουστέν συλλογιστῇ-κε να βάλῃ τους γονείς του στο γηροκομείο για να ησυχάσῃ. Για να δικαιολογήσῃ

Ρόζα και Ζουστέν

την ανανδρική αυτή σκέψη του, είπε μέσα του: «Εκεί, θά τους περιποιούνται καλύτερα...» Μά η μούρα που τον άγαπούσε φαίνεται, τον εμπόδιζε να κάνει την κακή αυτή πράξη. Ένα βράδυ που γύριζε πιο κουρασμένος από τις άλλες μέρες, και που ο κόπος κι' ο ήλιος του είχαν φέρει ζάλη, αποφάσισε να ειδοποιήσει τους γονείς του ότι δεν μπορούσε να τους κρατήσει πια στο σπίτι του.

Μά μόλις άνοιξε την πόρτα, στάθηκε ασταθισμένος. «Όλο το διαμέρισμα ήταν άνω-κάτω. Κουρέλια σκέπαζαν το πάτωμα. Τα συρτάρια του κυμιού ήταν άδειασμένα. Οι φτωχοί του γέροι φαινόταν σαν απολιθωμένοι από τη φρίκη τους. Η μητέρα του έκλαιγε.

— Τέλος ο Ζουστέν κατάρθωσε να τραυλίση με φωνή πνιγμένη: «Πού είναι η Ρόζα;»

Ο γέρος πατέρας του του άπάντησε τότε: «Ήρθε εδώ στις δυο ο Πέτρος, ο μαραγκός. Κουβέντιασαν μυστικά πολλές ώρες κι' έπειτα άρχισαν να ψάχνουν παντού. Έκαναν δέματα δι, τι τους άρεσε. Έπειτα η Ρόζα φόρεσε τα κυριακάτικα της και μ'ε είπε: «Φεύγω με τον Πέτρο για τη Μασσαλία. Όταν θά βαρεθώ, θά ξαναγυρίσω...» Κι' έφυγαν».

Ο Ζουστέν κάθισε. Λησμονησαν κ' οι τρεις να φάνε και να κοιμηθούν. Την άλλη μέρα με την αύγη, ο Ζουστέν σηκώθηκε από την καρέκλα του, πήρε το σακκιδίο του, την άξινα του κι' έφυγε. Δεν είχε κλείσει μάτι. Η χλωμή κι' αδύνατη όψη του ήταν όμοια όπως πάντα. Τον θυμάμαι εκείνο το πρωί. Μπολιάζανε τα καινούργια άμπέλια. Τα δέντρα ξεπετούσαν καινούργια βλαστάρια. Η καταχνιά άιθέβαινε από το ποτάμι, τυλίγοντας τα καμπαναριά και τις στέγες της πόλεως. Όλες η καπνοδόχες καπνίζανε μέσα στην κοιλάδα. Η χαρά της ζωής άπλωνόταν παντού σαν ένας άχνος λίγο βαρύς.

Ο Ζουστέν έφτασε στ' άμπέλια με τα δόντια σφιγμένα. Μά το δράμα του το μάθαμε άργότερα, από το κουτσάμπολιό των γειτόνων.

Ο Ζουστέν εξακολούθησε την ίδια ζωή. Οι γονείς του δεν έπληγαν στο γηροκομείο. Κι' ο ίδιος κάθε βράδυ, γυρίζοντας από τη δουλειά, έκανε όπως κι' άλλοτε το νοικοκυριό. Το μεσημέρι έμενε στα χωράφια. Ποτέ μου δεν είδα τόσο λιτόν άνθρωπο. Έτρωγε χόρτα που τα διάλεγε μόνος του κι' άγρια πράσα μ' ένα κομμάτι ξερό ψωμί. Όταν ο άφέντης του δινε κανένα πιάτο ιντοματσάλατα, ήταν γι' αυτόν σωστή ευτυχία.

Συχνά, το πρωί τον έβλεπα να φτάνη πιο χλωμός, με τα μάτια πιο άνησυχά.

— Δεν είσαι καλά; τον ρωτούσα.

— Ω! κύριε Άνρ, μου άπαντούσε, η μητέρα μου υπέφερε όλη τη νύχτα από το κεφάλι της. Δεν κοιμήθηκα καθόλου γιατί της έθαζα ζεστό νερό στο μέτωπο...

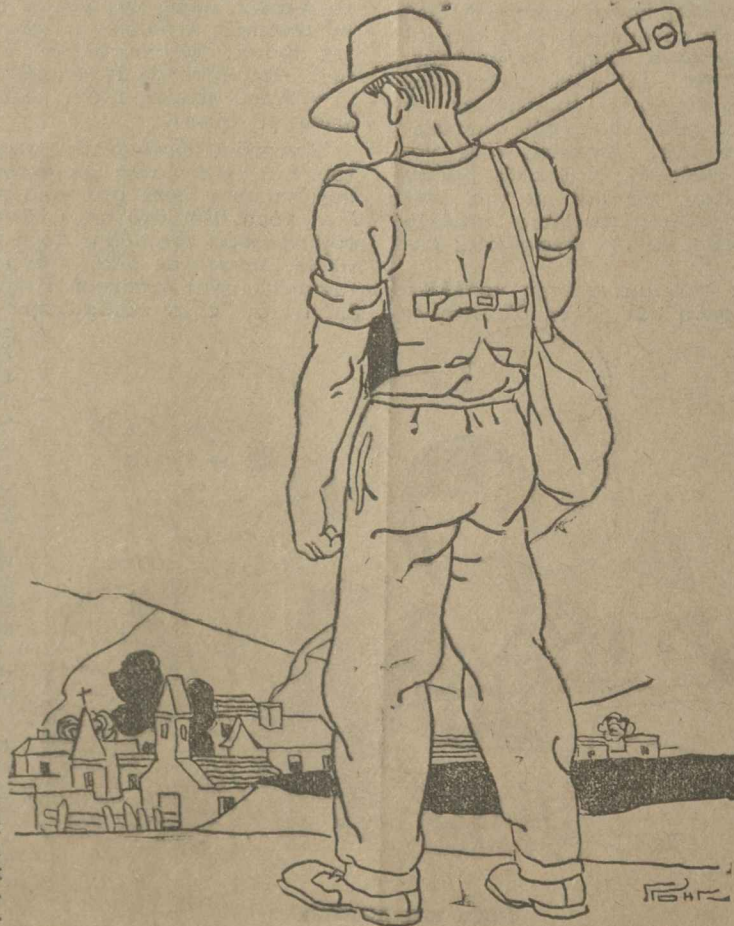
Άλλες φορές πάλι μου έλεγε πως ήταν άρρωστος ο πατέρας του.

Έτσι ο Ζουστέν μου διηγόταν όλες τις δυστυχίες του. Η άπλότης αυτού του ανθρώπου ήταν τόσο μεγάλη, ώστε πολλές φορές χωρίς καμιά δυσκολία τον ρωτούσα: «Και η Ρόζα;»

— Η Ρόζα; Ά, έμαθα νέα από τον πατέρα της, τον Φραγκίσκο... Κάθε φορά που του στέλνει γράμμα, ο γέρος μου το φέρνει να το διαβάσω... Βρίσκεται πάντα με τον Πέτρο στη Μασσαλία. Μά βαρέθηκε πια και θέλει να ξαναγυρίσει...

— Και τί θά κάνης εσύ, Ζουστέν;

— Θά την ξαναπάρω στο σπίτι μου, αν βέβαια θέλη να ξανάρη κοντά μου. Έκανε μια μικρή τρέλλα... Γιατί να μη την συγχωρήσω; Κι' έπειτα, τί τα θέλετε;... Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτή...

Πήρε το σακκιδίο του και την άξινα του κι' έφυγε...

Δεν μπορώ πια να σκεφθώ, είμαι σαν ήλιος από τότε που έφυγε...

Ηλιθιος δεν ήταν καθόλου. Κανένας δεν είχε την ίκανότητά του στη δουλειά... Μά δεν μπορούσε να βάλει αλή τη γυναίκα από το μυαλό του. Στους θρόνους τα παιδιά διά τον κορόιδευαν και του φώναζαν καθώς περνούσε: «Ζουστέν, η Ρόζα σου σε τσίσε χυλόπητα!»

Μά όλα του ήταν αδιάφορα. Ήθαινε με το ίδιο πάντα βήμα, με τα χέρια κρεμασμένα, με το κορμί ξεκάρφωτο. Ήταν όλο κόκκαλα και νεύρα και, παρ' όλη την ισχύτητά του, είχε δύναμι άσυνήθιστη. Κανένας άνδρας δεν τολμούσε να μιλή άσχημα μπροστά του. Τα παιδιά είνε άλλο πράγμα.

Η έποχες και η δουλειές διαδεχόντουσαν η μία την άλλη. Μά για τον Ζουστέν, ούτε ο θειρισμός, ούτε ο τρύλος δεν είχε πια κανένα θέλητρο. Μέσ' στο λισπύρι και στη σκόνι κύτταζε τις ξεστηθιασμένες γυναίκες που θά ήθελαν πολύ να έρεθίσουν το φτωχό παλληκάρι για να γελάσουν μαζί του κατόπι.

Ήρθαν κατόπι η κακοκαιρίες κ' η άναδουλιές. Τότε άκριθώς, ο Ζουστέν ζήτησε τη θέσι του νεκροθάφτη που έχει ως σήμερα.

— Είναι μια καλή θέσι, κύριε Έρρικε, μου είπε. Πληρώνεται κανείς, με το μήνα κι' έπειτα παίρνει και πουρμπουάρ από τους κληρονόμους.

Οι γονείς του πέθαναν την άνοιξη. Ο Άπριλς ήτανε τρελός. Χιονίσε το Πάσχα, η μητέρα του κρύωσε και πέθανε σε τρεις μέρες. Ο γέρο τυφλός πατέρας του συγκινήθηκε τόσο χάνοντας τη συντροφισά του, ώστε πέθανε κι' αυτός από άποληξία το ίδιο βράδυ. Ο Ζουστέν τους έθαψε και τους δυο την Κυριακή του Θωμά.

Όταν πέρασαν μερικές μέρες, ο Ζουστέν είπε μέσα του: «Η Ρόζα έφυγε ίσως έξ αιτίας τους».

Και πήγε να βρη τον πατέρα της.

— Τί κάνει η κόρη σου; του είπε. Άν θέλη άς ξαναγυρίσει τώρα που είμαι μόνος...

— Θά της γράψω, του άπάντησε ο πεθερός του.

— Ένα καλό πρωί η Ρόζα ήρθε με το λεωφορείο και πήγε στο σπίτι του πατέρα της. Ο Ζουστέν πέρασε την πρώτη βραδυά κοντά τους. Θάλεγε κανείς πως δεν είχε συμβη τίποτε μεταξύ τους, πως ούτε κανείς πώς δεν είχε συμβη τίποτε μεταξύ τους, πως ούτε κανείς πώς δεν είχε συμβη τίποτε μεταξύ τους...

Η Ρόζα του άπάντησε πως έπρεπε να ξαναγυρίσει πρώτα στη Μασσαλία για να πάρη τα ρούχα της και να κανονιση μερικούς λογαριασμούς. Και ο Ζουστέν της έδωσε όλες του τις οικονομίες.

Την περίμενε ακόμα μερικούς μήνες. Η Ρόζα τέλος ξαναγύρισε κι' ο Φραγκίσκος έηγε για να την πάρη απ' το σπίτι του πατέρα της, τρελός απ' τη χαρά του. Την έπιασε από τη μέση, τη φίλησε και της είπε: «Πάμε τώρα στο σπίτι μας;» Μά η Ρόζα έσκαψε στα γέλια και του άπάντησε: «Ά! θάάκα μου, νομίζεις πως μπορώ να κοιμηθώ στο ίδιο κρεβάτι μ' έναν νεκροθάφτη;»

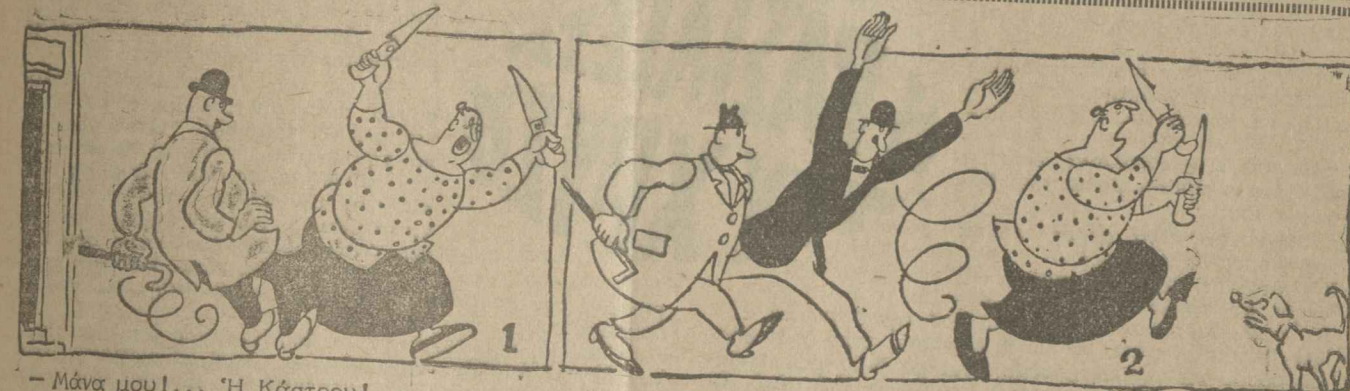
Και ξαναέφυγε πάλι την Κυριακή, παίρνοντας πάλι τις οικονομίες του Ζουστέν.

Κι' από τότε: «Ω! Ο Ζουστέν δεν χάνει το θάρρος του».

«Θά ξαναγυρίσει, κύριε Έρρικε, μου λέει, θά ξαναγυρίσει, γιατί την αγαπάω...» Ά! δεν μπορεί παρά να ξαναγυρίσει...

Κι' εγώ νομίζω πως θά ξαναγυρίσει, μά για να το πωρη πάλι τις οικονομίες του... Πάντως, αυτός θά την περιμένει πάντοτε... H. DUCLOS

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

— Μάνα μου!... Η Κάστρου!...

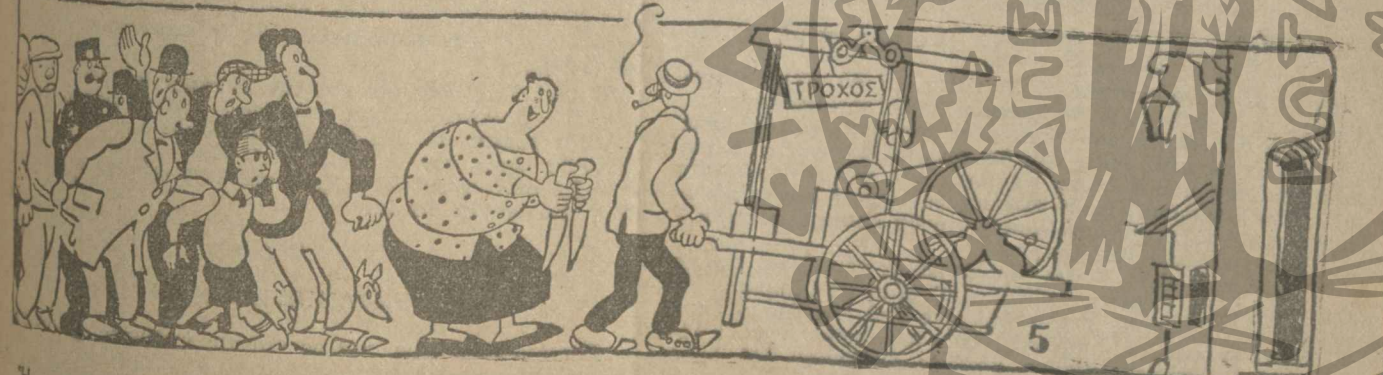
« Πιάστε την!... Πιάστε την!... »

— Γάβ!... Γάβ!... Πιάστε την, για το Θεό, πάει να σφάξη το γαμπρό της!...

— Γάβ!... Γάβ... Μιάου!... Πιάστε την την κακούργα και θά φάη κόσμο!...

Η... δ'ηθεν Κάστρου! — Άκονιστή, τρώχισέ μου, σε παρακαλώ, τά μαχαίρια για τον κια. Τό πλήθος: Άααα!...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο ντ' Ανζελί δεν διαμαρτυρήθηκε περισσότερο και ο γλύπτης με τόν δώ-
κτορα Πруνιέ πήγαν στο διπλανό δω-
μάτιο.

— Έδω θα είνε αξιόλογα, είπε ο
γιατρός με την πρώτη ματιά που έρ-
ριξε γύρω του.

Και δείχνοντας ένα μέρος κοντά
στο παράθυρο, επρόθεσε:

— Σ' αυτό έδω το μέρος πρέπει να
τοποθετηθί το κρεβάτι. Έτσι ο αέ-
ρας θα κυκλοφορή καλύτερα γύρω απ' την άρρωστη.

— Αν θέλετε, γιατρέ, να με βοηθήσετε, είπε ο Ροβέρ-
τος, μπορούμε να τοποθετήσουμε έδω το δικό μου κρεβ-
βάτι. Μου φαίνεται ότι είνε πολύ καλύτερο απ' αυτό, δι-
που κοιτάται η άρρωστη...

Ο καλόκαρδος δόκτωρ βοήθησε πρόθυμα τόν Ροβέρτο.
— Ευχαριστώ, τού είπε εκείνος, όταν μετέφεραν το κρεβ-
βάτι. Τώρα πηγαίνετε πάλι να δήτε την άρρωστή σας...
Εγώ εν τώ μεταξύ θα συγυρίσω όσο μπορώ το δωμάτιο...
Όταν δέ νομίσετε πως είνε ώρα να την μεταφέρουμε έδω
με φωνάζετε.

Ο γιατρός πήγε και πάλι κοντά στην Τερέζα, ενώ ο Ρο-
βέρτος άρχισε το συγύρισμα. Μετέφερε στο πλαινό δωμα-
τιάκι όσα πράγματα ήσαν περιττά εκεί μέσα και, μεταξύ
άλλων, και την προτομή της Τερέζας.

Αυτό τόν έλύπησε γιατί στο διπλανό δωμάτιο ο πηλός
της προτομής θα ξεραινότανε γρήγορα και το έργο του
θα καταστρεφόταν ίσως έντελως.

Αλλά ο Ροβέρτος δεν έννοούσε να κάνει μισά πράγμα-
τα και ήσαν πρόθυμος για κάθε θυσία. Ο Άνδρέας, ο τό-
σο μελαγχολικός, με τα τόσο γλυκά μεγάλα μάτια, τού
είχε εμπνεύσει από την πρώτη στιγμή βαθειά και άπειρη
συμπάθεια. Έπειτα δεν τού είχε πη: «Θά την περιποιή-
θομαι μαζί, σαν να ήσαστε αδελφός μου»;

Α δελφός! Ο Άνδρέας ήσαν ο πρώτος άνθρωπος ο
δποιος τού ξύπνησε την έλπίδα ότι ήσαν δυνατόν ν' απο-
κτήση φίλους που θ' αναπλήρωναν την οικογένειά του, την
δποιά δεν είχε γνωρίσει ποτέ.

Έπειτ' από μερικές στιγμές, ο γιατρός Πруνιέ μπήκε
μέσα.

— Έλάτε να με βοηθήσετε! τού είπε. Η κ. Άνδρέα δεν
είνε καλά και χρειάζονται άπειρές προφυλάξεις για να
την μεταφέρουμε από το ένα δωμάτιο στο άλλο.

— Τόσο άσχημα είνε! φώναξε ο Ροβέρτος με πόνο.

— Έχει τυφοειδή πυρετό μ' εγκεφαλικές επιπλοκές. Δεν
ξέρω τί θ' απογίνη, αλλά δεν σάς κρύβω ότι είμαι τρομέ-
ρά ανήσυχος.

Έπειτ' από μερικές στιγμές, η νέα γυναίκα, ξαπλωμέ-
νη στο κρεβάτι του Ροβέρτου, στη μέση του μεγάλου δω-
ματίου, στο οποίο ο αέρας κυκλοφορούσε ελεύθερα, φαι-
νόταν ν' αναπνέει πιά άνετα...

Ο γιατρός, βλέποντας τόν Άνδρέα συντριμμένο από την
αγωνία και φοβούμενος μήπως δεν άντελήφθη καλά τις πα-
ραγγελίες του, τις επανέλαβε λεπτομερώς στόν Ροβέρτο
κι' επρόθεσε κατόπιν:

— Θά ξανάρθω αύριο το πρωί... Ός τότε να μη πάψετε
ν' άγρυπνάτε κοντά της.

Μόλις έφυγε ο γιατρός, ο Άντρέας, με τα μάτια πλημ-
μυρισμένα από δάκρυα, προχώρησε προς τόν Ροβέρτο.

— Πρό δύο ώρων, τού είπε, ούτε σάς ήξερα... Μά σεις
φερθήκατε σέ μένα όπως δεν θά φερόταν ίσως ούτε ο πιο
αφοσιωμένος μου φίλος... Κι' εγώ δεν ξέρω τί να σάς
πώ... Η βασανισμένη μου καρδιά δεν θά πη λόγια εύχα-
ριστίας... Από τη στιγμή όμως αυτή θά είμαστε αδελφοί...
Τό θέλεις και σού, Ροβέρτε;

Ο Άνδρέας είχε άνοιξει την άγκαλιά του. Άντι άλλης
άπαντήσεως, ο Ροβέρτος ρίχτηκε σ' αυτή με δάκρυα.

Πρώτος ο γλύπτης άποτραβήχτηκε από τόν θερμό εκεί-
νο ένγκαλισμό, κατά την διάρκεια του οποίου, χωρίς λό-
γο, η δυο εκείνες γενναίες καρδιές ένώθηκαν έφ' όρου
ζωής με άρρηκτους δεσμούς.

— Θά μπορέσης να περάσης κοντά της την αύριανή μέ-
ρα; ρώτησε ο Ροβέρτος τόν Άντρέα.

— Άλλοίμονο, όχι... Ο αρχιτέκτων, κοντά στόν οποίο έρ-

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

γάζομαι, έγινε τελευταία πολύ δω-
τροπος. Άν λείπω αύριο είνε ίκανός
να μ' άπολύση κι' αυτό θά ήσαν το
κορύφωμα της δυστυχίας.

— Τότε, είπε ο Ροβέρτος, ξαπλώ-
σου σ' αυτή την πολυθρόνα και προ-
πάθησε να κοιμηθής. Όταν χρειαστή
να την πλύνουμε, θά σέ ξυπνήσω να
την πλύνης μόνος σου. Για όλα τα άλ-
λα, για την αλλαγή του πάγου, για
τα φάρμακα, για την επιτήρηση εν γέ-
νει, ανάλαβάνω εγώ κάθε φροντίδα.

— Μά τότε θά είσαι κατάκοπος α-
δελφού μου.

— Τότε πως θά μπορέσης να πάς στη
δουλειά σου;

— Ω! μη σέ μέλλει γι' αυτό... Ο δικός μου προϊστάμε-
νος δεν μ' άπολύει τόσο εύκολα, γιατί με μεγάλη δυσκο-
λία θά μπορέση να μ' αντικαταστήση... Δεν θά πάω λοιπόν
αύριο στη δουλειά και θά μείνω κοντά στη σύζυγό σου όλη
την ήμέρα. Έτσι θά πάς και σού στην εργασία σου χωρίς
ν' άνησυχής.

— Ω! είπε ο Άντρέας, τόν όποιο έπνιγε η συγκίνηση.
Έχεις άγγελική ψυχή... Μέσα στη δυστυχία μου αισθάνο-
μαι άπειρη χαρά γιατί ο Θεός σ' έβαλε στο δρόμο μου.
Ο Άνδρέας πλάγιασε κατόπιν στην πολυθρόνα κι' έπει-
δή είχε να κοιμηθί τρεις-τέσσερις νύχτες, γιατί η σύζυ-
γός του είχε ανάγκη συνεχούς επίβλεψης, δεν άργησε να
κλείση τα μάτια του.

Ο Ροβέρτος, καθισμένος κοντά στο προσκέφαλο της άρ-
ρωστης, την περιποιήθηκε σαν αληθινός αδελφός.

Η Τερέζα είχε αδιάκοπα παρρηρήματα κι' επανέλαμ-
θανε διαρκώς τις λέξεις:

— Ροσέλι!... Φράγκα!... Άνδρέα!...

— Άργά τη νύχτα φάνηκε στόν Ροβέρτο ότι είχε γίνει η
συχώτερη.

Είχε πάψει το παρρηρήμα κ' η άναπνοή της είχε γίνει
κανονικότερη. Έσκυψε τότε για να δή άν άποκοιμήθηκε.
Τη στιγμή όμως που την κύτταζε, η Τερέζα άνοιξε τα μά-
τια της και τα κάρφωσε άπάνω του.

Κι' έξαφνα μουρμούρισε με θυμό:

— Ω! κακή νουνά, που άφησες τόν Άνδρέα να παιδεύε-
ται και να βασανίζεται, ενώ μπορούσες να τόν βοηθήσης!
Πήγαινε άπ' έδω!... Φύγε!... Φύγε!... Δεν θέλω να σέ
βλέπω!

Η φράσεις αυτές ήσαν η πρώτες που πρόφερε η Τερέζα
από τη στιγμή που ο Ροβέρτος βρισκόταν κοντά της.

Ο νέος τις απέδωσε στο παρρηρήμα τού πυρετού της
και της έδωσε μια δόσι από το φάρμακό της.

Μόνον όταν εσημέρωσε, ξύπνησε ο Άνδρέας. Τινάχτηκε
άμέσως επάνω κι' έτρεξε κοντά στην άρρωστη.

Ο Ροβέρτος έφερε άμέσως το δάχτυλό του στή χείλη
του και τού ψιθύρισε:

— Σιωπή! Είνε μια ώρα τώρα που κοιμάται... Ο ύπνος
αυτός θά της κάνει μεγάλο καλό... Πρόσεξε μην ξυπνήση...

Πράγματι, η Τερέζα κοιμόταν. Τό στήθος της φαινόταν
σαν ν' άνέπνεε κανονικά. Τό πλιδινό χρώμα που είχε χέσε
τό πρόσωπό της είχε πάρει τώρα μια ελαφρότατη ροδιώδη
απόχρωση. Ήταν όλοφάνερο πως η κατάστασίς της είχε
βελτιωθή...

Ο Άνδρέας στάθηκε και την κύτταζε επί μερικές στιγ-
μές, ενώ άφθονα δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του.

Τά σκούπισε με μια άργη χειρονομία και κατόπιν, γυ-
ρίζοντας προς τόν Ροβέρτο, τού είπε:

— Σέ σένα χρωστώ τη ζωή της!... Στο έξής η δική μου
ζωή είνε κτήμα σου!...

B':

ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Η ΦΡΑΓΚΑ

Την ήμέρα εκείνη, καθώς και τις επόμενες, ο Ροβέρτος
τις πέρασε κοντά στην Τερέζα. Είχε πάρει απ' το καπ-
τήμα όπου εργαζόταν άδεια όκτώ ήμερών, τις όποιες ά-
φιέρωσε στην περιποίησι της άρρωστης.

Τέλος, έπειτ' από πολλές άνησυχίες, η κατάστασις της

Τερέζας άρχισε να παρουσιάζη μια συνεχή βελτίωσι.

Ο Ροβέρτος κι' ο Άνδρέας άγρυπνούσαν κάθε νύχτα
κοντά της, διαδοχικά. Κι' εν τώ μεταξύ ή φίλια τους γινό-
ταν ακόμα πιο στενή. Ο Άνδρέας ήσαν άνίκανος να έκ-
φράση στόν Ροβέρτο την άπέραντη εύγνωμοσύνη του με
λόγια. Και μόνο μέσα στα μεγάλα και γλυκά του μάτια
μπορούσε κανείς να διαβάση τά αισθήματά του για τό φίλο
του.

Ένα θράδυ, γυρίζοντας από την εργασία του, θρήκε τόν
Ροβέρτο να τόν περιμένη στην είσοδο.

— Άνδρέα! τού φώναξε ο γλύπτης μόλις τόν είδε. Η Τε-
ρέζα σάθηκε, Άνδρέα! Μου τό βεβαίωσε πρό όλίγου ο
γιατρός... Καθώς φαίνεται μάλιστα, άνέλαβε έντελώς τις
αισθήσεις της.

Και έκλαιγε ο άγαθός νέος, καθώς έλεγε τά λόγια αυτά,
γιατί θεωρούσε πειά τόν Άνδρέα και την Τερέζα σαν ά-
δελφούς του.

— Σέ σένα χρωστώ τη σωτηρία της, τού απάντησε ο Άν-
δρέας, σφίγγοντάς τον επάνω στο στήθος του. Στο έξής, έ-
πειτ' απ' αυτήν, θά μου είσαι τό πιο άγαπημένο μου πλά-
σμα στόν κόσμο...

Και μπήκαν στο δωμάτιο της άρρωστης.

Η θυράρρα, ή κυρά-Σαμουήλ, βρισκόταν κοντά της.
Η Τερέζα, που φαινόταν σαν να είχε ξυπνήσει από ένα
κακό όνειρο, άκούγε τη θη-
ραρρά, ή όποια συγκινημένη
ζωήρα, της διηγόταν τις λε-
πτομέρειες της άρρώστειάς
της.

Μόλις είδε τό σύζυγό της
και τό Ροβέρτο, ή νεαρή άρ-
ρωστη, που ήταν γλυμή κι' ά-
δύνατη, αλλά πιο όμορφη από
κάθε άλλη φορά, άπλωσε τό
χέρι της προς τόν τελευταίο
και τού είπε με φωνή γλυ-
κιά:

— Ξέρω την αξιοθαύμαστη
αφοσίωσί σας σέ μάς! Πόσο
θα σάς άγαπάμε, ο σύζυγός
μου κι' εγώ!...

Ο Ροβέρτος έφερε τό χέρι
της στή χείλη του και ψιθύ-
ρισε:

— Ω! τί γλυκά λόγια που
είπατε, γλυκά για μένα πρό
πάντων, που δεν μ' άγάπησε
κανείς άπ' ότου θρίσκομαι
στόν κόσμο...

— Να, κύριε Ροβέρτε, έξα-
κολούθησε ή Τερέζα. Τώρα
πειά δεν θά εισθε μόνος στόν
κόσμο... Θά έχετε έναν αδελ-
φό και μια αδελφή που θά
σας άγαπούν περισσότερο
από πραγματικό αδελφούς τους.

Δεν είχε ακόμη τελειώσει τά λόγια της ή Τερέζα, όταν έ-
ξαφνα ή πόρτα άνοιξε και μια ύπεροχη φωνή, μελωδική και
γεμάτη πάθος, άκούστηκε:

— Τερέζα!... Τερέζα μου!... Ξω Θεέ μου!... Σέ θρήκα τέ-
λος πάντων!... Άλλά σέ ποιά κατάστασι!...

Ήταν ή Φράγκα, ή όποια τρέχοντας σαν τρελλή προς
την αδελφή της, την άγκάλιασε και άρχισε να την γεμίζει
φιλήματα.

— Έσύ!... Έσύ, χρυσή μου Τερέζα, της φώναζε, μέσα στο
φτωχικό αυτό σπίτι!... Ξω Θεέ μου! Θεέ μου!...

Η Τερέζα, ή όποια ως τη στιγμή εκείνη της ανταπέδιδε
τά χάδια της και τά φιλήματα της, την απομάκρυνε λίγο
από κοντά της μόλις άκουσε τά τελευταία της λόγια.

— Ναί, της είπε, θρίσκομαι σ' αυτό τό φτωχικό σπίτι, έλ-
λά είμαι εύτυχής έδω μέσα γιατί ζω άνάμεσα στο σύζυγό
μου και έναν αδελφό, που μ' έσωσαν από τό θάνατο.

— Από τό θάνατο; Έκανε ή Φράγκα τρομαγμένη. Τί λές,
Τερέζα μου; Κινδύνευσε να πεθάνης;... Να πεθάνης, χωρίς
εγώ να σέ ξαναβιτώ;... Ξω! είσαι κακή, Τερέζα!... Εγώ
σέ άναγνώριζα από την ήμέρα που έφυγες κι' έσύ ούτε ζήτη-
σες καν να με ίδής, άν και ήξερες που θρίσκομαι!... Ξω και
Άνδρέα, είσαι άσυγχώρητος. Να φτάση σέ τέτοια κα-
τάστασι ή Τερέζα και να μην έρθής να με είδοπούησής!...

— Δεν ήθελε ή Τερέζα. Και, ξέρεις, ή θέλησις της Τερέ-
ζας είνε διαταγή για μένα...

Η Τερέζα διέκοψε τό σύζυγό της:

— Πριν φύγω, Φράγκα μου, σου τό είχα πη, ότι ή έσχα-
τη ένδεια μαζί με τόν Άνδρέα μου θά ήσαν εύτυχία για
μένα. Μη νομίζης πως άλλαξα γνώμη... Θ' άγωνιστώ μαζί
με τόν Άνδρέα μέχρι θανάτου εν άνάγκη, αλλά δεν θά δε-
χτώ ποτέ ούτε τό ελάχιστο από άλλον έκτός απ' αυτόν.

Τά μάτια του Ροβέρτου στη γωνία όπου είχε άποτραβή-
χτη διακριτικά, έλαμπαν. Δεν μπορούσε ν' άποσπάζη τά
θλέμμάτα του από την Φράγκα, με τά ύπεροχα ζαφειρένια
μάτια και την άφθαστη γοητεία της.

Την εύρισκε πιο όμορφη κι' απ' αυτήν την Τερέζα. Όλα
επάνω της τόν τραβούσαν, τόν τάραζαν, τόν γοήτευαν και
ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά μέσα στο στήθος του.

Μόλις είπε τά τελευταία της λόγια ή Τερέζα, ο Άνδρέας
είπε:

— Δεν είμαι ο μόνος από τόν όποιο δέχτηκες κάτι, άγα-
πημένη μου... Ξεχνάς τόν Ροβέρτο, ο όποιος σέ περιποιήθηκε
με τόση αφοσίωσι και στόν όποιο χρωστάμε τόσα;...

Η Τερέζα έρριξε στόν νεαρό γλύπτη ένα θλέμμα που τόν
αποζημίωσε για όσα είχε κάνει.

— Ω! είπε. Ο Ροβέρτος διαφέρει. Είνε ο αδελφός μας!
Άκούγοντας τά λόγια αυτά, που θά έπρεπε να την προσ-
βάλουν θαθεία, ή Φράγκα γύ-
ρισε τό κεφάλι της και αντί-
κρουσε τό Ροβέρτο.

Τά θλέμματά τους δια-
σταυρώθηκαν. Και ή νέα κό-
ρη συνταράχθηκε όλοκληρη
σαν να είχε δεχτή ηλεκτρική
έκκένωσι.

— Ο κύριος Ροβέρτος, γλύ-
πτης, ο αδελφός μας, όπως
σου είπε και ή Τερέζα, άγα-
πητή μου Φράγκα, είπε ο
Άνδρέας, παρουσιάζοντας τό
φίλο του στη γυναικαδέλφη
του.

Η νέα κόρη εξακολουθο-
σε να κυττάζη τό γλύπτη με
έξαιρετική έπιμονή. Θά νόμι-
ζε κανείς ότι τόν είχε ξανα-
βι-
δ-
η-
και άλλοτε και ότι προσ-
παθούσε από τά βάθη της ανή-
μης της ν' άνασώσει ένα όνομα
τό όποιο να δόση στόν τόσο
γλυκιά και ελκυστική εκείνη
φυσιογνωμία.

— Ροβέρτος, τί; ρώτησε τέ-
λος.

— Άπλως Ροβέρτος, απάν-
τησε ο Άνδρέας, στενοχωρη-
μένος από την έρώτησι της
Φράγκας.

Και έσπευσε άμέσως να

προσέθε:

— Άλλά ο κ. Ροβέρτος έχει ψυχή μεγάλου καλλιτέχνη
και μια μέρα τό όνομά του θά δοξάση την πατρίδα μας.

Ο Ροβέρτος, ο όποιος είχε κοκκινίσει, άκούοντας τά
κολακευτικά λόγια τού φίλου του, προχώρησε έξαφνα προς
τη Φράγκα και της είπε με την άραιά και θερμή φωνή του:

— Δεσποινίς, ο Άνδρέας είνε πολύ έπιεικής για μένα. Φο-
βάμαι όμως ότι δεν θά πραγματοποιηθή ποτέ ή άραιά προ-
φητεία του. Δεν είμαι παρά ένα παιδί έκθετο, κ' ήμουν έντε-
λως έρημος στόν κόσμο ως ότου ή καλή μου τόχη έφερε
στο δρόμο μου την αδελφή σας και τό σύζυγό της.

Η Φράγκα, συνταραγμένη από τη σοβαρή και συμπαθη-
τική αυτή φωνή που άντηχούσε μέσα της σαν γνώριμη, ά-
πλωσε προς αυτόν τό χέρι της.

— Κύριε, τού είπε, όποιος κι' άν είστε, δείξατε αξιοθαύ-
μαστη αφοσίωσι προς την αδελφή μου. Θά βελτιώσετε τόχα να
επιτρέψετε και σέ μένα να γίνω φίλη σας;

Ο Ροβέρτος που ήσαν συνήθως τόσο άτολιμος, θρήκε τό
θάρρος να σκύψη προς τό καλλιγράμμο εκείνο χέρι και να
τό φιλήση με άπειρο σεβασμό.

Η Φράγκα γύρισε και πάλι κοντά στην Τερέζα.

— Τώρα, της είπε, που σέ θρήκα, είτε με την άδειά σου,
είτε όχι, από αύριο θά έγκατασταθώ έδω και θά σέ περι-

ποιοῦμαι.

— Ναι, αλλά ξέρεις πώς δεν έχω ανάγκη από περιποίηση... Ξέρεις, πώς έχω έδω διαρκώς δύο νοσοκόμους. 'Ο ένας με περιποιείται την ημέρα και ο άλλος τη νύχτα.

— Τότε λοιπόν θα βοηθώ όσο μπορώ τον κ. Ροβέρτο, είπε η νέα κοκκινίζοντας για την τόλμη της.

Και άμέσως κατόπιν για να κρύψει την ταραχή της επρόσθεσε:

— Ξέρεις πώς κάνω ό,τι θέλω, άμα λάθω μία απόφασι.

— 'Όστε μην επιμένεις και χάνεις άδικα τα λόγια σου.

— 'Ο Ροβέρτος από λεπτότητα θρήκε μία πρόφασι και αποσύρθηκε.

Η Φράγκα έμεινε ακόμα μία ώρα ανάμεσα στον 'Ανδρέα και στην Τερέζα, την οποία γέμιζε κάθε τόσο με δυνατά φιλήματα, ενώ συγχρόνως της διηγόταν όσα είχαν συμβεί στο σπίτι τους από την ημέρα της αναχωρήσεώς της.

Δεν ήταν πειά ή παλιά Φράγκα, ή τόσο άταραχη, ή τόσο παγετώδης και τόσο κυρία του έαυτού της.

Η Τερέζα είχε πειά μπροστά της έναν καινούργιο άνθρωπο που έπαλλε από πάθος και στοργή, που δεν την άναποῦσε.

— 'Όπως περισσότερο από άλλοτε, μά πού της έδινε τώρα ο λοφάνερα δείγματα της αγάπης της.

— 'Αύριο θα ξαναγυρίσω, είπε τη στιγμή που έφυγε. 'Αλλά προηγουμένως θα φροντίσω για σένα, 'Ανδρέα, αν και το πιθανότερον είναι πώς θα πετύχω στην απόπειρά μου. 'Εχω αυτό το δικαίωμα σαν αδελφή και μάλιστα σαν αδελφή που σε τιμά και σε υπολήπτεται, αδιάφορο αν, υποακούοντας στη φωνή του καθήκοντος, έκανα μερικές επικρίσεις, όταν έμαθα πώς πρόκειται να γίνης αδελφός μου.

Και καθώς είπε τα λόγια αυτά, φίλησε τον 'Ανδρέα στα δύο μάγουλα.

Η Τερέζα, βλέποντας με πόση στοργή φερόταν η Φράγκα προς τον 'Ανδρέα, αισθάνθηκε να διαλύωνται μέσα της και τα τελευταία ίχνη της μνησικακίας της.

— 'Ω! ναι, να ξαναγυρίσης! της είπε. Μη φέρης όμως μαζί σου την Σίμπυλ, σε παρακαλώ. 'Ας έλθη λίγο αργότερα αυτή.

— Μείνε ήσυχη, της αποκρίθηκε η Φράγκα, φιλώντας την και πάλι. 'Όλες σου ή επιθυμίες θα εκτελεσθούν κατά γράμμα...

— 'Ανδρέα, είπεν η Τερέζα, άπειθυνομένη προς το αύριο της, συντρόφευσέ την μέχρις ότου θρή κανένα άμάξι, γιατί είναι άργα και δεν έχει συνθίσει να γυρίξη στα άπόκειντρα αυτά μέρη.

Μετά μία ώρα ή Φράγκα ξαναγύριζε στο μέγαρο ντε Ροστέλ.

— 'Αν και ή Ναδίνα δεν τολμούσε ποτέ να κάνει άυστηρές παρατηρήσεις στη Φράγκα, όταν την είδε να ξαναγυρίξη στο μέγαρο τόσο άργα, κυριεύθηκε από δυνατό πείσμα, σαν να είχε μαντέψει την άφορη της άπουσίας της.

Συναντήθηκαν στον αντίθάλμο, τη στιγμή που ή Ναδίνα έβγαινε έξω, για να πάη σε κάποια έσπερίδα.

— 'Από πού έρχεσαι; ρώτησε την κόρη της. 'Από πού έρχεσαι τέτοια ώρα μάλιστα, μόνη σου έντελώς, χωρίς να έχης μαζί σου το άμάξι το μεγάλο μας;

— Νόμιζα ότι μου κάνετε την τιμή να μη φροντίζετε και να μην ένδιαφέρεσθε για τις πράξεις μου, της αποκρίθηκε ή Φράγκα. Σας παρακαλώ πολύ, κυρία, να μη διακυμάνετε ενήθια σας αυτή.

Η Ναδίνα αναστήχασε. Τόσο το ύφος της Φράγκας ήταν άποφασιστικό και προκλητικό συγχρόνως.

— 'Ω! αυτή ή Φράγκα!... Ποτέ λοιπόν δεν θα κατάρθωνε να την υποτάξη!

Η κόρησας είχε ταραχθή... 'Οσάκις θρισκόταν μπροστά στη δευτερότοκη κόρη της, πάντοτε ένιωθε μία άκατανόητη στενοχώρια και φόβο.

— Καλά, της είπε, αλλά φρόντισε να μην επαναληφθή αυτό.

Η Φράγκα πήρε τότε το ύπεροπτικό εκείνο ύφος που έπαιρνε άλλοτε ή Τερέζα και είπε:

— Και όμως αυτό τα επαναληφθή όσάκις το κρίνω άναγκαίο, χωρίς ποτέ να σας άναγνωρίσω το δικαίωμα ν' άνακατεῦσθε σε ό,τι κάνω εγώ...

Η Ναδίνα έφυγε χωρίς να πη ούτε λέξη και ή Φράγκα τραβήξε στο δωμάτιό της. 'Εκεί έθρηκε την μίς Σίμπυλ, ή οποία την περίμενε έξαιρετικά άησυχη.

— 'Ω! Σίμπυλ! της φώναξε. Είμαι τόσο ευτυχισμένη! Και τόσο λυπημένη συγχρόνως!... Βρήκα την Τερέζα!

— Την Τερέζα;... Την Τερέζα;... έκανε ή μίς Σίμπυλ, έξαλλη από την συγκίνήσ της.

— Την Τερέζα, ναι. Έσπεριζε ή Φράγκα. 'Αλλά σε πια κατάσταση, Θεέ μου!...

Και μη μπορώντας πειά να κρατηθή, ξέσπασε σε λυγμούς.

Η μίς Σίμπυλ περίμενε να περάση ή πρώτη όρμη της.

— 'Ω! μίλησέ μου λοιπόν! της είπε. Πές μου τα όλα... Ξέρεις πόσο την αγαπώ την Τερέζα.

— 'Ακουσε λοιπόν: Το άπόγευμα, ενώ έκανα τον περιπάτο μου, είδα από μακριά τον 'Ανδρέα ντ' 'Ανζελί... Ξέρεις πώς με θασάνισε ή επιθυμία να ξαναϊδω την Τερέζα. Είχα άκούσει ότι ό 'Ανδρέας μόλις παντρεύτηκε, άπολύθηκε από τη θέση που είχε κ' ότι κατόπιν δεν μπόρεσε να διατηρηθή σε καμμία άλλη από τις θέσεις που θρήκε...

Αυτά τα είπε μπροστά μου ένα θράδυ ή Ναδίνα... Θα θυμάσαι μάλιστα ότι σοό τα έπανέλαβα και σοό είπα:

«Τους κατατρέχει αυτή, Σίμπυλ... Τους καταδιώκει με το άγριο μίσος της...» Και άνησυχούσα μήπως δυστυχί πάλι ή Τερέζα... Κι' από τότε άρχισα να την άναζητώ παντού... Σήμερα, λοιπόν, όπως σοό είπα, είδα έξαφνα τον 'Ανδρέα και τον παρακολούθησα ως το σπίτι τους... Κι' εκεί μπαίνοντας έξαφνικά, έθρηκα την Τερέζα άρρωστη, σ' έλεειν ή κατάσταση.

Και ή Φράγκα διηγήθηκε στη μίς Σίμπυλ όλες τις λεπτομέρειες της επισκέψεώς της, χωρίς να παραλείψη να της μιλήση και για το Ροβέρτο.

— 'Όταν τελείωσε ή διήγησις, ή μίς Σίμπυλ ρώτησε τη Φράγκα:

— 'Αλλά τί σκοπεύεις τώρα να κάνης γι' αυτούς; Δεν μπορούμε να τους αφήσουμε έτσι... Είν' άδύνατον... 'Ας τους δώσουμε τις οικονομίες μας, ως ότου μπορούμε να κάνουμε κάτι καλύτερο γι' αυτούς...

— Δεν ξέρεις καλά την Τερέζα για να μιλάς έτσι... Δεν θα δεχτή τίποτε από μας... Δεν θέλει να δέχεται παρά μόνο από τον 'Ανδρέα.

— Τότε τί να κάνουμε;

— 'Εχω μία ιδέα.

— Λέγε γρήγορα, γιατί με σκοτάνει ή άγωνία.

— 'Αύριο, πρωί-πρωί, θα πάω να δω τη νουνά μου... Μοῦ ύποσχεθηκε πώς άμα πεισθί ότι ό 'Ανδρέας είναι πραγματικά άφλοκερής, θα τον βοηθήση.

— 'Ο 'Ανδρέας λοιπόν δοκίμασθηκε πια και πρέπει ή θωρήν να τον ύποστηρίξη.

— Την άλλη μέρα, όταν το πρωί ή θωρήν Γιόκουπσεν κατέθηκε στο γραφείο της, θρήκε την Φράγκα να την περιμένη έκε.

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

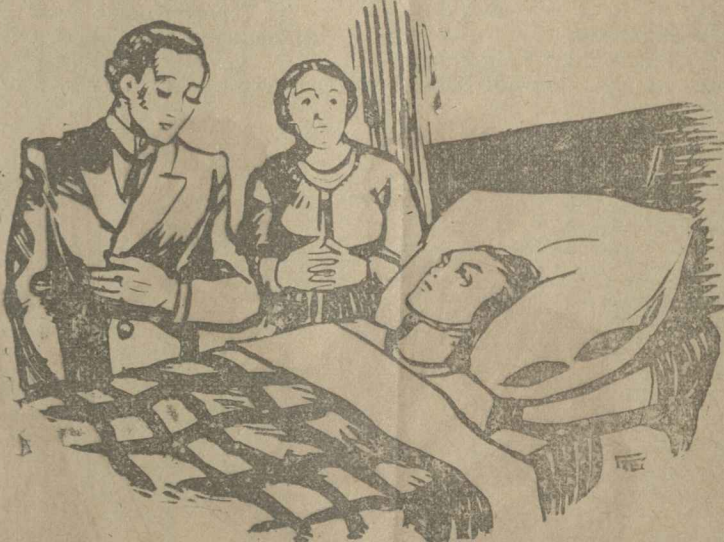
— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

— 'Ακούσθεις!

Η κυρά-Σαμουήλ ήταν κοντά στην άρρωστη

Τά γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθή εις την όδον Γερμανού Παλαιών Πατρών 56' (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος) εις την διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' άπευθύνωνται οι φίλοι άναγνώσται μας, όσοι έπιθυμούν ν' άποκτήσουν τας έκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ. 'Αριθμός Τηλεφώνου 26-135

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Στο πρώτο μέρος της βιογραφίας του ο διάσημος Έλληνας πρωταθλητής διηγείται τα παιδικά του χρόνια στην πατρίδα του, το Καταπύδι, και μας παρουσιάζει τον πατέρα του, ο οποίος ήταν πολύ άυστηρός, πράγμα που ένωχλούσε τον φιλελεύθερο και άκαταβλήτου σωματικής δυνάμεως. Μία μέρα ο Λόντος έχαιρε επίσης φήμη ανθρώπου που και πήγε και τον προκάλεσε σ' ένα πρόχειρο μάτς, έξω στο χτήμα του. 'Ο πατέρας του Λόντου νίκησε φυσικά το νέο, αν και ήταν πειά περασμένος στα χρόνια. Αυτό ήταν το πρώτο παλαιστικό μάτς που είδε ο Λόντος, μικρός ακόμα. 'Ο πατέρας του Λόντου ήθελε να κάνει το γυίο του άγωνιστικό. Η μητέρα του τον ήθελε παπᾶ. Μά ο διάσημος παλαιστής τραβήξε δικό του όδρο, φεύγοντας σε λίγο για την 'Αμερική, όπου άργισε ή θισπάλη και ή μεγάλης της ζωής του περιπέτειες. Διάρκως έρίσεται στα γυμναστήρια. Άσκειται, παλεύει, δένει και δένεται άπ' τους άλλους φιλάθλους νέους.

Β'

— Μία μέρα, συνεχίζει ο Λόντος, κάποιος πατρικός μου φίλος που με γνώριζε από πολύ μικρό με είδε στο όδρο και δεν με γνώρισε από την άλλοισις που είχε πάθει ή όψις μου από τα παλαιμάτα στο γυμναστήριο και το ζύλο.

— 'Όταν πλησίασα και τον χαιρέτησα, τά έχασα.

— Τι έχεις, μου λέει, είσαι καλά;

— Καλά είμαι, του άπαντώ.

— Μα εγώ δεν σε βλέπω καλά, μου λέει. Μήπως είσαι άρρωστος.

— 'Όχι, του άπαντώ και πάλι, δεν είμαι άρρωστος.

— Μήπως πεθύμησες να γυρίσης κάτω; Θέλεις να γράψω στον πατέρα σου;

— Μά άφού δεν έχω τίποτε! Είμαι πολύ ευχαριστημένος.

Με δυσκολία έπεισθηκε ο καυμένος πώς πραγματικά δεν είχα τίποτε ή μάλλον μου φαίνεται πώς κατά βάθος δεν έπεισθηκε. Τέτοια ήσαν τα χάλια μου. 'Αλλά εγώ σαν παιδί που ήμουν, ούτε τά έπρόσεχα.

Σας είχα ειπή την τελευταία φορά — συνεχίζει ο Λόντος — ότι την εποχή που πήγαινα ως μικρός μαθητευόμενος ακόμη στο γυμναστήριο, από την μεγάλη επίδοσι μου στη γυμναστική και από την μανία που είχα με τα κάθε λογής άθλητικά γυμνάσματα, άδυνατίσα σε τέτοιο σημείο, ώστε είχα καταστήσει πραγματικούς σκελετός. Σχετικά μ' αυτό θα σας διηγηθώ και ένα άλλο χαρακτηριστικό έπεισόδιο: Καμμία φορά τύχαινε να έχω τόσο δουλειά ώστε δεν έπρόφταν να πάω στο γυμναστήριο αλλά γυρίζα και' ευθείαν στο σπίτι μου. 'Επειδή όμως είχα θάλει σύστημα να μην αφήνω να περάση ούτε μία ημέρα δίχως να γυμνάζωμαι, είχα άναγκάσει δύο μικρούς αλτήρες και μ' αυτούς γυμναζόμουν στο σπίτι μου. 'Εκείνη λοιπόν την ημέρα είχα γυρίσει άργα και ήμουν τόσο πολύ κουρασμένος, ώστε ούτε καν όρθος δεν μπορούσα να σταθώ, αλλά έπεσα εύθως στο κρεβάτι μου, παίρνοντας μαζί μου και τους αλτήρες, με τους οποίους άρχισα να γυμνάζωμαι έξαπλωμένος!

Φαίνεται όμως ότι ή κούρασις μου ήταν τόσο μεγάλη, ώστε την ώρα που γυμναζόμουν με πήρε ό ύπνος και άποκοιμήθηκα με τους αλτήρες άκουμπισμένους επάνω στο στομάχι μου.

Διπλά στο δικό μου δωμάτιο κατοικούσε ένας έξάδελφός μου. 'Όταν έγύρισε άργα την νύχτα στην κάμαρά του για να κοιμηθή, άκουσε από το δικό μου το δωμάτιο μουγγρητά, σαν ενός ανθρώπου που θρίσκει σε πολύ μεγάλη άγωνία. Φυσικά άνησυχισε, χτύπησε τον μεσότηχο που μὲς γυρίζε, φώναξε τ' όνομά μου, και καθώς δεν άκουγε καμμία απάντησι άλλα μόνον τα μουγγρητά να συνεχίζονται, άποφάσισε ν' άνοίξη την πόρτα μου για να ίδι τί έχω πάθει.

Μπήκε λοιπόν μέσα και θρήθηκε πρό έκπληξέως: 'Ημουν έλθόμενος σε θαυμάτο ύπνο, με τους αλτήρες άπάνω στο στομάχι μου και μουγγρίζα φρικτά.

Με μεγάλο κόπο κατάρθωσε να με ξυπνήση.

— Τρελάθηκες, μου είπε, μόλις συνήλθα και τον άντελή-μουν. Τι είναι αυτό που κάνεις, να κοιμάσαι με τους αλτήρες άπάνω στο στομάχι;

— Μπα! Έίκανα, θα με πήρε φαίνεται ό ύπνος καθώς γυμναζόμουν.

— Έννοείται ότι δεν ξαναεπανάλαβα άλλη φορά αυτό το

πείραμα, αλλά δεν άφηνα στιγμή ελεύθερη χωρίς να γυμνασθώ, είτε στο γυμναστήριο, είτε στο σπίτι.

Λίγον καιρό αργότερα — θα ήμουν δηλαδή τότε περίπου δεκαέξ έτών — έδωσα την πρώτη μου πάλη. 'Ως τά τότε έπάλευα μόνον με τους συμμαθητάς μου του γυμναστηρίου, αλλά δεν είχα ειδικευθή στο πάλαιμα, γιατί, όπως είπα και παραπάνω, μου άρεσαν και όλα τ' άλλα γυμνάσματα. 'Ε-τυχε όμως να με παρακινήση ό δάσκαλός μου ν' άγωνισθώ μ' έναν πολύ καλό παλαιστή και εγώ παρασύρθηκα από την φιλοδοξία μου και χωρίς ν' άναμετρήσω τις δυνάμεις μου, δέχθηκα.

— 'Εφθασε ή ημέρα του άγώνος και εγώ παρουσιάσθηκα στην έπιτροπή και άνέθηκα στην παλαιστρα με μεγάλη άυτοπεποίθησι. 'Όταν όμως παρουσιάστηκε ό αντίπαλός μου, που ήταν ένας ψηλός και δυνατός άνδρας, τά έχασα. 'Εώρα, είπα στον έαυτό μου, αν σε πιάση αυτός στα χέρια του, είσαι χαμένος. Θα σε λύσση, κακομοίρη μου! > Δεν έμεινε λοιπόν άλλος τρόπος για μένα παρά να προσπαθώ ν' άποφεύγω τον αντίπαλό μου και άρχισα να τριγυρίζω γύρω-γύρω στην παλαιστρα, ενώ αυτός άπλωνε τα χέρια του για να με τσακώση. Αυτό το κυνήγημα κράτησε αρκετά λεπτά της ώρας, ώσούτου ό αντίπαλός μου θαρήθηκε πειά αυτό το παιχνίδι και κατάρθωσε να με στριμώξη σε μία σειρά του ρίγκ.

— Πάει, είπα μέσα μου, έφθασε ή τελευταία σου στιγμή!

Και τότε, μέσα στην άπελπισία μου, βλέποντας τον αντίπαλό μου να έτοιμάζεται να μ' άρπάξη, έκανα ένα άπνευνο-νημένο κίνημα: 'Αρπαξα εγώ τον αντίπαλό μου από την μέση και με δύναμι, που ούτε φανταζόμουν ποτέ μου ότι την είχα, τον σήκωσα ψηλά στον άέρα και ύστερα τόν πέταξα κάτω! Αυτό, ξαφνιασμένος, δεν πρόφθασε να μ' έμποδίση και εγώ από τ' άλλο μέρος, βλέποντας τον χάμω, έπεσα επάνω του με όλο μου το θάρρος για να τον έμποδίσω να σηκωθή, ώσπου να περάση ό προζωρισμένος χρόνος. Δεν τόν άφησα παρά μόνον όταν ήρθε ό διαιτητής και μου είπε ότι είχα κερδίσει την πάλη. Το πράγμα όμως δεν τελείωσε εδώ.

— 'Όταν κατέθηκα στα άποδυτήρια για να ντυθώ, έρχονται και με φωνάζουν επάνω και μου λένε ότι ή έπιτροπή του άγώνος κάθισε να θγάλη το άποτέλεσμα και έπαιρσε ό άγών δεν είχε τελειωτικά κριθή, γιατί δεν είχε γίνει πραγματική πάλη. 'Αν ήθελα λοιπόν ν' άνακηρυχθώ τελειωτικά νικητής θα έπρεπε να ξαναπαλαίσω.

— 'Εγώ, να ξαναπαλαίσω; 'Εγώ που δόξαζα το Θεό με τί θαύμα γλύτωσα από τα χέρια του αντίπαλό μου; 'Όχι, δεν το δεχόμουν αυτό με κανένα τρόπο!

— Καλά, μου λένε τότε, αλλά άφού έχει έτοι το πράγμα, θα δώσουμε το πρώτο βραβείο στον αντίπαλό σου και σε σένα θα δώσουμε το δεύτερο.

— 'Εδώ όμως κινήθηκε ή φιλοτιμία μου! Πώς; 'Ο αντίπαλός μου που την είχε πάρει από μένα να πάρη το πρώτο βραβείο, χωρίς να έχη κάνει τίποτε, και εγώ που τον ένίκησα — αδιάφορο αν αυτό ήταν τάχατο — να πάρω μονάχα το δεύτερο; 'Εγώ μάλιστα ήταν μεγάλη άδικία!

— 'Από το άλλο μέρος όμως μ' έπανε τρόμος άληθινός όταν σκεπτόμουν πώς θα έπρεπε να σταθώ πάλιν αντιμετώπος σ' εκείνο το θηρίο, που αν μ' έπανε στα χέρια του θα μου τσάκιζε όλα μου τα κόκκαλα.

Στεκόμουν έτσι άναποφάσιτος επί πολλή ώρα. Στο τέλος όμως νίκησε το φιλότιμο. Θα ξαναδοκίμασω άλλη μία φορά, είπα μέσα μου, κι' ό,τι γίνη άς γίνη.

— Καλά, τους άπάντησα, θα παλαίσω.

— 'Ανεβήκαμε λοιπόν πάλι στην παλαιστρα και θρήθηκεμε άντικρυ ό ένας στον άλλον. Και τότε ξαναάρχισε το ίδιο παιχνίδι: 'Εγώ για να τον άποφύγω, άρχισα να τρέχω γύρω-γύρω στο ρίγκ και ό αντίπαλός μου άρχισε να με κυνήγη. Στο τέλος, από έδω μ' έχει από εκεί μ' έχει, κατάφερε να με στριμώξη πάλι σε μία γωνία.

— Τώρα, είπα μέσα μου, τελειώνει! Αυτή τη φορά δεν γλυτώνω τον Θεό μάρμαρα νάχω!

— 'Ότε βραβείο συλλογίζόμουν πειά, ούτε τίποτε. Τέτοιος ήταν ό φόβος μου, που δεν έβλεπα μπροστά μου. Μά έίχα στην άπελπισία μου, άσυναισθητως, έκανα το ίδιο που είχα κάνει και την πρώτη φορά. Την ώρα που ό αντίπαλός μου έτοιμαζόταν να με άρπάξη, πρόλαβα εγώ και τον άρπαξα από τη μέση, και θάζοντας όλη μου τη δύναμη τόν σήκωσα

ψηλά και τόν έπέταξα κάτω.

Όλο τὸ ἀμφιθέατρο έσειστηκε ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα, γιατί ὅλοι ἐνόμισαν ὅτι αὐτὸ ἦταν κόλπο δικό μου, πού τὸ ἔκανα συστηματικά. Ὁ μόνος πού καταλάβαινε πόσο λίγο τὰ αἰζίξε, ἦμουν ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ὅπωςδὴποτε, τούτῃ τῇ φορᾷ μὲ ἀνεκήρυξαν ὀριστικά νικητὴ καὶ μοῦ ἔδωσαν τὸ πρῶτο βραβεῖο.

Τὴν ὥρα πού ἐπῆγαινα σ' ἀποδυτήρια συναντήθηκα μὲ τὸν ἀντίπαλό μου.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, μοῦ λέει. Εἶσαι δυνατός.

— Ὅχι δά, τοῦ ἀπάντησα. Ἐσὺ εἶσαι δυνατός. Ἐγὼ ἔτυχε καὶ σ' ἐνίκησα.

— Ἀκουσε τί σοῦ λέω, μοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Εἶσαι δυνατός καὶ ἀργότερα θὰ γίνῃς πολὺ πῶς δυνατός.

Περὶσσότερο ἀπὸ τὴ νίκη μου καὶ ἀπὸ τὸ βραβεῖο πού πήρα μ' ἐνεθάρρυναν αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐπιδοθῶ πῶς συστηματικά στὴν πάλη. Λίγον καιρὸ ἀργότερα ἔγινε ὁ μεγάλος παλαιστικὸς ἀγὼν γιὰ τὸ ἔπαθλον τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ ἀπεφάσισα νὰ λάβω μέρος. Ἐπάλαψα στὴν κατηγορία τῶν ἐφήβων. Ἐνίκησα καὶ ἐπῆρα ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα βραβεῖα. Τότε κιόλας ἐμπήκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ὄνομά μου στὴν πρώτη σελίδα τῶν ἐφημερίδων μὲ μεγάλα γράμματα καὶ τὸ καμάρι μου ἦταν ἀπερίγραπτο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐνόμιζα ὅτι τὰ ἤξερα ὅλα καὶ δὲν μοῦ ἔμενε πιά τίποτε νὰ μάθω. Ἀργότερα, πολὺ ἀργότερα, κατάλαβα ὅτι τότε δὲν ἐγνώριζα πραγματικῶς τίποτε.

ΓΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΒΙΟΠΑΛΗΣ

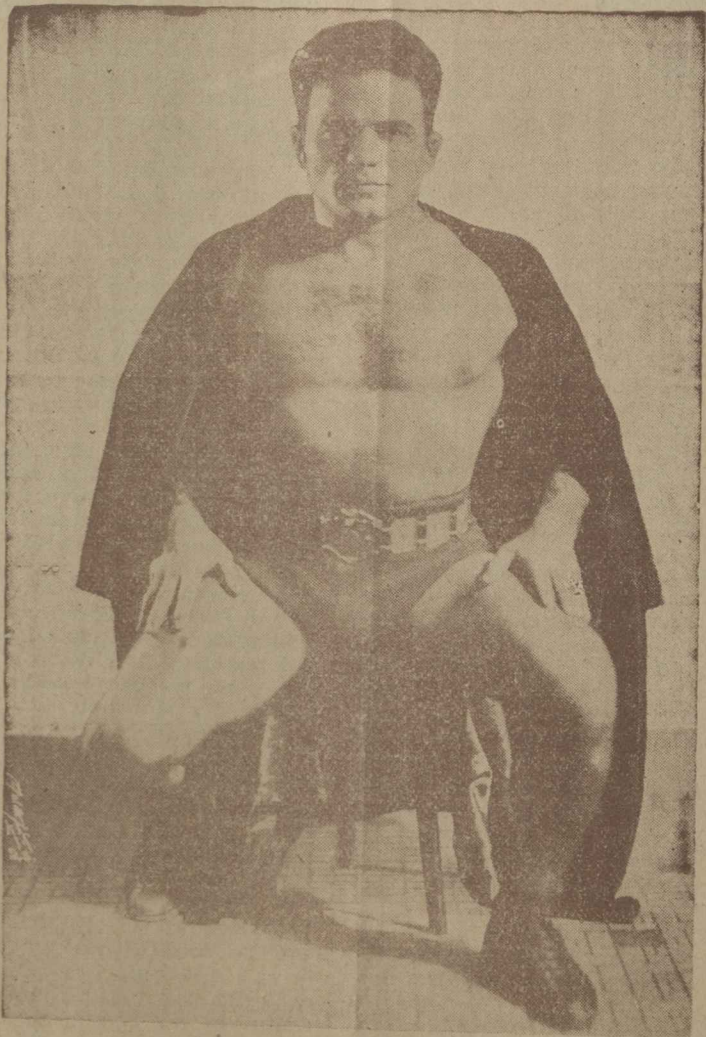
Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ζωὴ γινόταν ὅλο καὶ πῶς σκληρὴ γιὰ μένα. Δὲν ἦμουν πιά τόσο μικρός, ὥστε νὰ παίρνω ἀψήφιστα τὶς δυσκολίες πού μοῦ παρουσιάζονταν, κ' οὔτε μποροῦσα πιά νὰ ὑπηρετῶ στὰ διάφορα μαγαζιά γιὰ νὰ κουβαλῶ τὰ ψώνια ἢ νὰ κάνω διάφορες μικροδουλειές. Συστηματικὴ καὶ τακτικὴ ἐργασία δὲν κατῴρθα νὰ ῥῶ εὐκόλα.

Ἐπειδὴ εἶχα καλὸ καὶ γυμνασμένο σῶμα, μὲ ἔπαιρναν τακτικά γιὰ μοντέλλο διάφοροι γλύπτες ἢ ζωγράφοι. Ἐκέρδιζα μερικά δολάρια καὶ περνοῦσα ἕνα διάστημα. Ὑστερα καθόμουν ἐπὶ καιρὸ χωρὶς δουλειὰ μὲ σταυρωμένα χέρια καὶ δὲν εἶχα καλὰ καλὰ οὔτε ψωμί νὰ φάω. Μόλις μοῦ παρουσιαζόταν μιά ἐργασία, ὅποιαδὴποτε καὶ ἂν ἦταν, ἔτρεχα νὰ τὴν πάρω.

Ἀλλὰ δὲν ἔπαυα νὰ γυμνάζωμαι. Καὶ ὅχι μόνον δὲν ἔπαυα νὰ γυμνάζωμαι, ἀλλ' ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τῆς μεγάλῃς μου δυστυχίας ἔλαβα πάλι μέρος σὲ σοβαροὺς παλαιστικoὺς ἀγῶνες καὶ κατῴρθωσα νὰ κερδίσω τὰ ἔπαθλα τῶν ἡμιθαρέων καὶ τῶν θαρέων θαρῶν.

Ἐβλεπα ἐν τούτοις πῶς ἂν ἐξακολουθοῦσα νὰ μένω στὴν Καλλιφόρνια, θὰ πέθαινα τῆς πείνας, γιατί δουλειές δὲν ὑπῆρχαν καὶ δὲν μποροῦσα νὰ κάνω τίποτε. Ἀπεφάσισα λοιπὸν καὶ πήγα στὶς Δυτικὲς Πολιτείες μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως ῥῶς τίποτε καλύτερο.

Ὅπως ἀνέφερα καὶ πάρα πάνω, δὲν περιώριζα τὴν ἐκγύμνασί μου μόνον στὴν πάλη, ἀλλὰ καὶ στὰ ἄλλα ἀθλητικὰ γυμνάσματα καὶ ἰδίως στὰ μονόζυγα, στὰ δίζυγα καὶ στοὺς ἀλτήρες. Μόλις λοιπὸν ἔφθασα στὶς Δυ-

Μία ἐπιτυχεστάτῃ καὶ χαρακτηριστικῇ φωτογραφίᾳ τοῦ Τζιμ Λόντου.

τικὲς Πολιτείες, θρῆκα εὐθὺς δουλειὰ ὡς ἀκροβάτης σ' ἕνα τσίρκο μαζὺ μὲ δυὸ-τρεῖς ἄλλους συναδέλφους μου, μὲ τοὺς ὁποίους ἔκαναμα μαζὺ τὰ νοῦμερά μας, δηλαδὴ διάφορα παιχνίδια ἀκροβασίας καὶ ἰσορροπίας, ἀπ' αὐτὰ πού ἔλπει κανεὶς τακτικά στὰ ἱπποδρόμια.

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς ἡ δουλειὰ αὐτὴ δὲν ἦταν ἱκανοποιητικὴ, οὔτε πῶς ἦταν κοπιαστικώτερη ἀπὸ τὶς ἄλλες. Ἀπειναντίας καὶ ἡ ἀμοιβὴ μας ἦταν καλὴ καὶ πολλὲς ὥρες δὲν ἐργαζόμαστε καὶ οὔτε ἦταν μιά ἐργασία χειρωνακτικὴ, σὰν τόσες ἄλλες πού εἶχα ὑποχρεωθῇ νὰ κάνω ὡς τότε. Ἀφήνω πού πάντα μᾶς προσελάμβαναν μὲ συμπόσιο κ' ἔτσι εἴμαστε ἐξησφαλισμένοι γιὰ ἕνα ὀρισμένο χρονικὸ διάστημα. Ἐμένα ὅμως δὲν μοῦ ἄρεσε πολὺ αὐτὴ ἡ ἐργασία, γιατί ἦταν πολὺ μονότονη: Ἀναγκάζομαστε νὰ λαμβάνουμε μέρος σὲ δυὸ παραστάσεις κάθε μέρα καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνουμε πάντοτε τὰ ἴδια νοῦμερα.

Φυσικὰ ὅποτε εὕρισκα ἐργασία σὲ ἱπποδρόμιο δὲν τὴν περιφρονούσα, ἀλλὰ πάντοτε κύτταζα νὰ θρῶ τίποτε πού νὰ μοῦ ἀρέσει καλύτερα. Μακάρι ὅμως καὶ νὰ μποροῦσα νὰ ἔχω ἐξησφαλισμένη πάντοτε δουλειὰ, ἔστω καὶ σὲ ἱπποδρόμιο. Πολλὲς φορὲς ὅταν ἔλγχε τὸ συμβόλαιό μου, περνοῦσα μῆνες ὁλόκληροι προτοῦ νὰ μοῦ κάνουν νέα πρόταση ἀπὸ ἄλλο ἱπποδρόμιο.

Ἔτσι, πότε εἶχα δουλειὰ, πότε δὲν εἶχα, πότε ἔτρωγα καὶ πότε ἔμενα νηστικός. Πολλὲς φορὲς ἐργάσθηκα ὡς γεωργὸς στὶς μεγάλες φυτεῖες πού θρίσκονται στὶς Δυτικὲς Πολιτείες, καθὼς καὶ στὶς «φάρμες», ὅπου τρέφουν ἀγελάδες ἢ γουρουνία ἢ διάφορα ἄλλα τέτοια ζῶα. Ἐκεῖ, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀμοιβὴ μου εἶχα καὶ τροφὴ καὶ κατοικία καὶ μολονότι θρῶ σκόμουν ἑκατοντάδες χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ κάθε κατοικημένο μέρος, μποροῦσα νὰ διατηρῶ τὴν φόρμα μου καὶ νὰ γυμνάζωμαι τακτικά, ὅποτε εἶχα ἐλευθέρῃ ὥρα, γιατί αὐτὰ τὰ μέρη, ὅλοι, καὶ αἱ χωρικοὶ ἀκόμη, εἶνε πολὺ αἰσθαλτοὶ καὶ οἱ περισσότεροι ἔχουν στὰ σπιτία τους ἐγκαταστάσεις γυμναστικῆς καὶ διάφορα σχετικὰ ὄργανα.

Πολλὲς φορὲς ὅμως ἦμουν ἀναγκασμένος νὰ κάνω καὶ τὴν σκληρὴ δουλειὰ ἀκόμη, γιατί στὶς φυτεῖες δὲν προσελάμβαναν ἐκτάκτους ἐνοῦτες παρὰ μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς συγκομιδῆς. Ἐπειδὴ ἀναγκάστηκα νὰ σταῖς πέντε ὥρες σὲ λατομεῖα, νὰ ἐργάζωμαι σὲ σιδηροδρομικὲς γραμμές.

Τὸ κακὸ ἦταν πού στὶς Πολιτείες σ' αἰτέ, στὸ Οὐέστ, πού λένε οἱ Ἀμερικανοί, δὲν ἦσαν ἐγκατεστημένοι παρὰ ἐλάχιστοι Ἕλληνες καὶ ἐτσι δὲν θρῶσκον οὐδὲ καὶ μιά ἐπικοινωνία μὲ συμπατριώτες μου. Πρέπει ὅμως νὰ σὰς πῶ πῶς αὐτὰ τὰ χρόνια τῆς θισπάλῃς μου μὲ φέλησαν πολὺ. Γιατί αὐτὰ μοῦ ἔδωσαν τὴν πείρα τῆς ζωῆς καὶ τὴν σκληραγωγίαν, πού μὲ βοήθησε πολὺ κατὰ τὴν ἐξέλιξί μου.

Μόνον στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου μελέτησα τὴ ζωὴ ἀπὸ τὴν καλὴ κ' ἀπὸ τὴν ἀνάποδη, πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν ἀνάποδη.

Μακριὰ ἀπὸ τοὺς δικούς μου συνηθισὰ νὰ βασίζωμαι πρὸν ἑαυτὸ μου καὶ μόνον καὶ σὲ κανέναν ἄλλον.

Ψῆθηκα στὴ ζωὴ, ἀπόκτησα τὸ ἀκαταδάμαστο θάρρος τοῦ ξενητευμένου, τοῦ ἀντιμέτωπο τοῦ θανάτου, καὶ ὁλομόναχος μπρὸς στὸν ἀντίπαλό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνείδησις.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΦΑΙΡΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Τὸ θερμομετρεῖον εἶχεν ἀνέλθει πολὺ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν ἐπουράνιον χώραν. Ὁ Ὑψιστος, ἀφοῦ ἠκροάσθη ἐκείνης τῇ μεταμεσημβρινῇ συναυλίᾳ τῶν ἀγγέλων, ἐβίβη πρὸς περιδιάβασιν, διηυθύνθη εἰς μέρος τι σκιερὸν καὶ εὐαερον καὶ ἐξαγαγὼν τὸ ἐξ ἡλέκτρου κομολόγιόν του ἤρχισεν ἀναγινώσκων τὴν ἱερὰν Σύνοψιν.

Ἦδη τὰ βλέφαρα τοῦ Παντοδυνάμου ἤρχισαν νὰ βαρύνονται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως, ὅτε ἐγγείρας τὸ βλέμμα εἶδε ὁμοῖον πληροῦσαν. Ὁ κάποιος οὗτος ἦτο τὸ ποιητὴν ἡμεῖς, διότι μὲ δακρυλὸν καὶ ἄν λέγων οἱ θεολόγοι, ὁ Σατανᾶς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰώθ, διατελεῖ εἰς σχέσεις οἰκιστάτας μετὰ τοῦ Θεμιουργοῦ καὶ ἔχει ἐλευθέρῃ τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν Παράδεισον.

— Ἐσὺ εἶσαι, Παμδύνηρε; εἶπεν ὁ Ὑψιστος.

— Ἐγὼ, Ἀγιώτατε.

— Κάτι ἀπ' ἐδῶ;... τί μαντάτα; θὰ σ' ἐσφίξει ἡ ζέστη, καὶ φαίνεται τί καμίνι θὰ ἔχει' ἐκεῖ κάτω!

— Δὲν μὲ μέλει καὶ πολὺ, ἐσσηθίσα. Ἐπειτα ἐγὼ δὲν εἶμαι καὶ διαρκῶς ἐκεῖ, τριγυρίζω.

— Καὶ ἀπὸ πού ἐρχεσαι τώρα, μὲ τὸ καλὸ;

— Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

— Μὰ! εἶπεν ὁ Θεός· καὶ τί ἐπῆγες νὰ κάμῃς ἐκεῖ; — Εἶχα μερικὰς ὑποθέσεις· ἐτελειῶναι ὁ μὴν καὶ ἤθελα ἐξακαθαρίσαι μερικοὺς λογαριασμούς... ἔπειτα εἶχον ἐν δημοτικὰς ἐκλογάς...

Καὶ ὁ Σατανᾶς ἐθάρπυσε κρυφίως μετὰ μικροῦ μειδιῶντος τὴν εἰς τὸ θυλάκιόν του ἐφημερίδα, τὴν περιέχουσαν τὸν μηνιαῖον ἐγκληματικὸν ἀπολογισμόν.

— Μήπως ἦσουν ὑποψήφιος; ἠρώτησε σκωπτικῶς ὁ Πατριάρχης.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Διάβολος· μόνος ἐγὼ δὲν ἦμουν.

— Ἐσφίξεις ὅμως ὅτι μοῦ ἐπαρμηγῆκες ἐκεῖ πέρα εἰς τὴν Ἑλλάδα; εἶπεν ὁ Θεός, ὅπως οὖν ὠργισμένος.

— Αἰ, κάμνω κ' ἐγὼ μερικὲς δουλιτσές! ἀπήντησε μετὰ ἀπορίας μετριοφροσύνῃς ὁ Σατανᾶς.

— Νὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν νὰ βγάλῃς τὴν οὐρανὸν σου καὶ ἐκεῖ ἔξερεις ὅτι ἐγὼ ἰδιαζόντως ἀγαπῶ αὐτὸν τὸν τόπον.

— Τί λόγος; εἶπεν ὁ Διάβολος.

Καὶ ἐμειδίσατε σαρδωνικῶς.

— Δὲν τὸ πιστεύεις, μασκαρά; ἐξηκολούθησεν ὁ Παντοδύναμος καὶ ὅμως ἰδοῦ, ἐφέτος τοὺς ἔκαμα τόσα καλά.

Ἐπῆρξα τὴν βροχὴν ἀφθονὴν διὰ τὴν εὐφορίαν σιτηρῶν· ἡ σταφὶς ἐπῆρξα νὰ ὑπάγῃ νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ καὶ τὸ πόπου δὲν εὐδοδοῦνται, δὲν εἶναι ἐγὼ.

— Ὅχι! ἐγὼ, ὑπέλαθεν ὁ υἱὸς τοῦ Παντοδυνάμου.

— Ὅσον ἡμπορῶ τοὺς προστατεύω καὶ μὲ τὸ παραπάνω, ἐξηκολούθησεν ὁ Παντοδύναμος. Εἶνε τώρα χρόνια πού ἐπῆρξα νὰ ὑπάγῃ νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ καὶ τὸ πόπου δὲν εὐδοδοῦνται, δὲν εἶναι ἐγὼ.

— Ὅχι! ἐγὼ, ὑπέλαθεν ὁ υἱὸς τοῦ Παντοδυνάμου.

— Ὅσον ἡμπορῶ τοὺς προστατεύω καὶ μὲ τὸ παραπάνω, ἐξηκολούθησεν ὁ Παντοδύναμος. Εἶνε τώρα χρόνια πού ἐπῆρξα νὰ ὑπάγῃ νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ καὶ τὸ πόπου δὲν εὐδοδοῦνται, δὲν εἶναι ἐγὼ.

— Ὅχι! ἐγὼ, ὑπέλαθεν ὁ υἱὸς τοῦ Παντοδυνάμου.

— Ὅσον ἡμπορῶ τοὺς προστατεύω καὶ μὲ τὸ παραπάνω, ἐξηκολούθησεν ὁ Παντοδύναμος. Εἶνε τώρα χρόνια πού ἐπῆρξα νὰ ὑπάγῃ νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ καὶ τὸ πόπου δὲν εὐδοδοῦνται, δὲν εἶναι ἐγὼ.

— Ὅχι! ἐγὼ, ὑπέλαθεν ὁ υἱὸς τοῦ Παντοδυνάμου.

Μοῦ ἀρέσει ἡ ἱστορία τοῦ λαοῦ του, μοῦ ἀρέσει ἡ γλῶσσα του... μολονότι παρατηρῶ ὅτι ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ μουρδαρεύῃ καὶ φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε ἰδικὴ σου ἐνέργεια.

— Ὅχι εἶπε διεικτόπων αὐτὸν ἐντόνως καὶ διαμαρτυρόμενος ὁ Πονηρός. Εἰς αὐτὸ δὲν ἔχετε διόλου δίκαιον, Ἀγιώτατε. Αὐτὴν τὴν εὐθύνην δὲν τὴν ἀναλαμβάνω καὶ ἀποδείξεις εἶνε ὅτι εἰς τὴν κόλασιν ἐπιβάλλω ὡς βασανιστήριον εἰς τοὺς βαρυνομένους τὴν ἀνάγνωσιν μερικῶν ἐλληνικῶν πεζογραφῶν καὶ ποιημάτων.

— Τέλος πάντων καλὰ θὰ κάμῃς νὰ τραθῆξῃς ἀπ' ἐκεῖ τὸ χέρι σου. Ἐπειτα χάνεις ἄδικα τὸν κόπον σου, κακομοίρῃ μου! πήγαινε πέρα νὰ κάμῃς τὰ δικά σου, εἰς τὴν Βουλγαρίαν, παραδείγματός, χάριν, ὅπου εἶνε σχισματικοί. Μειδιάμα χλευαστικὸν διεγράφη ἐπὶ τοῦ εὐρέος στόματος τοῦ Διαβόλου.

— Δὲν πιστεύεις; τὸν ἠρώτησεν ὁ Θεὸς πειστωμένος.

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ! Ἀναγνώριζω τὴν πανσοφίαν σὰς· ἀλλὰ καμμίαν φορὰν πάσχει καὶ αὐτὴ διαλείψει... τὰ χροῖα βλέπετε, τὰ γηρατεία!

— Τί λέγεις, αὐθάδη! ἀνέκραγεν ὁ Ὑψιστος παραφερόμενος.

— Μὴ θυμῶνετε, Ἀγιώτατε, εἶπεν ὁ Σατανᾶς μετὰ φλέγματος· ἄς θέσωμεν καθαρὰ τὸ ζήτημα, νομίζετε ὅτι εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ὑπερισχύει ἀποκλειστικῶς ἡ Ἀγιότης σας;

— Ἀναμφιβόλως· ἔχεις κ' ἐσὺ ἕνα μερίδιον, δὲν σοῦ λέγω, καὶ τὸ φόνους, καὶ ληστείας, καὶ βιασμούς... σὲ σφῆρα κ' ἐπῆρες λιγάκι ἐπάνω σου, διότι εἶχα ἄλλοι τὸν νοῦν μου. Ἀλλὰ καὶ πάλιν τί εἶν' αὐτὰ ἀπέναντι εἰς τόσας ἀρετάς, εἰς τὴν φιλοπατρίαν, εἰς τὴν φιλογένειαν, εἰς τὴν σὴν φιλανθρωπίαν, εἰς τὴν εὐσέβειαν!... Τὸ γνωρίζεις, κύριε, ὅτι τὸ παρελθὸν ἔτος καρπυλώθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα πεντακόσκι χιλιάδες ὀκάδες ταραμά;

— Τί λύσσα εὐσεβείας! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σατανᾶς μετὰ μειδιάματος. Καὶ ὅμως, προσέθηκεν, ἡμπορῶ νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι πλάσσει.

— Θὰ ἦμουν πολὺ περίεργος νὰ τὸ ἰδῶ.

— Ἡμποροῦμεν καὶ τώρα νὰ κάμωμεν τὸ πείραμα.

— Τί τὸ πείραμα;

— Ἀπλοῦστα, διατάξατε νὰ φέρουν μίαν ζυγαρίαν πολὺ μεγάλην.

— Ζυγαρίαν;... τί τὴν κάμωμεν!

— Νὰ ζυγίσωμεν τὰ κεφάλαιά μας καὶ νὰ ἰδοῦμεν τίνας εἶνε τὰ μεγαλύτερα.

— Μὲ προκαλεῖς;... Ἀς εἶναι θὰ διατάξῃς τώρα ἀμέσως νὰ φέρουν τὴν ζυγαρίαν, ἀλλὰ κύτταξε καλὰ τὴν πύλιν... Ἐγὼ πῆγτε κερανοὺς ἐτοιμοὺς νὰ σὲ ζεματίσω διὰ τὴν ἀσθαθειάν σου, τραγογένη!

Καὶ διὰ τῆς μεγάλης ἀργυρᾶς σφουρικτρᾶς τοῦ ὁ Πανάγιος προσεκαλεσε τὰ Χερουβεὶμ καὶ διατάξε νὰ κομίσουν ἀμέσως μίαν μεγάλην ζυγαρίαν.

— Νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλύτερα! εἶπεν ὁ Σατανᾶς πρὸς τὰ Χερουβεὶμ, ἀπεροῦμενα.

Ἡ θεία διατάγη ἐτετελέσθη παραχρῆμα μετ' ὀλίγων ἐθεάθη λόγος ἀγγέλων, κομίζων μετὰ πολλοῦ κόπου ὑπερμεγέθη πλάστιγγα, τὴν ὁποίαν

έστησαν ενώπιον του Δημιουργού.

— Έχετε τα πρωτεία, είπεν ο Διάβολος εὐγενῶς, βάλετε τα κεφάλαιά σας εἰς τὸ ἕνα μέρος.

Ὁ Παντοδύναμος μετὰ περιεργείας, ἀλλὰ καὶ μετὰ πείσματος ἤρχισε νὰ τοποθετῇ ὅλα τ' ἀντικείμενα, τ' ἀντιπροσωπεύοντα τὴν μερίδα του, νοσοκομεία, σχολεῖα, ὀρφανοτροφεία, δωρεάς, ἀρχιερεῖς καὶ πρεσβυτέρους, ἱεροκίρκους, μοναστήρια καὶ ἡγουμενοσυμβούλια, ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος, ἠθικά καὶ θεολογικά συγγράμματα, βαρέλια ταραμῶ καὶ σάκκους φασιλίων καὶ παντοῖα ἄλλα, ὧν ἀπετέλεσθη πυραμὶς τεραστία καὶ ἀλλόκοτος.

Ὁ Διάβολος ἐθεάτο ἀπαθῶς τὸν ὄγκον αὐτὸν ὁλονὲν ἀνυψούμενον.

— Έχετε ἄλλα; ἠρώτησε μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς τοποθετήσεως.

— Έχω καὶ μερικοὺς ἐπιτρόπους ἐκκλησιῶν ἀρκετὰ καλοθερμιμένους, εἶπεν ὁ Θεός.

— Βάλετε καὶ αὐτούς, εἶπεν ἀταράχως ὁ Διάβολος.

Καὶ ὁ ὄγκος τῆς πυραμίδος ἠῤῥήθη ἐπαισθητῶς διὰ τῆς προσθήκης τῶν ἐπιτρόπων.

— Μήπως ἐξεχάσατε τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Σατανᾶς.

— Ἐξέχασα πραγματικῶς ἕνα καθηγητὴν τῆς Θεολογίας, ἀλλὰ σοὺ τὸν χαρίζω. Εἶνε τὸσον πολυσάρκος ἐκ τῆς καλοφαγίας, ὥστε αὐτὸς μοναχὸς κάμνει δι' ὅλα τὰ ἰδικά σου κεφάλαια.

— Νὰ τὸν προσθέσετε καὶ αὐτόν!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Σατανᾶς ἐπέμενεν, ἐτέθη τέλος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ σωροῦ καὶ ὁ καθηγητὴς, καὶ ἡ πλάστιγξ ἔτριξε γοερῶς ὑπὸ τὸ βάρος του.

— Ὅριστε τώρα καὶ ἡ εὐγενεία σας, εἶπεν ὁ Ὑψιστος μυκτηριστικῶς, βάλετε τὰ κεφάλαιά σας.

Ὁ Διάβολος ἔχωσε τὴν τριχωτὴν χεῖρα μὲ τοὺς δακτύλους εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐξήγαγε μικρὸν ἀντικείμενον σφαιρικόν, τεφρόχρονον.

— Τί εἶν' αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Ὑψιστος παρατηρῶν διὰ τῶν διόπτρων του μετὰ περιεργείας τὸ ἀντικείμενον.

— Εἶνε ἐκλογικὸν σφαιρίδιον, ἀπὴνται ἀταράχως καὶ σοφῶς ὁ Πειρασμός.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλα σου τὰ κεφάλαια;

— Αὐτό.

— Δὲν ἔχεις ἄλλα;

— Ὅχι! αὐτὸ ἀρκεῖ.

— Κοροϊδεύεις;

— Διόλου.

— Ἐλα Χριστὲ καὶ Παναγία!

εἶπεν ὁ Ὑψιστος σταυροκοπούμενος.

— Λοιπὸν ἰδοὺ ὅπου τὸ θέτω εἰς τὴν πλάστιγγα.

— Ἀς ἰδοῦμεν καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα!

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα πραγματικῶς ὑπῆρξε θαυμάσιον διότι εὐθὺς ὡς τὸ μικροσκοπικὸν μολύβδιον σφαιρίδιον ἀπετέθη ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, αὐτὴ ἤρχισε νὰ κλίνει μετὰ καταπληκτικῆς ροπῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ σφαιριδίου, ἐνῶ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος ἡ τεράστιος συμμιγῆς πυραμὶς ἀνυψοῦτο ἐλαφρὰ ὡς ν' ἀπετελεῖτο ἐκ πτῖλων.

— Μπα ποὺ νὰ σὲ πάρῃ ὁ ἐαυτός σου! ἀνέκραγεν ὁ Πάνσοφος ἐκπληκτικῶς καὶ πεισνωθεὶς ἐν ταύτῳ. Κάτι καλπονόθεισιν θὰ ἔκαμες... ἀφοῦ μάλιστα ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα... Στάσου νὰ σὲ διορθώσω ἐγώ!

Καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐξακοντίσῃ κατ' αὐτοῦ ἕνα κεραυνόν.

— Κρίμα εἰς τὴν παυσίφίαν σου, ἀφοῦ δὲν ἠξεύρεις τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ σφαιριδίου! εἶπεν ὁ Διάβολος.

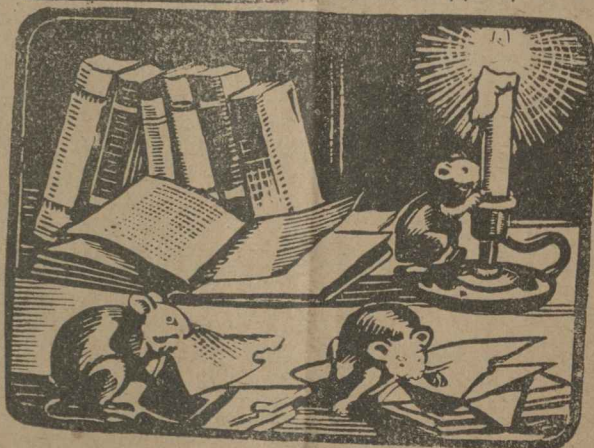
Καὶ ἐτράπη ἐν τάχει εἰς φυγὴν.

Ὁ Ὑψιστος ἔμεινε σίνους καὶ μετ' ὀλίγον παραλαβὼν τὸ σφαιρίδιον ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Παράδεισον βλοσυρὸς καὶ διέταξε ἀμέσως νὰ προσέλθῃ ὁ ἅγιος Πέτρος.

— Κύτταξε καλὰ τὰ κατὰστικὰ σου, εἶπεν ὁ Ὑψιστος πρὸς τὸν ἐπουράνιον θυρωρόν, καὶ ἂν τυχὸν εὕρισκεται ἐδῶ πέρα αὐτὸς ὅπου ἐφεῦρεν αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἀντικείμενον — καὶ ἔδειξε τὸ σφαιρίδιον — νὰ τὸν στείλῃς ἀναυλα εἰς τὴν Κόλασιν, μὲ ὅσα καλὰ καὶ ἂν ἔχῃ κατωμένα. Ἔγιναν ρεζίλι σήμερον μὲ αὐτὸ τὸ πράγμα!... Εἶνε τοῦ Διαβόλου συνέργεια. Εἰς τὸν Παράδεισον οὐτὲ θὰ ἐπιτρέψω νὰ ὑπάγῃ δὲν ἀφορὰ τὴν Γῆν, θὰ σκεφθῶ!...

Καὶ ἔμεινε μέχρι βαθείας νυκτὸς ἀναγινώσκων τὸ Συνοταγματικὸν Δίκαιον τοῦ μακαρίτου Σαριπόλου.

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

(Τί ἀπαντοῦν ἡ δεσποινίδες)

Ἡ δις ΤΑΣΟΥΛΑ Κ. (Ἀθῆναι — Χαροκόπου), θεωρεῖ ὡς ἰδεώδη σύζυγον ἕναν ἄνδρα μὲ εὐγενικὴ ψυχὴ, μετρίκας ἀρχὰς καὶ μὲ σοφὸν χαρακτήρα. Γιά τὴν σωματικὴν καλλονὴν ἀδιαφορεῖ, ἀρκεῖ ὁ σύζυγός της νὰ ἔχῃ ὡμότητα ψυχῆς.

Ἡ δις ΕΛΕΝΗ ΜΙΧΑ (Πειραιεύς), μᾶς ἀπαντᾷ: Ἡ ἀγαπητὴ μου «Μπουκέτο». Ὁ ἄνδρας ποὺ γιὰ μένα ἔχει ὅλα τὰ ἰδανικὰ σύζυγος, πρέπει νὰ ἔχῃ τίμιο καὶ εὐγενικὸν χαρακτήρα, τρόπους εὐγενικοὺς, μὲτρίως καὶ ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ ἀγάπης γιὰ μένα. Στὴν ἐμφάνισιν θέλω νὰ μοιάζω τοῦ Ἰεῶν Πέτροδρος καὶ νὰ ἔχῃ μουστακάκι ἀλλὰ Πτούγκας Φαίρμπανκς!

«ΜΙΑ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΥΛΑ» (Ἀθῆναι — Κουπόλη), θέλει τὸν ἰδεώδη σύζυγόν της μετρίου ἀναστήματος, μελαχρονὸν καὶ νόστιμο, νὰ ἔχῃ δὲ μιὰ τακτικὴ ἐργασία γιὰ ν' ἀντεπεξέρχεται στὰ οἰκονομικά βάρη. Ὡς πρὸς τὰ ψυχικά του χαρίσματα, τὸν θέλει μὲ καρδιά γεμάτη καλοσύνη, εὐθύμιο καὶ πάντοτε γελαστό, εὐγενὴ, ἠθικὸ καὶ ἀγαπᾷ ἀπὸ δούλου.

Ἡ δις ΑΡΙΑΔΝΗ Γ. (Κάφρ — Ἑλ. Ζαγιάτ — Αἰγυπτὸς), μᾶς ἀπαντᾷ: «Ἀγαπητὸ μου «Μπουκέτο». Γιά μένα ἰδανικὸς σύζυγος εἶνε ἐκεῖνος τὸν ὁποῖο θ' ἀγαπᾷς. Πάντως δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ κοντοὶ, ξανθοὶ καὶ φαλακροὶ. Μπορεῖ ὅμως νὰ βρεθῇ κι' ἕνας τέτοιου εἴδους ἄνδρας καὶ νὰ μοῦ φανῇ ἰδανικός. Ἡ ἀγάπη τὰ κατωρθώνει εἰς καὶ τὶς περισσότερες φορὲς ὅλα μάλιστα, σπαρτὴ!

Ἡ δις ΜΙΡΑΝΤΑ Τ. (Κάφρ — Ἑλ. Ζαγιάτ — Αἰγυπτὸς), μᾶς ἀπαντᾷ: Ἡ γνῶμὴ μου περὶ ἰδανικοῦ συζύγου εἶνε μὲ δυὸ λέξεις: Ἐκεῖνος ποὺ θ' ἀγαπᾷς.

Ἡ δις ΚΟΥΛΑ ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ (Ἀθῆναι), θέλει ὁ ἰδανικός σύζυγός της νὰ ἔχῃ τὰ ἑξῆς προσόντα: Νὰ εἶνε ὑψηλός, μὲ ἀσπρὰ παράστημα, μελαχροινὸς καὶ καταρρομάλλης, νὰ κατὰται ἀπὸ καλὴ οἰκονομία καὶ νὰ ἔχῃ μὲτρίως μάτια καὶ ὠραία γλυκεῖα φωνή. Ἀκόμα νὰ τὴν ἀγαπᾷ τρελλὰ καὶ νὰ εἶνε ἀξιοματικὸς τῆς Ἀεσοπορίας ἢ τοῦ Ναυτικοῦ.

Ἡ δις «MINION» (Ἀθῆναι), ἔχει τὴν γνῶμην ὅτι ἰδανικός σύζυγος εἶνε ἕνας νέος λογικός, τίμιος, δραστήριος, εὐγενικός, εὐπαρουσίαστος, ποὺ νὰ ἔχῃ μιὰ καλὴ ἐργασία ὥστε νὰ ζοῦν ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του ἐντά.

Ἡ «ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΚΑΙΤΗ» μᾶς ἀπαντᾷ: «Ἀγαπητὸ μου «Μπουκέτο». Τὸν ἰδανικὸν σύζυγον τὸν βλέπω μόνον σ' ἕναν ἄνδρα σωματικῶς ὑγιᾶ καὶ ψυχικῶς ἐνάρητο, ποὺ νὰ τὸν γάμο θὰ γίνῃ ἀποκλειστικὰ δικός μου, δηλαδὴ τὴν σκέψιν του δὲν θὰ τὴν ἀπασχολήσῃ ποτὲ ἄλλη γυναῖκα.

Ἡ δις «ΚΑΠΟΙΑ Α.» (Λαμία), μᾶς ἀπαντᾷ: Ἡ ἀγαπητὴ μου «Μπουκέτο». Ποιὸς εἶνε ὁ ἰδανικός σύζυγος; Μὰ ποιὸς ἄλλος λοιπὸν ἀπ' τὸν ἄνδρα, τὸν σωστὸν ἄνδρα ποὺ θὰ φορῇ παντελόνια καὶ ὄχι φουστάνια καὶ ποὺ θὰ ἔσῃ νὰ μὲ κυβερνήσῃ ἐμένα, μιὰ γυναῖκα!... Ὅταν βρῶ ἐνταῦτο σύζυγον, μὲ θέλῃς κι' ἄνδρισμό, θὰ γίνω δική του... σκλάδα του...»

Ἡ δις «ΝΤΙΑ Β.» ἀπαντᾷ: «Λατρευτό μου «Μπουκέτο»! Τὸν ἄνδρα μου, τὸν ἰδανικὸν σύζυγόν μου, τὸν θέλω νέο, γεμάτο σφῆγος καὶ ζεστὴ νεανική, νόστιμο, κομικὸν καὶ πρὸ πάντων — ἀπάνω ἀπ' ὅλα — πλούσιο!... Λεφτά, λεφτά... Γιατὶ μόνον ὅταν εἶνε πλούσιος ὁ ἄνθρωπος μὲ υἱοθάνατον ὅτι δὲν θὰ παρασπατῇ καὶ θὰ μπορέσῃ νὰ τοῦ εἶμαι πάντοτε πιστή!...

Ἡ δις «ΚΑΤΙΝΑ ΑΡ.» ἔχει τὴν γνῶμην ὅτι ἰδανικός σύζυγος εἶνε ἐκεῖνος στὸν ὁποῖο κυριαρχοῦν τὰ ψυχικά προσετήματα καὶ ὄχι τὰ σωματικά, διὰ τὰ ὁποῖα ἀδιαφορεῖ, ἀρκεῖ ὁ μέλλων σύζυγός της νὰ τὴν νοιώσῃ βαθεῖα, νὰ σκεθῇ ψυχικὰ μαζί της καὶ ν' ἀφοσιωθῇ ὁλόκληρος γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς οἰκογενείας του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες ἀπαντήσεις.

ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ ΤΟΥ ΤΡΩΪΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΠΟΣΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΗΤΑΝ Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΙΣ;

(ῥ ῥθρον τοῦ Σουηδοῦ Ἀρχαιολόγου Γιάλμαρ Νύσσε)

Ἀν δελήση κανεῖς νὰ μάθῃ μερικὲς ἀκριβεῖς πληροφορίες γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς ἄνδρες ποὺ ἐγίναν διάσημοι μὲ τὸν πόλεμον τῆς Τροίας, δὲν θὰ βρῇ μὰ τὴν ἀλήθεια, οὔτε στὶς πιὸ σπουδαῖες ἐγκυκλοπαιδείες, τίποτε ἄλλο, παρὰ ἀσφαλεῖς γενικότητες γιὰ τὴν ἡλικίαν τους, ποὺ ἀφήνουν τελειῶς ἀνικανοποίητη τὴν περιέργειάν σου.

Ἀς φέρουμε ἕνα παράδειγμα: ποῦθενὰ δὲν μπορούμε νὰ βροῦμε πόσων χρονῶν ἦταν ἡ Ὁραία Ἑλένη ὅταν ὁ Πάρις τὴν ἔκλεψε ἀπὸ τὸν ἄνδρα τὸν Μενέλαο, πράγμα ποὺ θεωρήθηκε ὡς μεγάλη προσβολὴ καὶ προδοσία κι' ἐνεῖ ἀφορμὴ νὰ ξεσπάσῃ ὁ πασίγνωστος πόλεμος τῆς Τροίας.

Μὰ γιὰ ν' ἀρχίσουμε ὥστόσο μ' ἕνα θετικὸ τρόπο αὐτὴ τὴν ἐρευνά μας, ἂς ἐξετάσουμε πρῶτα τὶς γενικὲς πληροφορίες ποὺ ἔχουμε γιὰ τὰ πρόσωπα αὐτὰ καὶ ἰδιαίτερος νὰ βροῦμε συγγενείας καὶ τὶς οἰκονομικὰς σχέσεις τους.

Ἀς πάρουμε πρῶτα τὴν Ὁραία Ἑλένη. Μᾶς εἶνε γνωστὸ ὅτι ἡ Ὁραία Ἑλένη ἦταν διδυμὸς ἀδελφὴ τῆς βασίλισσας Κλυταιμνήστρας, τῆς συζύγου τοῦ Ἀγαμέμνονος, βασιλέως τῶν Μυκηνῶν. Ὁ Ἀγαμέμνων ἦταν ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Μενέλαου, συζύγου τῆς Ὁραίας Ἑλένης καὶ συνεπῶς οἱ δύο ἀδελφοί, μὲ τὸν γάμο τους αὐτὸν ἐγίναν, ὅπως λέει ὁ λαός, «πατρινάκηδες».

Ἡ βασίλισσα, ἡ δυὸ διδυμὲς ἀδελφές, εἶχαν μιὰ θεϊκὴ καταγωγή, παράνομη ἀλλὰ τριγενή, γιατί ὁ πατέρας τους ἦταν ὁ ἄσπετος Ζεὺς καὶ ἡτέρα τους ἡ ἐλαφρόμυαλη λιγὰκι Λήδα, βασίλισσα τῆς Σπάρτης καὶ σύζυγος τοῦ βασιλέως Πύρρου. Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ τὴν τρελλὴν περὶ τῆς Λήδας καὶ τοῦ Ζεῦς ἐκπατασίαν, ἡ Λήδα ἔφερε στὸν κόσμον ὄχι μόνον τὴν διδυμὲς ἀδελφές Ἑλένη καὶ Κλυταιμνήστρα, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ τοὺς δύο διδυμούς ἀδελφούς Διοσκούρους. Αὐτοὺς ὅμως ἂς τοὺς ἀφήσουμε στὴν ἄκρην, γιατί δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν.

Μὲ αὐτὲς τὰς τὶς πρῶτες γενεαλογικὲς πληροφορίες, ἂς καθορίσουμε πότε ἀκριβῶς ἔλαβε μὴν ἡ ἐρωτικὴ περιπέτεια τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας. Ἡ ἀρχαιολογία, εἶνε ἀλήθεια πῶς δὲν ἔχει βοηθεῖ καὶ πολὺ. Ὡστόσο, ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἱστορικῆς ἐνδείξεως μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ Λήδα ἀπᾶτσε τὸν σύζυγόν της μὲ τὸν Δία κατὰ τὴν 1101 πρὸ Χριστοῦ. Συνεπῶς τώρα, ὁ τετραπλοῦς τοκετὸς τῆς Λήδας ἐγίνε τὸ 1102. Ἰδοὺ λοιπὸν μιὰ πρῶτη τάξεως ἀφιετηρία γιὰ τὶς καταπνεῖς χρονολογικὲς ἐρευνές μας.

Δὲν ἔχουμε ὅμως καμμιὰ πληροφορία σχετικὰ μὲ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τῆς Ἑλένης καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. Τὴν πρώτην φορὰ ποὺ τὶς συναντοῦμε εἶνε κιόλας βασίλισσες. Ἡ πρώτη ἔχει ἄνδρα τὸν Μενέλαο καὶ ἡ δεύτερη τὸν Ἀγαμέμνονα. Μολοντοὶ δὲ ἡ κλασσικὴ φιλολογία ἐξυμνεῖ μέχρις ὑπερβολῆς τὴν ἐκπληκτικὴν ὡμορφίαν τῆς Ἑλένης, δὲν μᾶς ἀποκαλύπτει τίποτε, οὔτε γιὰ τὴν ἡλικίαν τῆς κατὰ τὸν γάμο της, οὔτε γιὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὕμνου της ὡς τῆς ἡμέρας πρὶν τὴν ἐξελόγισαν ὁ Πάρις. Πῶς λοιπὸν νὰ ἐκκαρπύσουμε πότε ἡ Ὁραία Ἑλένη ἀπᾶτσε τὸν Μενέλαο καὶ πότε ἐγκατέλειπε σὰν μιὰ ἐλαφρόμυαλη γυναῖκα τὴν συζυγικὴν ἐστία;

Γιὰ νὰ καθορίσουμε κατὰ προσέγγισιν αὐτὴ τὴν χρονολογίαν, ἂς ἐξαγγυρίσουμε γιὰ δευτέρην φορὰ στὴν διδυμὴν ἀδελφὴν τῆς Κλυταιμνήστρας, τῆς ὁποίας ὁ γάμος μὲ τὸν Ἀγαμέμνονα δὲν ἦταν στεῖρος, γιατί τρία τουλάχιστον ἀπὸ τὰ παιδιά τους, σὰν ἀδελφὰ Ἀτρίδες, ἐγίναν ἥρωες ἐνθάδε. Ἐξομολογούμεν κατὰ φρικαστικὴν τραγωδίαν. Ἀρκεῖται γιὰ τὴν Ἱφιγένεια, τὸν Ὀρέστη καὶ τὴν Ἡλέκα. Ἐξομολογούμεν τώρα ὅτι, ὅταν οἱ Ἑλληνες ἐξέκησαν γιὰ τὸν πόλεμον τῆς Τροίας, ἡ Ἱφιγένεια ἦταν ἐνήλικος, δηλαδὴ εἶχε κλείσει τουλάχιστον τὰ εἴκοσι χρόνια, γιατί ἀλλοῦς ὁ πατέρας της ὁ Ἀγαμέμνων δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν προσφέρῃ θυσίαν στὴν Ἀρτέμιδα εἰς τὴν ἐξουμένισιν.

λεὺς στὴν ἀρχὴ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἦταν 40 χρονῶν, ὅσο ἡ γοητευτικὴ Πάρις θὰ ἦταν οὔτε λίγο οὔτε πολὺ 60 χρονῶν!

Κι' ἐστὶ βλέπουμε τὴν Ὁραία Ἑλένη, μιὰ ὡρὴν καλλονὴν 40 χρονῶν, νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά ἑνὸς ἐξηντάρη γόητος ἀπὸ τὴν Τροία!... Μιὰ τέτοια ἀποκαλύψι δὲν τὴν περίμενε κανεὶς!...

Μὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτό.

Ὁ Πάρις εἶχε μιὰ ἀδελφὴν, μεγαλύτερη ἀπὸ αὐτὴν, τὴν Κασσάνδρα, ποὺ μολοντοὶ ἦταν πεντάμορφη, ὅπως μᾶς λέει οἱ ποιηταί, εἶχε τὴν κακὴ συνήθειαν νὰ προλέγῃ ἕνα σωρὸ μελλοντικῆς συμφορῆς. Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Τροίας λοιπὸν, ὁ Ἀγαμέμνων ὠρέχθηκε αὐτὴ τὴν ἀγνὴ Κασσάνδρα καὶ τὴν ἔκανε σκλάδα του καὶ τρυφερὴ φίλη του.

Μὰ ἐπειδὴ ἡ Κασσάνδρα ὅταν γεννήθηκε ὁ μικρὸς ἀδελφός της Πάρις ἦταν 20 χρονῶν κι' ἐπειδὴ ὁ Πάρις τὴν ἐποχὴ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἦταν 60 χρονῶν κι' ἐπειδὴ τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι ὁ Ἀγαμέμνων ἀπᾶτσε παράφορα μιὰ Κασσάνδρα ἡλικίας 90 χρονῶν καὶ τὴν πῆρε μαζί του στὶς

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ

(Ο Παύλος και η Λουκία κάθονται σε δυο πολυθρόνες στον κήπο του «Ξενοδοχείου της Προσημασίας» περιμένοντας την ώρα του γεύματος. Για να περάσει η ώρα, ο Παύλος ζωγραφίζει απάνω στην άμμο κατόδια ζώων παραδόξων... προϊστορικών! Η Λουκία, η νεαρή γυναίκα του, κοιτάζει τον οφθαλμό και γάβει φύλλα απ' τους θάμνους που νεκρά στον πάγκο. Ο Παύλος θυμήθηκε ξαφνικά πως έχει στη τσέπη του μια εφημερίδα που αγόρασε το πρωί κι αρχίζει να διαβάζει το μυθιστόρημα της επιφυλλίδας, το υπό τον τίτλο «Οι τρεις εραστές της Αδριάννας Τουραμτόλ». Η Λουκία που μόλις ώρα σιωπούσε άρχισε τώρα να φλυαρεί.)

ΛΟΥΚΙΑ.— Λέγε λοιπόν, Παύλε... Πές τίποτα... ΠΑΥΛΟΣ (χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του).— Τί τρέχει, αγάπη μου;

ΛΟΥΚΙΑ.— Κότταξε, αγάπη μου, σε παρακαλώ. Μου φαίνεται πως ένα κουνούτι με τσίμπησε στο λαιμό.

ΠΑΥΛΟΣ (ρίχνοντας μια ματιά).— Όχι δεν βλέπω τίποτα...

(Ξαναρχίζει να διαβάζει... Περιοδών λίγα λεπτά.)

ΛΟΥΚΙΑ.— Λέγε λοιπόν, Παύλε...

ΠΑΥΛΟΣ (σωπαίνει).

ΛΟΥΚΙΑ.— Παύλε!... Δεν απαντάς;... Σου μιλώ!

ΠΑΥΛΟΣ (αφήνει το διάβασμα).— Σ' ακούω, αγάπη μου.

ΛΟΥΚΙΑ.— Φαίνεται πως στο ξενοδοχείο μας θα ρθούν απόψε ξένοι. Μια οικογένεια απ' το Μπορντώ... Ένας παπ-

Μυκήνης.

Σ' αυτό το μεταξύ, εκεί πέρα, στις Μυκήνες, η βασιλισσα Κλυταιμνήστρα, όπως είχε μείνει μόνη, βρήκε την ευκαιρία να πλέξει ένα ερωτικό ειδύλλιο με τον Αίγισθο, που φαίνεται πως δεν ήταν και τόσο δύσκολος στο ζήτημα της ηλικίας, γιατί η Κλυταιμνήστρα θα ήταν τότε τ' ολιγώτερο 50 χρονών. Η έπιτοσή της όμως του Αγαμέμνονος από την Τροία την έφερε φυσικά σε μια πολύ δύσκολη θέση και την έκανε να σχεδιάσει μια ζοφερή και φρικιαστική τραγωδία. Αυτά τα σχέδια της τα μάντεψε όμως ο κόσμος έκτος από την μάντιδα Κασσάνδρα, που είχε τυφλωθεί από τον έρωτά της για τον έβδομητάρη Αγαμέμνονα. Τέλος, όπως ξέρουμε όλοι μας, με την βοήθεια του Αίγισθου έσκότωσε τον άνδρα της, τον παλαιό και ήρωικό πολεμιστή Αγαμέμνονα και την τρυφερή φίλη του Κασσάνδρα, που θα γιώρταζε τότε, δίχως άλλο, την εκατοστή επέτειο των γενεθλίων της!...

Έξ' άλλου, χάρις στην τελική νίκη των ελληνικών δυνάμεων, ο βασιλεύς Μενέλαος μπόρεσε να ξαναπαρή την ώμορφη και ελαφρόμυαλη γυναίκα του, την Ελένη. Η Ώραία Ελένη, που είχε παντρευτεί σε ηλικία 20 χρονών και είχε παρατήσει τον άνδρα της για ν' ακολουθήσει τον Πάρι σε ηλικία 40 χρονών, θα ήταν ασφαλώς πενήντα χρονών, όταν μετά τον πόλεμο της Τροίας, που κράτησε δέκα χρόνια, έπεσε πάλι στην άγκαλιά του ήρωικού και πιστού Μενέλαου. Για να γιορτάσουν το εύτυχες αυτό γεγονός, η Ώραία Ελένη και ο σύζυγός της έκαναν ένα μεγάλο ταξίδι μιάς καινούργιας σελήνης του μέλιτος. Αυτό το ταξίδι τους κράτησε πέντε ολόκληρα χρόνια. Όταν λοιπόν, ύστερ' από τα πέντε αυτά χρόνια της ανέφελης τους εύτυχίας, ξαναγύρισαν στη Σπάρτη, ή πάντοτε Ώραία Ελένη ήταν ουστά 55 χρονών κι' ο Μενέλαος 60!...

Η Σπάρτη τότε τους υπεδέχθη με μεγάλες τιμές κι' οι βασιλείς συνέχισαν την εύτυχία τους και τον έρωτά τους στα μεγαλοπρεπή τους ανάκτορα.

ΓΙΑΛΜΑΡ ΜΥΣΣΕΝ

ποδς, μια γιαγιά, ο πατέρας και η μάνα με τρία αγόρια και δυο κορίτσια. Έτσι μου είπεν η καμριέρα.

ΠΑΥΛΟΣ.— Α!... Α!... Αλήθεια;

ΛΟΥΚΙΑ.— Τους φυλάξανε το μεγάλο διαμέρισμα που στο πλάγι μας. Φαίνεται πως ταχτικά περνούν εδώ το καλοκαίρι τους, δέκα χρόνια τώρα.

ΠΑΥΛΟΣ (κάνει πως τάχα τον ενδιαφέρει ή κοιτάει αυτή).— Και πώς ονομάζονται;

ΛΟΥΚΙΑ.— Μά την πίστι μου δεν ξέρω.

ΠΑΥΛΟΣ.— (Ξαναρχίζει το διάβασμα).

ΛΟΥΚΙΑ (σηκώνοντας τους ώμους της με περιφρόνηση).— Πάλι διαβάσεις; Τι χωριάτης που είσαι!... Άκου, Παύλε!

Είσαι ένας χωριάτης, χωρίς ανατροφή!

ΠΑΥΛΟΣ (θυσιμένος στην ανάγνωσι).— Βέβαια, αγάπη μου!

ΛΟΥΚΙΑ (έξω φρενών).— Το παραξύνωσες! Το παραξύνωσες! Δεν φτάνει που σου λείπει η καλή ανατροφή, άλλα νομίζεις πως πρέπει και να με κοιροειδής; Βρήκες τις σπινιές στιγμές που μόνον για να διαβάσεις την εφημερίδα! Κατάλαβα πως η όμιλία μου δεν σε ενδιαφέρει καθόλου! Δεν είμαι τόσο θλάκας όσο με νομίζεις, εν τοις...

ΠΑΥΛΟΣ.— Έπειδή διαβάω την εφημερίδα με όριζεις; Μή θυμώνεις, μάτια μου, και μη κακιώνεις τόσο γρήγορα! Δεν λέγαμε και τίποτα σοβαρό. Στο κάτω-κάτω της γραμμής νά, αφήνω την εφημερίδα...

(Αφήνει την εφημερίδα και για να περάσει την ώρα του κάθεται ανάμεσα από τους θάμνους που νεκρά στον πάγκο. Η Λουκία κοιτάζει τον οφθαλμό και ζωγραφίζει απάνω στην άμμο... Άξαφνα η Λουκία αρπάζει την εφημερίδα, την ανοίγει, κι' αρχίζει να διαβάζει το ίδιο μυθιστόρημα: «Οι τρεις εραστές της Αδριάννας».)

ΠΑΥΛΟΣ.— Λέγε λοιπόν τίποτα, Λουκία...

ΛΟΥΚΙΑ (χωρίς να σηκώσει κεφάλι).— Τι, φίλε μου;

ΠΑΥΛΟΣ.— Μου φαίνεται πως... πως διαβάσεις την εφημερίδα.

ΛΟΥΚΙΑ (σηκώνοντας το κεφάλι της με απορία και θυμό).— Άν διαβάω εφημερίδα; Βέβαια διαβάω. Τι ήθελες ύστερα απ' τα χωράτα σου μαζί μου να σου φέρω μια ευγένεια και λεπτότητα; Όχι, είμαι αποφασισμένη να διαβάω την επιφυλλίδα: «Οι τρεις αγαπητικοί της Αδριάννας» ύστερα το διήγημα, τα χρονικά, τα κοινωνικά, τα διάφορα γεγονότα.

(Ξαναβιβλίζεται στην ανάγνωσι... Περιοδών λίγα λεπτά.)

ΠΑΥΛΟΣ.— Λουκία... Μά μιλά λοιπόν.

ΛΟΥΚΙΑ (διαβάζοντας).— Ναι... βέβαια...

ΠΑΥΛΟΣ (θυμωμένος).— Είσαι μια καρακάξα!

ΛΟΥΚΙΑ (αφηρημένη).— Ναι, αγάπη μου...

ΠΑΥΛΟΣ.— Μιά γκαμψή!

ΛΟΥΚΙΑ (πάντοτε αφηρημένη).— Βέβαια... βέβαια...

(Ο Παύλος απελπίζεται και αποκοιμάται. Η Λουκία δίνει πια την εφημερίδα.)

ΛΟΥΚΙΑ.— Παύλε;

ΠΑΥΛΟΣ.— Χρρρ!...

ΛΟΥΚΙΑ.— Κοιμάσαι;... Μά τί γουρούνι που είσαι και μένε!...

ΠΑΥΛΟΣ (μισοκοιμισμένος).— Ναι, βέβαια, μάλιστα, έχεις δίκιο, είμαι σύμφωνος μαζί σου... Χρρρ!...

(Τα ρολόγια χτυπούν μεσημέρι. Οι ιδιοί σκίζουν απότομα και χτυπούνται κι' αὐτοί!...)

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ ΣΤΑΜ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Τότε κλείναν τα παράθυρα για να μη τους δουν τί τρώνε κι' εγείντο. Τό φαί τους διαστικό. Μόλις μασσούσαν τις μπουκιές και έπειτα στον ύπνο.

— Άντε, για να μην καίμε άδικα το πετρέλαιο. Καμιά φορά ή Ρουφουλίνα τους έφκιανε και κανένα... Έβραμα. Όσα ξεροκόμματα έμείνανε, όλες τις άλλες ήμέρες τ'ά μάζευε και τ'άφκιανε «παπάρας» στο τηγάνι με νερό και λίγδα χοιρινή.

Κι' έπειτα άμυλητοι, πηγαίνανε να κοιμηθούνε. Ότι περίσσευε από αυτούς τ'ότρωγε ή Δροσούλα.

Υπόφερε το φτωχό πολύ. Όλα ήσαν στο κλειδί, όλα μετρημένα, όλα σημαδεμένα, όλα φυλαγμένα, άπροσπέλαστα... Όσο ήσαν μικρή, κάτι τσιμπούσε στη θύρα από άλλες υπηρετίες, μά τώρα που μεγάλωσε, ντρεπότανε κι' έγκαρπούσε...

ΟΡΜΕΣ ΚΑΙ ΤΑΡΑΧΕΣ

Πολλές φορές, μετά το φαγητό, ο Ρούφουλας κατέβαινε στο μαγαζί του. Άναθε μια πολύ παλιά του πετρελαίου λάμπα, που της είχε από καιρό σπάσει το γυαλί κι' είχε κατακαίει, κατάκαυρο το ρέστο, και εκεί κάτω από ένα φως άκακιο, καπνικό και μουντό, που έβγαζε τ'ά μάτια, ταξιδεύονε τα γραμμάτια ποιά λήγουν, ποιά δεν λήγουν, νέες μηχανευόμενες κερδοσκοπίες, νέα υπολογίζον κέρδη, νέα έπιπλέον και γερά άρπάγματα, νέες άδικιές κατεργαζόμενες και νέα έξοπιτώματα σκηνοθετών και έτοιμάζον.

Και σ' όλο τούτο το διάστημα ή Δροσούλα έπρεπε να τον περιμένη άγρυπνη απάνω τον «άφεντη» ως πού ν' άνεβη για να του δώσει τις παντοφλές...

Κανένας λόγος δεν ύπήρχε βέβαια το κορίτσι ν' άγρυπνά και να κακοπαθαίνει. Η Ρουφουλίνα άποσπρότανε εύθους με το φαγητό «σκοτωμένη», «κοφομεσιασμένη», όπως έλεγε, από τις «παληοδοουλειές».

— Σάνονται ή παληοδοουλειές; Δεν ύπήρχε, λέμε, κανένας λόγος να άγρυπνή και να κακοπαθαίνει ή υπηρετίνα. Μά δεν έπιτρέπεται ποτέ, σ'ά καλή τ'ά σπιτί, όταν ο άφεντης άγρυπνά, ή δούλα να κοιτάει...

Έκει λοιπόν καθισμένη απάνω σ' ένα παλιό σεντούκι, μισπομένη κι' αυτή, «κουτούλιζε» πολλές φορές, κι' έτσι την έβλεπε ο Γούλης μια νυχτιά, που μ' ένα μακρύ και άσπρο κορμάκι — το μπαμπακι του ήταν — δγήκε για να πιη λίγο νερό, να σβύσει των σαρδελών του θαρελιού που έφαγε την καυτερή τη δίμα.

Άμα την είδε έτσι εκεί πλαγιασμένη στο παχουλό της μηρού, μέσα στού λύνου το μισόφωτο ν' άνασάινε σιγαλά, με μισάνοιχτα τ'ά κόκκινα της χείλη, που ήσανε σαν κοιλούδια ροδιάς, ο Γούλης έκοντοσπάθηκε και την κύτταζε.

Στο ήσυχο άνάσασμά της, το στήθος της κοπέλλας άνεθοκατέβαινε, και σε κάθε άνεθοκατέβασμα κάτι, κάτω από το στήθος, φούσκωνε σαν τ'ά πρώτα κοχλάσματα του κρυφού έρωτός, σαν τ'ά πρώτα θυμώματα της θάλασσας. Κάτι που έπαιρο αίσθανθηκε τότε ο Γούλης να τριγυρίζη μέσα του και πλησίασε πιο κοντά στο κοιμισμένο κορίτσακι.

— Μαρε το πόσο είναι κόμματος!... Είπε, κυττάζοντας να διαβάσει εύγραμμοι και σφαιρωτοί οι μηροί και ή καυτερή, καμπυλωτήτες έπί καμπυλωτήτων, στρογγυλότητες που σφάζαν σαν σπαθιά κάτω από το λεπτό, το νυχτικό της κορματάκι.

Τινα, λευκά και κατακάθαρα από τ'ά πλυσίματα τ'ά πόδια της μικρής, με καμαρωτές τις κνήμες, φάνταζαν λαχταρούσα. Και τού ήρθε να πέση να τ'ά φιλήση, να τ'ά χαϊδέψη, ή άρχιση να παίζη άτελειωτά μ' αυτά.

Το πρόσωπό του έπύρωσε, τ'ά λαγκώνια του χτυπήσαν, τ'ά πόδια του έγουρλωσαν και το σάλιο του έκόλλησε στο λαιμό του... Η ελαφρή μυρωδιά του παρθετικού κορμιού του κοινοπού τον μέθυσε, θαρρείς, και τον τραβούσε σαν μα-

Λίγο ακόμα και ή Δροσούλα θα θριασκότανε στην άγκαλιά του Γούλη, όταν θόρυβος άκούστηκε στη σκάλα. Ο Ρούφουλας άνέβαινε κι' ο Γούλης συνήρθε κι' έσπευσε να τρέξη να κουκουλωθή στο κρεβάτι του, όπου έδάρθηκε όλη τη νυχτα.

— Γούλη μου, μην είσαι άδιάθετος; τού είπεν ή μητέρα του, άμα τον είδε τ'ά πρωί χλωμό και με κομμένα μάτια.

— Αυτά τ'ά κουνούτια δεν μ' άφησαν να κοιμηθώ. Τ'ά σταύρωτα, π' άνάθεμά τα! άποκρίθηκε εκείνος.

■ ■ ■

Άς άνατρέξουμε τώρα λίγο στο παρελθόν.

Ο Γούλης στη μεγαλούπολι δεν έμεινε άργός σ' έρωτικές έπιχειρήσεις. Στο Γυμνάσιο έμπρός, ως να χτυπήση το κουδούνι, δεν άφηνε μαθήτριά ή μοδιστρώλα να περάση. Η αλήθεια είναι τώρα ότι στην άρχη, σαν έπαρχιώτης ποδταν φοβόταν και ντρεπότανε, μά οι έντόπιοι συμπαθητά του τον κοιροειδαν για τη δειλία του κύτη, και ο Γούλης, μια πούπεσε στον έρωτα, ρίχτηκε μ'ά δ'η την πρωτόγονη όρμη θηρίου, που το είχανε κλεισμένο ως τώρα.

Η αλήθεια είναι όμως πως δεν κατάφερε και μεγάλα πράγματα. Κάτι πειράγματα, κάτι κουθεντούλες, χάσιμο καιρού και κατανάλωσης έγκεφάλου. Έκει στη γειτονιά όπου καθότανε, ύπήρχαν κάτι φτωχές γειτονισπούλες, που κάθε θράδυ έπουδραρίζοντο κι' έβγαζαν στο παράθυρο, άκίνητες σαν είκονίσματα, κοντά στους θαυλικούς και στα δυοσμάρινα, με τις μαμάδες δίπλα να τις καμαρώνουνε, και να έπαιτούν, θαρρείς, τ'ά θέλμματα των νέων, ενώ έστρίγγιζαν συγχρόνως άναμεταξύ τους:

— Πώ... πώ... Το κορίτσι μου εγώ;... Το ψήνω και το τρώω!...

— Μακάρι να ήσαν όλα σαν τη θυγατέρα σου, κυρ' Άναστάσινα. Ένα κομμάτι μάλαμα!

Κάτι κορίτσια τέτοια λοιπόν, μόλις έμαθαν ότι ο Γούλης είναι μοναχογιός με πλούσιον πατέρα, σκεφθήκαν ότι μπορούσαν να τον μπλέξουνε, κι' άρχισαν να τον γλυκοκυττάζουν... Στην άρχη άρχισαν όλες μαζί, καθώς έβγαζαν μπουλούκι στον περίπατο ή φιλενάδες, κατόπιν μιά-μιά κρυφά και χωριστά, και έπειτα γκρινιάζαν και έτρώγοντο ποιά να τον πρωτοκατακτήση.

— Βρέ τη θλαχάκατσα!... Σαματάς που γίνεται στη γειτονιά!

Με την πλύστρα και το μικρό κορίτσι της σπιτονοικοκυράς του, κατάρθωσε ο Γούλης κι' έστειλε στις γειτονισπούλες του κάτι γράμματα, που τάχε άπαιτάει από έρωτικό έπιστολάριο:

«Πρωτόθετος δεσποτάς,

Λαβών τον κάλων ένα χείρας και με την καρδιάν πάλλουσα, χαράσσω τ'άς γραμμάς τ'άυτας, κατ'η...»

Η:

«Έρασμία κόρη!»

Έκεινη που λάβαινε την έπιστολή τάχανε, γιατί δεν την λέγανε Έρασμία Πολυένη την έβγαλ' ο νουνός της.

Έννοείται όμως ότι του Γούλη τ'ά έρωτικά κέρδη δεν ήσαν και πολλά. Λίγες έπιστολές έρωτικές, γεμάτες ψευτιά και άναρθρογραφίες, κάτι λαυλαύδια ξερά, στο βελούδο πατημένα, που τα έφύλαγε σαν άγια λείψανα, κάτι γαλοκομίες, άγγελους που άλληλοσπάροντο ή περισσότερία που κρατούσαν στο ράμφος τους έπιστολές και τραγουδάκια έρωτικά από την «Αφροδίτη την φιλεμένη» και τον «Μανιώδη Έρωτα» ήρχοντο ως ύπερδωραφο:

Τελείωσα τ'ά γράμμα σου
κι' άφήνω τ'ά κοντύλι
και περμένο απάντη
απ' τ'ά γλυκά σου χείλη

Η:

Ρόδα και τριαντάφυλλα
και τού Μαγιού τ'ά κάλλος,
σένα, γλυκέ μου, άγάπησα
δεν θά με παρη άλλος.

Τ'ά γράμματα αυτά, με τ'ά ποιήματα και τους άναστεναγ-

μους, υπό εξεμύθειαν πάντοτε, ο Γούλης τὰ ἔδειχνε σ' ὅλους τοὺς γνωστούς του, γιὰ νὰ τὰ κοινοποιήσουνε καὶ στοὺς ἀγνώστους. Μὲ τέτοια λοιπὸν ἐφόδια, ὅταν ἐπέστρεψε στὸ χωριό, δὲν μποροῦσε, ὡς ἄνθρωπος ποὺ ἔζησε σὲ μεγάλῳ-πολι, νὰ μὴ κορτετζάρῃ τὰ κορίτσια. Καὶ εἶνε μὲν ἀλήθεια, ὅτι τὰ κορίτσια ἐκεῖ δὲν ἔθγαιναν γιὰ νὰ τὰ θρίσκῃ αὐτός, ἀλλὰ ἐν τούτοις ὅμως δὲν παρέλειπε νὰ περνᾷ κάτω ἀπὸ τοῦ γιαιοῦ τοῦ Σουμπλιμὲ τὸ σπῖτι, στριφογυρίζοντας τὸ μπαστούνκι του ἢ κάτω ἀπὸ τοῦ ἔφορα, γιὰ τὴν κουινιάδα του, ποὺ φαίνεται πὼς ἦταν σερπετῆ καὶ παιχνιδιάρικα.

Μιά μέρα ἡ μητέρα του τοῦ ἔπιασε στὴν τσέπη τὴς ἐρωτικές ἐπιστολὲς τῆς μεγαλουπόλεως, ποὺ τὴς ἄφηνε ἐπὶ τούτῳ γιὰ νὰ τὴς δοῦνε ὅλοι καὶ νὰ φανῇ ὅτι ἀξίζει καὶ αὐτὸς, καὶ μόλις ἔδωσε καὶ τὴς διάβασαν—γιατὶ αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ τὴς ξεχωρίσῃ μὲ δυὸ κολυθογράμματα ποὺ ἔφερε—καὶ εἶδε ὅλον τὸν πόνο καὶ τὴ φλόγα μὲ τὴν ὁποία εἶχαν γραφῇ, ἔχαρῃ μέσα τῆς γιὰ τοῦ παιδιοῦ τῆς τὰ κατορθώματα καὶ ὑπερφηανέθηκε γιὰ τὸ γυιὸς τῆς ἔκαψε καρδιές...

— Εἶνε ἕνας πεμππαντάκος... Νὰ μᾶς ζήσῃ μοναχά... εἶπε καμαρώνουσα.

Καὶ σκέφθηκε νὰ τὸν συμβουλέψῃ μόνον, χωρὶς νὰ τοῦ ἀναφέρῃ τίποτε.

— Νὰ προσέχῃς ἐκεῖ πέρα, τοῦ εἶπε. Εἶνε παληογυναίκες, νὰ μὴ σὲ ξελογιάσουνε...

Ὁ Γούλης τὴν ἐκύτταξε μ' ἕνα ὕφος εἰρωνικὸ, σὰν νὰ λέγε:

— Ὅριστε τώρα, αὐτὴ θὰ μὲ συμβου-
λέψῃ...

Καὶ τῆς ἀπάντησε ἀπότομα:

— Ὡχ! ἀδερφέ.

Ἐπερνοῦσε ὡστόσο κί' ἔλυωνε τὰ πα-
πούτσια του ἀπὸ τοῦ γιαιοῦ τὸ σπῖτι,
ὅπου ὑπῆρχε «κορίτσι καλῆς τάξεως»,
σαλιαρίζων διαρκῶς. Σὲ δουλικὸ ἢ σὲ
«παρκατιανὸ τῆς τάξης του κορίτσι»
δὲν εἶχε ἀκόμα σκεφθῇ νὰ ριχτῇ, γιὰτὶ
δὲν καταδεχότανε νὰ ριζῇ τὴ θέσι του
στὶς λάσπες.

Ἀπὸ τὸ ῥάβδῳ ὅμως ποὺ εἶδε τὰ ἀ-
φράτα καὶ ἡμίγυμνα κάλλη τῆς Δρο-
σοῦλας, νέου πειρασμοῦ μπῆκαν μέσα
του καὶ τρομερὰ ζιζάνια δὲν τὸν ἀφην-
ναν νὰ κοιμηθῇ διόλου.

Ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ τὴν πειράζῃ στὰ
καλὰ τῆς Δροσοῦλας. Τὸ κορίτσακι, ἀγνό,
ἀθῶο, στὴν ἀρχὴ δὲν καταλάβαινε. Μιά
μέρα ποὺ εἶχε λουστῇ καὶ εἶχε σφιγμέ-
να τὰ μαλλιά του στὸ κεφάλι, τόσο ποὺ
ἐξεχώριζαν τὰ κόκκινα τὰ μάγουλά του
παχουλά καὶ τὸ στρογγυλὸ καὶ χαρω-
πὸ σὰν τὸ κεράσι προωπάκι του, ὁ
Γούλης τῆς εἶπε σιγαλά:

— Τί ὡμορφὴ ποὺ εἶσαι σήμερα!

Ἡ Δροσοῦλα δὲν κατάλαβε περὶ τί-
νος ἐπρόκειτο καὶ χαρούμενῃ ἔτρεξε νὰ γυαλιστῇ στὸν γκου-
θᾶ, ποὺ γεμάτος νερὸ ἀστραφεῖ σὰν τὸν καθρέφτη. Ἀπὸ
τότε ἐγυαλιζότανε στὰ τζάμια τῆς κουζίνας ἢ στὸ καζάνι
τοῦ νεροῦ ὅταν εἶχαν πλύσιμο καὶ γιόμιζε ἢ αὐλῇ ἀπὸ νε-
ρὸ καθρέφτες.

Ἐτοὶ ἀγάπησε τὸν ἑαυτὸς τῆς, ποὺ τὸν ἔβλεπε μὲ γελαστὰ
μάτια στὸ νερὸ καὶ μειδιοῦσε στὸ ὁμοίωμά της, τὸ ὁποῖον
τῆς ἀνταπέδιδε ἀπὸ τὰ ὑγρά θάθη τὸ μειδίαμα, ὡς ποὺ κα-
νεῖνα ἑυλαράκι ποῦπεφε μέσα στὸ νερὸ ἐτάραξε καὶ ἔσβυνε
μέσα σὲ ἑλαφροῦς κυματισμοὺς τὴν ἄλλη, τὶ νερένια Δρο-
σοῦλα, σὰν νὰ κατεδύτο στὰ ὑγρά... θάθη.

Σιγά-σιγά ἡ Δροσοῦλα σχημάτιζε κί' ἕνα δικό της κόσμον
γύρω της, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε μυστικά.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἀγαποῦσε τὴ «Μιρμιρίνα», ἕνα ἄσπρο
γατσουλάκι παχουλό, ποὺ πηδοῦσε νιαουρίζοντας στὸν ὄμο
της, ἅμα τὴν ἔβλεπε κί' ἐτίριθετο στὸ λαϊμό της. Αὐτὴ τὸ
ἔπαιρνε τότε στὸν κόρφο της, τὸ ἔσφιγγε, τὸ ἐνανούριζε καὶ
τὸ φιλοῦσε στὰ λευκά μεταξωτὰ μαλλιά του, κρυφὰ ἀπὸ
τὴν κυρία της, ποὺ ἔμαίνετο ἅμα ἔβλεπε νὰ χαϊδεύῃ τὸ γα-
τσουλί καὶ τὴν ἄρχιζε κί' αὐτὴν κί' ἐκεῖνο μὲ τὴς κλωτσιές.

— Παλάθωσες πειὰ μωρὴ μὲ τὴν παληόγατα! Τσίτ... τσίτ...
οὐστ, νὰ χαθῇ ψοφήμι, ἐδῶ ποὺ σὲ φέρανε!

Ἡ Δροσοῦλα, σὲ κάθε τῆς κυρίας τῆς ἐπιθεσι, ἐμαζεύετο
στὴ γωνία, προσπαθώντας νὰ προστατεύσῃ μὲ τὸν ἀγκῶνα
τὸ κεφάλι της, ἐνῶ τὸ γατάκι σαστισμένο, πηδοῦσε καὶ στε-
κότανε σὰν νὰθελε νὰ καταλάβῃ γιὰτὶ ἡ τὴν μανία καὶ κα-
ταφορά. Μιά δεύτερη ὅμως κλωτσιὰ τὸ κουτρούβαλοῦσε στὴ

σικάλα...

Μαζὺ τοῦ ἐμοιραζότανε ἡ Δροσοῦλα τὸ ψωμάκι της καὶ
τὸ λιτὸ φαγί της, γιὰτὶ ἡ Ρουφουλὶνα δὲν ἐπέτρεπε νὰ τρῶν
ψωμί ἢ γάτες, γιὰτὶ «ἔτσι ἐξεκουτιένονται καὶ δὲν πᾶν
τὰ ποντίκια».

Μαζὺ μ' αὐτὸ ἡ Δροσοῦλα ἐκοιμότανε καὶ ὅταν κανένας
πρῶτ' σηκώνονταν πρὶν νωρίς ἡ Ρουφουλὶνα καὶ τραβοῦσε
τὸ τσόλι γιὰ νὰ ἐμπνῇ τὴν «τεμπέλα καὶ τὴν ἀχαίρεση»,
πρῶτῃ ἐπεταγόταν ἡ «Μιρμιρίνα» ἀπὸ μέσα κί' ἔτρεξε, σὰν
νὰ ἔφερε τί τὴν περιμένει, ἔτρεξε νὰ κρυφτῇ κάτω ἀπὸ τὴν
γωνία, πλῶν ἀπὸ κάτι στάμνες καὶ παληοπάπουσας, ποῦ-
ναν ἐκεῖ πέρα σκονισμένα...

— Μπα ποὺ κακὸ χρόνον ἰάχης! Ἐφώνιζε ἡ Ρουφουλὶνα
στὴ Δροσοῦλα. Δὲν ξεκολλᾷς μωρὴ ἀπὸ τὴ γάτα... θὰ μᾶς
μαγαρίσῃς ὅλους ἐδῶ, μωρή!... Μᾶς τὰ ξεράδια σου καὶ
σῆκα, ποὺ νὰ γίνῃς μπουρμπερ καὶ κουριαχτός!...

Καὶ ἔτρεξε, χτυπώντας τὴν «τεμπέλα καὶ τὴν ἀχαίρεση»
κάτω, γιὰ νὰ ξετρυπώσῃ τὸ γατὶ καὶ νὰ τὸ δειρῃ...

Ἀκόμα ἡ Δροσοῦλα εἶχε πιάσει σχέσεις μυστικές καὶ μὲ
μιά ταϊσεκία, ποὺ μόνῃ της εἶχε φυτέψει, μέσα σ' ἕνα τρι-
πιον τενεκέ.

— Ποὺ τὴν χάνεις, ποὺ τὴν θρίσκεις, μὲ τὰ παληολοῦδα,
φῶνα! ἡ κυρία της.

Ἡ ταϊσεκία ὅμως μεγάλωσε καὶ ἀνθίσε κάτι θελωδὸν
ταϊσεκία ἀνοιξαν σὰν σκόρπισμα ἀστέρων...

— Κύτταξε τὴ δουλειά σου, τῆς εἶπε ὁ Ρούφουλας μιά
μέρα, κατεβαίνοντας. Τὰ λουλούδια δὲν
δίνουν φαί.

Κί' ὁ Γούλης ποὺ τὴν εἶδε νὰ τὴν πε-
ριποῖται, τῆς εἶπεν ἐπιμητιχός:

— Δὲν φυτεύεις κανένα εὐγενικὸ λου-
λούδι... Παληοταϊσεκίὲς πῆγες καὶ φῆ-
τεψες, καὶ μὲν!

Παληοταϊσεκία ὅμως, καλοταϊσεκία,
αὐτὴ τὴν ἀγαποῦσε. Καθότανε κάθε ὁ-
πότε καὶ ποὺ δὲν εἶχε δουλειά καὶ τὴν
ἐκύτταζε ὡρα ἄρκετῃ, πρόσχαρῃ, λου-
λουδιασμένη, καθὼς ἔθγαινε ἀπὸ τὸ φρε-
σκοποτισμένο χῶμα της. Καθὼς ἦταν
μάλιστα τὰ ἀνθὰ τῆς ἀνοιχτά, σπαι-
τουσαν σὰν γλυκά, καλὰ, χρυσὰ ματά-
κια, ποὺ τὴν ἐκύτταζαν μέσα, θαῦμα
κατάμματα, καὶ χίλια λόγια παρηγορίας
τῆς λέγανε στὴν τρυφερὴ ψυχὴ της, ποὺ
ἦταν ἀγνή σὰν τὰ λουλούδια.

Μιά μέρα ὅμως ἡ Δροσοῦλα ἔκλαψε
πικρά γιὰ τὴν ταϊσεκία της. Ἡ Ρου-
φουλὶνα θλέποντας τὴ δουλειά της νὰ γῶ-
νεται μὲ δαύτη, κάποτε ποὺ κατέβαι-
νε τὰ πιάτα νὰ τὰ πλύνῃ καὶ γλύστρησε
ἐνῶ καὶ ἔσπασε, ρίχτηκε ἀπάνω της σὰν
λουσσαμένη, κί' ἀφοῦ τῆς ξεριζώσε
τὰ μαλλιά καὶ τὸ κορίτσι σὺρθηκε στὴ
μάντρα, κοντὰ στὴν ταϊσεκία νὰ κλαί-
σῃ. ἔτρεξε, ἄρπαξε τὸ ἀθῶο λουλούδι, τὸ ξεριζώσε καὶ τὸ
πέταξε στὸ δρόμο.

— Νά... ξεμυαλιστῆκες μ' αὐτὰ!... Δὲν ἔχεις πειὰ μωρὴ
γιὰ σπῖτι... Νά... νά... νά, νὰ σοὺ δείξω γῶ, ἀφηρημένη.

Μὲ τὸ ξεριζώμα τῆς ταϊσεκίας, κάτι ἐπῆνεσε μέσα στὴ
Δροσοῦλα, σὰν κάτι νὰ ξεριζώθηκε ἀπὸ τὴν καρδιά της
καὶ χωρὶς νὰ κρατηθῇ, ἔτρεξε ἀπλώνοντας τὰ χέρια της
στὴν κυρία της.

— Μὴ, κυροῦλα μ', μὴ!... Τί ἔφταιγε τ' ἀθῶο τὸ λουλου-
δάκι;

— Μπα; Ἐφώνισε ἡ κυρία Ρούφουλα... Ἐχομε κί' ἀνι-
λογίες θλέπω. Νὰ τί ἔφταιξε...

Καὶ τῆς κατάφερε ἕνα δυνατό θουρδουλισμὸ στὸ πρόσωπο
μὲ τὸ ξεριζωμένο λουλούδι, ποὺ τῆς «καρέλιασε» τὰ μα-
γουλά.

Ἡ Δροσοῦλα ἔσπασε σ' ἕνα θρηνηρὸ παράπονον, ποὺ δὲν
ἔφερε κανεὶς ἀν ἦταν ἀπὸ τὸ ξύλο, ἢ ἀπὸ τοῦ λουλουδιοῦ
τὸ χάλασμα.

Τότε ἡ κυρία της τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν ἐκλείδωσε στὴν ἀ-
ποθήκη, γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ ὁ κόσμος τὴς φωνὴς της.

— Σκάσε καὶ πλάνταξε αὐτοῦ μέσα!... τῆς εἶπε.

Κατὶ ἀτραντέδες καὶ ταυτελλίτσες, ποὺ ἐμάζευεν ἡ Δροσοῦ-
λα καὶ τὴς ἔκρυβε σ' ἕνα κοῦτὶ τῆς κόλλας, ἡ κυρία της τῆς
πῆρε μιά φορά, λέγοντας:

— Ἡ ὑπέρτριες δὲν θέλουν λουσα...

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ γιαιοτὸς κ. Σουμπλιμὲς

ΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ» ΑΛΛΗΛΟΚΡΙΝΟΜΕΝΟΙ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

(Ἄρθρο τοῦ «παρτεναίρ» της καὶ διασήμου γόητος Γκάρυ Κοῦπερ.)

Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ εἶνε ἀπὸ τὴς λίγες «θεντέτες» ποὺ
ἔχουν τόσο παρεξηγηθῇ καὶ στὴν ἰδιωτικὴ καὶ στὴν
καλλιτεχνικὴ ζωὴ τους. Ὡστόσο ἡ Μάρλεν Ντήτριχ
εἶνε ἡ τελευταία ρωμαντικὴ ὑπαρξὶς τοῦ Νέου Κό-
σμου. Ζῇ μέσα σὲ μιά ἀτμόσφαιρα ὀνείρου κ' ἡ καθημερινὴ
ζωὴ της μοιάζει μὲ τὴ ζωὴ μιάς ἐξωτικῆς νεράιδας.

— Ἄν μποροῦσαν νὰ μὲ καταλάβουν οἱ θαυμασταὶ μου
θὰ μ' ἀγαποῦσαν περισσότερο, μοῦ ἐξωμολογήθηκε μιά
μέρα. Κανεὶς, ὡστόσο, δὲν ξέρεי πόση τρυφερότητα κρύ-
βει μέσα στὴν καρδιά μου καὶ πόσο νοιώθω τὴν ἐπιθυμία
νὰ κάνω εὐτυχισμένους ὅλους τοὺς φίλους μου. Ἄν ἦταν
στὸ χέρι μου θὰ λάτρευα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους! Θὰ
τοὺς χάριζα τὴν ὡμορφία μου, τὴν ψυχὴ μου, τὴν σκέψι-
μου. Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ γιὰτὶ θὰ κατέστρεφε
τὴν σῆμη μου. Δὲν θὰ ἦμουν πειὰ ἡ «μοιραία» γόησσα κί' ἴ-
σως θὰ ἔπαυα νὰ παίζω στὸν κινηματογράφον. Ἐπειτα,
εἶμαι οἱ ἄνδρες εἶνε τόσο περίεργοι! Ἀγαποῦν πάντα τὴς
μοιραίες ποὺ δὲν τοὺς λογαριάζουν ἢ τοὺς περιφρονοῦν
καὶ ἀποστρέφουν μ' ἀηδία τὸ πρόσωπό τους ἀπὸ τὴν γυ-
ναίκα ποὺ τοὺς λατρεύει. Κάθε φορὰ ποὺ ἀφῆρα κί' ἐγὼ
ἀκόμα νὰ φανερωθῶν τ' ἀληθινὰ αἰσθήματα τῆς καρδιάς
μου, ἀπέτυχα στὸν ἔρωτα.

Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ εἶνε μιά ὑποδειγματικὴ νοικοκυρά.
Πλὴν γιὰ τὸ στούντιο φωνάζει κον-
τὰ τῆς ὅλες τὴς καμαριέρες της καὶ
τοὺς δίνει ὁδηγίες γιὰ τὸ συγύρισμα
τοῦ σπιτιοῦ καὶ γιὰ τὴς ἐτοιμασίες τοῦ
ἀρτιοῦ. Τὴς μέρες ποὺ δὲν ἔχει δου-
λειά, φορεῖ πάντα τὴν δαντελλωτὴ
παιὰ τῆς κουζίνας κί' ἐξαφανίζεται
μέσα στὶς κατσαρόλες καὶ τ' ἄλλα μα-
γειρικά σκεύη. Μὰ κάθε βράδυ ὅμως
πρὶν ἀποσυρθῇ στὸ διαμέρισμά της,
καίει πάντα μιά γενικὴ ἐπιθεώρησι τοῦ
σπιτιοῦ γιὰ νὰ ἴδῃ ἂν εἶνε συγυρισμέ-
νο. Μιά μέρα τὴν βρήκα νὰ ἐτοιμάζῃ
ἕνα γλυκό. Εἶχε χωμένα τὰ ὡμορφα
ἔμας της στὶς κρέμες κ' ἦταν τόσο ἀ-
ρρωδιασμένη στὴ δουλειά της ποὺ δὲν
ἔφτανε ἡ ἀντέληξη. Ὅταν τέλος κατάρλαβε
τὴν παρουσία μου κοκκίνισε καὶ χα-
μωλέλασε μ' ἀμηχανία.

— Φτιάχνω ἕνα γλύκισμα γιὰ τὴν
Μαρία (τὴν κόρη της), μοῦ δικαιολο-
γήθηκε. Εἶνε ἕνα γλυκὸ δικτῆς μου ἐμ-
πεισεως, μὲ κρέμα καὶ μπικκότα. Θὰ
ἴσῃτε ὅτι θ' ἀρέσῃ καὶ σὰς.

Καὶ ἐξακολούθησε τὴ δουλειά της
σὰν μιά καλὴ νοικοκυρά καὶ μιά κα-
λὴ μητέρα. Ὅταν, τὸ μεσημέρι, ἐπέ-
στρεψε ἡ χαριτωμένη κόρη της στὸ
σπιτι μαζί μὲ τὴν γκουβερνάντα της,
ἡ Μάρλεν Ντήτριχ τὴν πῆρε στὴν ἀγκάλια της, τὴν φίλησε
μὲ τρυφερότητα καὶ τῆς δῆλωσε:

— Σήμερα, καθὼς ἔμαθα, ἦσουν καλὸ κορίτσι. Γι' αὐτὸ
κί' ἡ μαμά σου φρόντισε νὰ σοὺ ἐτοιμάσῃ ἕνα γλυκὸ ποὺ σ'
ἀρέσει.

Κί' ἔδωσε στὴ Μαρία νὰ φάῃ ἕνα κομμάτι γλυκό. Ἡ μι-
ροῦλα ποὺ μ' ἔβλεπε νὰ παρακολουθῶ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέ-
ρον τὴ σκηνή, μὲ παρεξήγησε.

— Μαμά, φώναξε στὴν Μάρλεν Ντήτριχ, δῶσε καὶ στὸν
ἐμεῖς. Δὲν τὸν βλέπεις λοιπὸν ὅτι ζηλεύει;

Ναί, πράγματι ζήλευα. Μὰ ζήλευα τὴν ἀγάπη τῆς ὡμο-
ρφῆς «θεντέτας» καὶ σκεφτόμουν ὅτι ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ἂν
ἦταν «ἀστέρας», θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ἰδεώδης σύζυγος.

Μία φορὰ τῆς τὸ εἶπα αὐτό. Ἡ Ντήτριχ γέλασε μὲ τὴν
καρδιά της καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Ἐγὼ ἕναν ἄγγελον ποὺ μοῦ δίνει θάρρος.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτός;

— Τὸ παιδί μου, μοῦ δῆλωσε μὲ καλωσύνη.

Κί' ἀλήθεια, ἡ μικρούλα Μαρία εἶνε ἕνας σωστὸς ἄγγε-
λος κί' ἕνα πλάσμα πολὺ χαριτωμένο. Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ
τὴν ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωὴ της, περισσότερο ἀπὸ
τὴν τὸν κόσμο.

Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ

Ὅταν οἱ γκάγκστερς ἄρχισαν νὰ προσέχουν αὐτὴ τὴν ἀ-
δυναμία της καὶ νὰ σκέφτονται νὰ ἀπαγάγουν τὴν κορούλα
της, ἡ Μάρλεν Ντήτριχ κόντεψε νὰ τρελλαθῇ. Διέθεσε πολ-
λὲς χιλιάδες δολάρια γιὰ νὰ καταρτίσῃ ἕνα σῶμα ἀσφα-
λείας ἀπὸ ἑκατὸ ἔμπιστους κί' ἀφωσιωμένους ἰδιωτικούς ἀ-
στυνομικούς καὶ ἡ ἴδια ἀγρυπνοῦσε μέρα καὶ νύχτα γιὰ τὸ
παιδί της. Πολλὲς φορὲς ἔφευγε ξαφνικά ἀπὸ τὸ στούντιο

κί' ἔτρεξε στὴ βίλλα της γιὰ νὰ τὸ δῇ καὶ νὰ τὸ χαϊδέψῃ
καὶ συχνὰ κυριεύονταν ἀπὸ μιά ὑστερικὴ τρυφερότητα. Τόση
εἶνε ἡ ἀγάπη ποὺ ἔχει στὸ παιδί της ὥστε ἀναγκάσθηκε νὰ
δεχθῇ τὴν φίλια ἐνὸς φοβεροῦ γκάγκστερς γιὰ νὰ γλυτώσῃ
ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Καὶ πράγματι αὐτὸς, ἐνθουσια-
σμένος ἀπὸ τὴν συμπάθεια ποὺ τοῦ ἔδειχνε ἡ «μοιραία» γό-
ησσα, ἔκανε μιά δήλωσι σ' ὅλες τὴς ἐφημερίδες τῆς Καλλι-
φόρνιας καὶ δῆλωνε ὅτι ὁποῖος ἀγγίζει ἐστὼ καὶ μιά τρίχα
ἀπὸ τὸ παιδί τῆς Μάρλεν Ντήτριχ, θὰ εἶχε νὰ κάνει μαζί
του. Γιὰ ἐκφοβισμό μάλιστα, μῆκε ἕνα βράδυ μέσα στὴ λέ-
σχη τῶν γκάγκστερς, τράβηξε τὸ πιστόλι του κί' ἔκοψε στὰ
δυὸ τὸ πούρο τοῦ κακοποιοῦ, ὁ ὁποῖος σκεφτόταν ν' ἀπα-
γάγῃ τὴν μικρὴ Μαρία. Ὑστερα τοῦ εἶπε εἰρωνικά:

— Νὰ κάθῃσαι πάντα ἡσυχος γιὰτὶ ἡ σφαίρας μου πετυ-
χαίνουν ἐκεῖνο ποὺ θέλω. Θὰ μποροῦσα μὲ τὸν ἴδιον τρόπο
νὰ σοὺ κόψω τὴ ζωὴ.

Ὅταν ἔμαθε αὐτὴ τὴν ἱστορία ἡ
Μάρλεν Ντήτριχ ἔκλαψε πάρα πολὺ
ἀπὸ τὴν ἀγωνία της. Ἦξερε ὅτι αὐτὴ
ἡ ὑπόθεσις δὲν θὰ εἶχε καλὸ τέλος.
Γι' αὐτὸ σκέφθηκε ὅτι ἦταν προτιμώ-
τερο νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Εὐρώπην καὶ νὰ
γλυτώσῃ μιά καὶ καλὴ ἀπὸ τὴς ἐνο-
χλήσεις τῶν κακοποιῶν. Κί' ἔφυγε
πράγματι, ὅταν τελείωσε τὸ τελευταῖον
φίλμ της.

Ἡ Μάρλεν Ντήτριχ, ὅσο καιρὸ ἔζη-
σα κοντὰ της ποτὲ τῆς δὲν μ' ἔκανε
νὰ σκεφθῶ ὅτι ἔχω μπροστά μου μιά
«μοιραία» γόησσα, μιά ρωμαντικὴ γυ-
ναίκα. Ἦταν τρυφερὴ, εὐλικρινὴς καὶ
εἶχε καρδιά ἐντελὴς παιδική. Καὶ τὸ
πιο πρεῖργο, δὲν ἔχει καθόλου γυ-
ναικεῖα πονηρία. Ἄλλωςτε γι' αὐτὴ
τὸ λόγο φορεῖ ἀνδρικά κί' ἀποφεύγει
στὴν ἰδιωτικὴ της ζωὴ νὰ δειχνεταὶ
γυναίκα.

Ὁ προορισμὸς μας, λέγει, δὲν εἶ-
νε νὰ βασανίζουμε τοὺς ἄνδρες μὲ τὴς
γυναικὲς μας καὶ τὴν ἐπιδείξει τῆς ὡ-
μορφίαν μας. Πρέπει νὰ εἴμαστε οἱ
συντρόφοι τους στὴ ζωὴ καὶ νὰ τοὺς
βοηθοῦμε. Ἐτοὶ μόνο μπορεῖ κανεὶς
νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένος.

Καὶ πράγματι ἐφαρμόζοντας τὸ αὐτὸ στὴ ζωὴ της ἡ
Μάρλεν Ντήτριχ εἶνε ἡ πρῶ εὐτυχισμένη ἀπὸ τὴς «θεντέ-
τες» τοῦ Χόλλυγουντ.

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ

ΧΙΟΥΜΟΡ
ΤΑ ΕΞΥΓΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

ΓΚΑΦΑ!

Ὁ καθηγητὴς στὴν παράδοσι, ἐνῶ κάποιος μαθητὴς ψι-
θυρίζετ' ἐπὶ τὸ τελευταῖον θρανίον:

— Σιωπὴ ἐκεῖ κάτω σὲς οἱ τελευταῖοι. Κάθε φορὰ ποὺ
ἀνοίγω τὸ στόμα, ἀρχίζει νὰ μιλᾷ ἕνας βλάκας!...

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΝΑΓΚΗ...

Ἐνας νεοσύλλεκτος ποὺ δὲν ξέρει οὔτε νὰ διαβάσῃ, οὔ-
τε νὰ γράφῃ, λαμβάνει ταχτικά γράμματα ἀπὸ τὴν ἀρρα-
θωνιαστικία του.

Ὁ δεκανεὺς προσφέρεται νὰ τοῦ τὰ διαβάσῃ, μὰ ἐπειδὴ
ἐκεῖνος ἀρνεῖται, τοῦ προτείνει νὰ τὸν μάθῃ νὰ διαβάσῃ.

Εὐχαριστῶ, κύρ δεκανέε, λέει ὁ νεοσύλλεκτος. Δὲν
ἔχω καμμιά ἀνάγκη νὰ μάθω νὰ διαβάσω. Φυλάω ὅλα τὰ
γράμματα τῆς ἀρρωθωνιαστικίαν μου καὶ ὅταν θὰ γυρίσω
στὸ χωριὸ μὲ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

IX

“Ως την εποχή που παρουσιάστηκε στην Ελλάδα ο Όρφισμός, οι Έλληνες δεν ήξεραν τίποτε περί κολάσεως. Στον Όμηρο και στην κλασική μυθολογία, ο Άδης παρουσιάζεται απλώς ως η μελαγχολική χώρα του μισοσκόταδου, όπου κατέβαιναν όλοι οι νεκροί. Μά στο ένδεκατο δόγμα της «Ιλιάδος» υπάρχει μια παράγραφος που, κατά πάσαν πιθανότητα, γράφτηκε μεταγενέστερα από το άλλο κείμενο του ποιήματος και που φαίνεται επηρεασμένη από τον Όρφισμό, γιατί βρίσκουμε ο’ αυτή τις πρώτες περιγραφές των τιμωριών που επέβαλλοντο στον κάτω κόσμο. Στην παράγραφο αυτή παρουσιάζεται ο Όδυσσεύς, ο οποίος επισκέπτεται το Έρεβος, που είναι η χώρα του βασίλειος Άδου και βλέπει εκεί τον Τίθοο ξαπλωμένο στο έδαφος.

«Δυό γύπες —λέει— είχαν γαντζωθεί στα χέρια αυτής της Σικίας που ούτε να τ’ααλέψης μπορούσε και του Ξέσκιζαν την καρδιά με τὰ ράμφη τους, που ήταν χαμμένα στο στήθος του».

Πιο κάτω βλέπει τον Τάνταλο «όρθιο μέσα σε μία λίμνη που το νερό της, πιο διαγυγές από το κρύσταλλο, άγγιζε το πηγούνι του, να βασανίζεται από τρομερή δίψα που την έπρόδιδε το λαχάνισμα των χειλιών του κ’ η λαχτάρα των ματιών του... Μά κάθε φορά που ο γέρος έσκυβε νιά να πιη, το νερό χανόταν, καταπνιγμένο από μία άθυρσο, και δεν έβλεπε πια γύρω του παρά μία άγονη γή. Δέντρα καταπράσινα έγερναν ως αυτόν τα κλαδιά τους που ήταν φορτωμένα με τὰ πιο γοητευτικά φρούτα: αχλάδια μελωμένα, χρυσά πορτοκάλια, άσημένα μήλα, γλυκά σũκα. Μά κάθε φορά που ο Τάνταλος ύψωνε τὰ χέρια του προς αυτούς τους καρπούς για να κόψη κανένα, δυνατό άνεμος σήκωνε έξαφνα ψηλά τὰ κλαδιά που χανόντουσαν μέσα στα σύννεφα...»

“Ο κάτω κόσμος των Έβραίων έμοιαζε στην άρχή με τον Άδη των αρχαίων Έλλήνων, μά με τον καιρό εξελίχθηκε. Αφού ήταν πρώτα ο θλιβερός και μονότονος τόπος όπου πηγαίναν όλοι οι νεκροί, χωρίστηκε κατόπιν σε δυό τμήματα, στο τμήμα των δικαίων και στο τμήμα των αδικών. Το δεύτερο αυτό τμήμα είναι η περίφημη κοιλάς της Γεέννης.

«Δυστυχία σε όσους θα ριχτούν στη Γεέννα! γράφει ο Ένώχ. Δεν θα βρούν ποτέ ήσυχία! Καί θα γνωρίσουν κάθε λογής μαρτύρια! Σ’ αυτό το μέρος απλώνεται απ’ άκρη σ’ άκρη φωτιά και πάγος κ’ όλα εκεί καίγονται και παγώνουν. Κ’ οι άγγελοι του σκότους είναι τρομεροί κ’ άδυσώπητοι. Κρατούν όπλα σκληρά που τους χρησιμεύουν για να επέβαλλουν φριχτές τιμωρίες».

Οι Προφήτες πάλι, μιλώντας περί Γεέννης, βεβαιώνουν ότι «οί άμαρτωλοί, δεμένοι σε πασσάλους, καίγονται εκεί εις τον αιώνα τον άπαντα».

“Η κόλασις των Μουσουλμάνων είναι κ’ αυτή καμμένη από φωτιά. “Ο Άλλάχ, μιλώντας με το στόμα του Μωάμεθ στο «Κοράν», λέει:

«Σ’ αλήθεια οās λέω, ότι θα ψήσουμε στη φωτιά όσους δεν μάς πιστεύουν... “Όσο σκληρό κ’ άν είναι το πεπσί τους, θα το κάνω λεπτό κ’ εύάισθητο για να υποφέρουν χειρότερα τὰ μαρτύριά τους!...»

“Επίσης οι κολασμένοι του Άδου των Μουσουλμάνων θα βασανίζονται και με άλλους τρόπους: από φειδια μαύρα σαν την πίσσα, από σκορπιούς, μεγάλους σαν άλογα, από την πείνα, γιατί δεν θα τους δίνουν παρά μόνο μία βρωμερή τροφή, από τη δίψα, γιατί μόνο άναλυτό μολύδι θα τους δίνουν να πίνουν.

Μά η φωτιά αποτελεί το κεντρικό στοιχείο της κολάσεως στη φαντασία των Μουσουλμάνων. “Η

φωτιά αυτή είναι έβδομηντα φορές πιο δυνατή από τη φωτιά αυτού του κόσμου. “Όταν άναψε, χρειάστηκε χίλια χρόνια για να γίνει κόκκινη, έπειτα άλλα χίλια χρόνια για να γίνει άσπρη κ’ άλλα χίλια χρόνια για να γίνει μαύρη, πράγμα που συντελεί ώστε η φλόγες αυτής της φωτιάς να μη σκορπίζουν καμιά λάμψη γιατί είναι μαύρες.

Μά η μουσουλμανική αυτή κόλασις δεν προορίζεται για τους Μουσουλμάνους. “Όλοι όσοι πιστεύουν στον Άλλάχ θα την γνωρίσουν μόνο ως τόπο εξαγνισμού, απ’ όπου, έπειτ’ από μία σύντομη παραμονή, θα βγούν για να πάνε στον παράδεισο. “Η μουσουλμανική κόλασις προορίζεται άποκλειστικά για τους άπίστους, που βασανίζονται, κατά έθνικότητας, στα έξι διαμερίσματα, στα οποία είναι χωρισμένη.

“Ο πρωτόγονος Χριστιανισμός κληρονομήσε απ’ τους Έβραίους την θεωρία σύμφωνα με την οποία η άμαρτία ψυχής κατοικούν σ’ ένα τόπο άθλιο μέχρι της Άναστάσεως και, μετά την Άνάστασι, γκρεμίζονται στη φωτιά της κολάσεως.

Στο κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο γίνονται πολλοί ύμνοι για την Γεέννα. Κι’ ο Χριστός ο ίδιος μιλάει περί εκρίσεως της Γεέννης» και γι’ «Αυτών που έχει τη δύναμη να καταστρέφει την ψυχή και το σώμα μέσα στη Γεέννα».

Κατά τον δεύτερον αιώνα, ο μάρτυς Ιουστίνος βεβαιώνει ότι «οί κακοί τιμωρούνται εις το αιώνα πυρ» και ότι «η κόλασις είναι ο τόπος όπου τιμωρούνται όσοι έζησαν κακά».

“Ο μάρτυς Ειρηναίος πάλι ισχυρίζεται ότι ο Χριστός «θα στείλι στο πυρ της κολάσεως τους παραμορφώνοντας η περιφρονούντας την αλήθειαν».

Δυό αιώνες αργότερα, ο Άριγνής γράφει: «Κάθε άμαρτωλός ανάθει μόνος του την φλόγα της φωτιάς του».

“Ο Τερτυλλιανός επίσης γράφει: «Οί άμαρτωλοί θα μείνουν εις την αιώνιτητα μέσα στη φωτιά που δεν σβύνει ποτέ».

“Εκεί που βρίσκεται κανείς πλήθος λεπτομερειών για την κόλασι, είναι οι λόγοι του Χρυσόστομου:

«“Η φωτιά της κολάσεως —γράφει ο Χρυσόστομος— καίει συνεχώς όποιον θα ριχτή μία φορά σ’ αυτή και δεν σβύνει ποτέ». Μεταξύ δέ των βασανιστηρίων της κολάσεως άναφέρει τὰ έξης: Τὰ βασικά καμίνια της φωτιάς, τὰ φλεγόμενα ποτάμια, τον τριγμό των οδόντων, τις άλυσιδες που δεν πέφτουν ποτέ, τὰ σκοτάδια που δεν έχουν καμιά λάμψη κτλ. Μά η μεγαλύτερη τιμωρία, κατά τον Χρυσόστομο πάντοτε, δεν είναι η κόλασις, αλλά ο άποκλεισμός από τὴν δόξα του παραδείσου. “Ιδού τι γράφει σχετικώς:

«Καί μέσα σε δέκα χιλιάδες κολάσεις άν ζήση, ο άμαρτωλός δεν θα υποφέρει τίποτε που να μπορεί να συγκριθί με τον πόνο του, γιατί άποκλείστηκε από τὴν δόξα του ούρανοῦ, γιατί μισηθηκε από τὸ Θεό και γιατί θ’ άκούση τον Χριστό να τοῦ λέη: Δεν σε γνωρίζω».

Μά η περιγραφές της κολάσεως είναι άνάλογες προς τὸ κοινόν προς τὸ όποιον απευθύνονται. “Όσο πιο άμόρφωτο είναι το κοινόν αυτό, τόσο πιο τρομερές είναι. Και αντίθετως.

Πολλοί, τέλος, από τους κκλησιαστικούς συγγραφείς περιορίζουν την ιδέα της κολάσεως μόνο στα τὴν τύψεις που αισθάνεται ο άνθρωπος για τὰ άμαρτήματά του.

Και ίσως δεν έχουν άδικο.

ΤΕΛΟΣ

ΕΥΓΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΥΛΙΝΟ ΣΠΑΘΙ

Ο μεγάλος καλφής Άαρουν -άλ- Ρασίντ συνήθιζε να βγαίνει ταχτικά τις νύχτες μεταμφιεσμένος, για ν’ άπλησθάνεται μόνος του άν οι άστυνομικοί έκαναν καλά τις δουλειές τους κ’ άν έπικρατούσε τάξις στην πρωτεύουσά του.

“Ενα βράδυ λοιπόν καθώς γύριζε στους δρόμους μεταμφιεσμένος σε έμπορο και συνοδευόμενος από τον πιστό του Γουαφάρ, τον μεγάλο βεζύρη του, στάθηκε μπροστά σ’ ένα ψηλό ξύλινο φράχτη που περιτοίχιζε ένα οικόπεδο. “Εξέ από μία χαρμαάδα, είδε έναν άνθρωπο, που καθισμένος σε μία γωνιά, έτρωγε ήσυχα κ’ έπινε ρακί, στο φως ενός λυχναριού που βρισκόταν επάνω σ’ ένα παλιό βαρέλι, το οποίο χρησίμευε για τρυπέλι.

—Θά πάω να ρωτήσω αυτόν το φτωχό διάβολο, είπε ο καλφής, για την κυβέρνησή μου. “Από τούς άπλοϊκούς ανθρώπους μαθαίνει συχνά κανείς την αλήθεια.

—“Αρχηγέ των πιστών, φώναξε ο Γουαφάρ τρομαγμένος, μην κάνεις αυτή την άποκατιά. Μπορεί νάνε κανένανς επαιδώνος κακοποιός που δεν θα διστάσει να σε χτυπήσει για να σε ληστέψη.

—“Αν γίνη αυτό, θα κρεμαστής, για να μάθης ότι οι φύλακες έγιναν για τὸς κακοποιούς, οι όποιοι δεν έπιτρέπεται να είναι ελεύθεροι σ’ ένα κράτος που διοικείται καλά... Περιμένε με εδώ...

Και αφήνοντας τον βεζύρη μισοσπεσμένο απ’ την άπειλή του, έσπρωξε μία πυλίδα και μπήκε στο οικόπεδο.

“Ο φτωχός άνθρωπος μόλις τον είδε σηκώθηκε ευγενικά και τοῦ είπε:

—Χαίρε, αδελφέ μου. Κάθισε απέπαι μου και μοιράσου μαζί μου, άν πενάς το φτωχό μου φαγητό.

“Ο καλφής κάθισε, έφαγε κ’ έπειτα ρώτησε άπότομα:

—Ποιός είσαι και τί δουλειά κάνεις;

—“Αρχοντά μου, άπάντησε ο άλλος, με λένε Μαχμούτ κ’ είμαι το τρίτο παιδί ενός χαμάλι του λιμανιού. Δουλεύω για την ώρα σε κάποιον σιδηρουργό και κερδίζω κάποιες δεκάρες την ήμέρα, από τις όποιες ξεοδεύω τη μία για ψωμί, την άλλη για προσφάι, την τρίτη για ρακί και την τέταρτη για λάδι στο καντήλι μου.

—“Αραίκε! είπε ο Άαρουν. Βλέπω πως είσαι ένας εύτυχμένος άνθρωπος. Μά γιατί δεν βάζεις τίποτε κατά μέρας; Ποιός ξέρει τί σου γίνεται αύριο...

“Ο φτωχός άνθρωπος όποκλίθηκε με σεβασμό προς τὸ μέρος της Μέκκας και ψιθύρισε:

—“Ο Άλλάχ που μου δίνει σήμερα να φάω, θα μου δώσει κ’ αύριο.

“Ο καλφής τον εύχαρίστησε για την φιλοξενία του, τον καληνύχτισε και, αφού πήρε και τον βεζύρη, ξαναγύρισε στο παλάτι του. Μά θέλοντας να μάθη άν πραγματικά ο Άλλάχ θα φρόντιζε να θρέψη τὸ πείσμα του, έβγαλε πριν κοιμηθί μία διαταγή, με την οποία άπαγόρευε στους σιδηρουργούς ν’ άνοίξουν την πόλη μέσα τὰ μαγαζιά τους.

Την άλλη μέρα, κατά τὸ ήλιοβασιλέμα, πήγε στο ίδιο μέρος όπου είχε πει και την περασμένη νύχτα. “Εκεί βρήκε τον Μαχμούτ να τρώη ήσυχα και έσφαρισμένος είδε πως είχε διπλή μερίδα ψωμί, διπλή ρακί, διπλή προσφάι και δύο λυχναρία στο τραπέζι του. Τὸν ρώτησε πως είχε γίνει αυτό κ’ έλαίος τοῦ άπάντησε:

—Σήμερα τὸ πρωί καθώς ξαναγύριζα θλιμμένος απ’ τὸ σιδεράδικο σὸ δουλεύω, γιατί τὸ βρήκα κλειστό, συνάντησα στο δρόμο μου έναν στρατιώτη, ο όποιος μοῦ πρότεινε να με πάρη για ζυμωτή με όχτώ δηνάρια μεροκάματο. “Ετσι σήμερα

μπόρεσα ν’ αγοράσω διπλά απ’ όλα. Γι’ αύριο έχει ο Άλλάχ!...

“Ο Άαρουν -άλ- Ρασίντ μοιράστηκε πάλι μαζί του τὸ φτωχικό του δείπνο κ’ έπειτα ξαναγύρισε στο παλάτι του, θανμάζοντας από μέσα του την καλωσύνη τοῦ Άλλάχ.

Μά συγχρόνως άπαγόρευσε στους ζαχαροπλάστες ν’ άνοίξουν τὰ μαγαζιά τους μέχρι νεωτέρας διαταγής.

“Ετσι, ο ζαχαροπλάστης που είχε πάρει τον Μαχμούτ στη δουλειά του, όταν εκείνος ξαναπήγε τὸ πρωί για να δουλέψη, τοῦ είπε πως δεν τον χρειαζόταν. Τότε τὸ φτωχό παλληκάρι άρχισε να τριγυρίζει μελαγχολικά στην παλιτεία, όταν έξαφνα είδε μερικούς στρατιώτες τοῦ παλατιοῦ που κυνηγοῦσαν χωρίς άποτέλεσμα κάποιον δολοφόνο.

Τὸν κυνήγησε κ’ αυτός και στάθηκε πολύ τυχερός, γιατί κατάρθωσε να τον πιάση.

Τοῦ μέτρησαν άμέσως έκατὸ πιάστρα, με τὰ όποια είχε επικηρυχθί τὸ κεφάλι τοῦ δολοφόνου, κ’ έπειδὴ παραπονέθηκε πως δεν εύρισκε σταθερή δουλειά, τὸν πήραν στην άστυνομία και τοῦ έδωσαν κ’ ένα σπαθί, ως διακριτικό των καινούργιων του καθηκόντων.

Τὸ βράδυ, καθώς ο καλφής έκανε τὸν συνηθισμένο του περίπατο, δεν μπόρεσε να πιστέψη στα μάτια του: Τὸ τραπέζι τοῦ Μαχμούτ ήταν γεμάτο από φαγιά και πιστά που τὰ φωτίσαν πέντε λυχναρία.

—“Αρχοντά μου, είπε ο Μαχμούτ, εὐλόγα τον Άλλάχ! Χάρis στην καλωσύνη τοῦ Άλλάχ, μπορεῖς να φας και να πῆς όσο θέλεις.

Και τοῦ διηγήθηκε τί τοῦ είχε συμβή.

“Ο Άαρουν -άλ- Ρασίντ πείσμως πολύ. Αὐτός ο άθλιος γυιός τοῦ χαμάλι τὰ έβγαζε λοιπόν έτσι πέρα μαζί του ως τὸ τέλος, χάρις στην επέμβασι της θείας προνοίας. Και θυμωμένος ώρκίστηκε να πῆ αυτός την τελευταία λέξη.

Κάλεσε λοιπόν τὸν αρχηγὸ της άστυνομίας τοῦ παλατιοῦ και τὸν πρόσταξε ν’ άπολύση την άλλη μέρα πρωί τὸν πρώτο δλα τὰ όργανά του. Καί τὸ άλλο βράδυ πήγε να ιδῇ τί είχε άπογίνει ο Μαχμούτ. Λίγο έλειψε να πέση τότε κάτω απ’ την έκπληξί του, όταν είδε δυό μεγάλες λαμπάδες να φωτίζουν τὸ τραπέζι τοῦ που δεν χωρούσε πια τὰ τρόφιμα, που τὸ ξεχειλίζουν.

—Μά την ιερή γενειάδα τοῦ Άλλάχ! φώναξε. “Εγίνες λοιπόν πλούσιος, φίλε μου! Μά δεν σ’ έδωσαν κ’ έσένα απ’ τὸ παλάτι;

Τότε ο Μαχμούτ τοῦ άπάντησε:

—Ναί, φίλε μου... Μά συλλογίστηκε ότι μία και μ’ έδωσαν, τὸ σπαθί μου δεν μοῦ χρειαζότανε πια. Πῆγα λοιπόν σ’ έναν έμπορο σιδηρικών και τοῦ πούλησα τὴ λεπίδα τοῦ πρώτου τάληρα, βάζοντάς τον συγχρόνως να την αντικαταστήσῃ με ξύλινη.

—Αὐτὴ τὴ φορά, ψιθύρισε ο καλφής, σε κρατάει “Η καλωσύνη τοῦ Άλλάχ έχει όριμα.

Γύρισε στο παλάτι του κ’ εκεί κάλεσε τὸν βεζύρη του και τὸν πρόσταξε:

—“Αύριο τὸ πρωί να βάλῃς τελάληδες να διαταλήσουν στο λαό ότι θ’ άποκεφαλίστῃ ο δολοφόνος που πιάστηκε προχθές κ’ ότι ο καλφής Άαρουν -άλ- Ρασίντ προσκαλεῖ όλους τὸς πιστοὺς άπλοϊκούς του να παρασταθοῦν σ’ αυτή.

Με τὰ χαράματα, η πλατεία που θα γινόταν η έκτέλεσις γέμισε από κόσμο και σε λίγο ο καλφής παρουσιάστηκε μαζί με όλους τὸς βεζύρηδες του.

“Ανάμεσα στο πλήθος ήταν κ’ ο Μαχμούτ, ο όποιος άναγνώρισε με τρόμο στὸν αρχηγὸ των πιστών τὸν έμπορο που φιλοξενούσε κάθε βράδυ.

“Ο καλφής τὸν άναγνώρισε κ’ αὐτός και γέλασε μέσα στα γένηια του καθώς

—Γι’ αύριο έχει ο Άλλάχ!

Οι στρατιώτες κυνηγοῦσαν έναν δολοφόνο

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΕΥΘΥΜΙΑΣ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΩΥΣΗ, εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ λένε;
— Τί, Ἀαρών;
— Ὅτι ὁ ταμίης σου ἔφυγε μετ' τὴν κόρη σου καὶ μετ' τὸ ταμεῖο σου.
— Ἀλήθεια. Εὐτυχῶς ποὺ αὐτὸ τὸ παιδί μετενόησε καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ ἐπιστρέφῃ ἕνα μέρος ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔπρεπε.
— Πόσα χρήματα σὰς ἐγύρισε;
— Χρήματα ὅχι ἀκόμη. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος μοῦ ἔστειλε πίσω τὴν κόρη μου.

Ὁ Δαβὶδ Μάγερ καὶ ὁ Μωϋσῆς Χίρς ἀκολουθοῦν τὴν κηδεῖα τοῦ φίλου τους Μπλούμ.
— Ὁ φτωχὸς ὁ Μπλούμ! λέει ὁ πρῶτος. Δὲν εἶχε τύχη. Δὲν εἶνε τρεῖς μῆνες ποὺ ἀσφάλισε τὴ ζωὴ του. Πέθανε τόσο γρήγορα!...
— Καὶ δὲν εἶνε τύχη αὐτὸ, κύριε Μάγερ; λέει ὁ Χίρς. Ἐπλήρωσε ἀσφάλιστρα μόνον τριῶν μηνῶν, ἐνῶ ἡ ἐταιρεία γιὰ τόσο λίγα ἀσφάλιστρα ποὺ πήρε, εἶνε ὑποχρεωμένη τώρα νὰ πληρώσῃ ὅλο τὸ ποσόν. Ὁ Μπλούμ πάντως ἔκανε ἐπικερδεῖς δουλειές.

«Ένας παπᾶς μιλάει μ' ἕναν ραββίνο».

— Τί θρησκεία καὶ ἡ δική σας! λέει ὁ παπᾶς. Γιατί ἡ συναγωγὴ σας εἶνε τόσο ἀκάθαρτες, ἐνῶ ἡ ἐκκλησίαις μας λάμπουν ἀπὸ καθαριότητα;

— Εἶνε ἀπλούστατο, ἀπαντᾷ ὁ ραββίνος. Ὁ Θεὸς μας δὲν ἐπιτρέπει νὰ μπαίνομεθα ἐντὸς τοῦ οἴκου τοῦ γυναικὸς ὅπως ὁ δικός σας, γιὰ νὰ τοῦ φτιάχνουν τὸ νοικοκυριό.

— Καὶ γιατί δὲν ἀπευθύνεσθε στὸ θεὸ σας, μιλάτε τόσο δυνατὰ καὶ φωνάζετε, ἐνῶ οἱ ἐκκλησίαις μας προσευχόμεθα σιωπηλά;

— Γιατί ὁ θεὸς μας εἶνε λίγο γέρος, δὲν ἀκούει καλά. Ἐνῶ ὁ δικός σας εἶνε πολὺ νέος, ἔχει τ' αὐτιά του ἐν τάξει.

— Καὶ γιατί ἡ κηδεῖα σας εἶνε τόσο θλιβερὴ, ἐνῶ οἱ δικές μας πολὺς φορές παίζουν κομμάτια μεγάλων μουσικῶν καὶ ὑπάρχουν πάντοτε θαυμάσια ἄνθη;

— Ἐχετε δίκιο, ἀπαντᾷ ὁ Ἑβραῖος. Ἡ κηδεῖα μας εἶνε πολὺ θλιβερὴ, ἐνῶ ἡ δική σας εἶνε οὐρανὸς χαρῶν. Δὲν σὰς κρύβω ὅτι προτιμῶ νὰ παρευρίσκωμαι σὲ κηδεῖα χριστιανοῦ. Ἡ καρδιά μου

συλλογίστηκε σὲ πόση δύσκολη θέσι θὰ τὸν ἔφερνε τώρα χωρὶς αὐτὴ τὴ φυρά, νὰ ἐπέμνη ὁ Ἀλλάχ.

Τὸν κάλεσε, λοιπόν, κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Τράβα τὸ σπαθί σου καὶ κόψε τὸ κεφάλι τοῦ δολοφόνου...

Τὸ εἶπε δὲ αὐτὸ γιατί ἤξερε πὼς ἡ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ τοῦ Μαχμούτ ἦταν ξύλινη καὶ ἤθελε νὰ δι' αὐτὴν τὸν κόσμο.

Μὰ ὁ Μαχμούτ στάθηκε πρὸς πονηρὸς καὶ τοῦ ἀπάντησε, φιλώντας τρεῖς φορές τὸ χῶμα:

— Μεγαλειότατε, ἀν καὶ ξέρω πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶν' ἀθῶος, δὲν ἔχω ὡστόσο τὸ δικαίωμα νὰ μὴν ὑπακούσω στὴ διαταγὴ σου... Παρακαλῶ λοιπόν τὸν Ἀλλάχ ποὺ τὰ βλέπει ὅλα καλότερα ἀπὸ μᾶς, ἀν, στ' ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶν' ἔνοχος, νὰ κάνει τὴν λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ μου ἀνίκητη νὰ τὸν βιάσῃ.

Καὶ τράβηξε τὸ σπαθί του.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἕνα ρίγος τρόμου διέτρεξε τὸ πλῆθος, ποὺ ἄρχισε νὰ φωνάζει:

— Θαῦμα! Θαῦμα!...

Ἡ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ τοῦ Μαχμούτ ἦταν ξύλινη...

Τότε ὁ Ἀαρὼν-ἄλ-Ρασίντ ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῇ ὅτι δὲν μπορούσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μετ' τὸν Ἀλλάχ καὶ ἔπρεπε τὸν ἔξυπνο Μαχμούτ στὸ παλάτι του, σύμβουλό του.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΤΕΡΑΜΟΝ

γίνεται περιθόλι.

Τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ὁ Γιόσες βρῖσκε τὸν γαμπρὸ του νὰ καπνίζει.
— Τί κάνεις, Ἀαρών; Ἐγίνεις ἀσεβὴς σὰν χριστιανὸς;
— Τί ἔκανα, ἀγαπητέ μου πεθερέ;
— Πῶς μπορείς, ἕνας Ἑβραῖος ἐσὺ, νὰ λημονῇς στὴ σήμερα εἶνε Σαββάτο;
— Δὲν τὸ λημονῶ.
— Τότε ἐλησμόνησες ὅτι ἕνας Ἑβραῖος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ καπνίσῃ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου;
— Πῶς μπορῶ νὰ λημονήσω τέτοιο πράγμα;
— Τότε γιατί καπνίζεις;
— Ἐλησμόνησα, ἀδερφέ, ὅτι εἰμαι Ἑβραῖος

Ὁ Σολομών εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα κοστοῦμι καὶ ἀν' ἀπένταρος ἐπῆγε σ' ἕναν ράφτη μετ' τὸν φίλο του τὸν Μπλός. Εἶδε μερικὰ ὑφάσματα καὶ ρώτησε τὴν ἀξία τους.
— Ἐφτακόσια φράγκα τὸ κοστοῦμι, εἶπε ὁ ράφτης.
— Πολὺ ἀκριθὰ, πάρα πολὺ ἀκριθὰ, εἶπε ὁ Σολομών. Θὰ πάω στὸν παλιὸ μου ράφτη.

Ὁ ράφτης, γιὰ νὰ μὴν τοῦ φύγῃ ὁ πελάτης, κατέβασε τὴν τιμὴ κατὰ πενήντα φράγκα καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος τῷ ἔδωκε πάλι ἀκριθὰ, κατέθηκε ἄλλα πενήντα φράγκα.
Ἔτσι τὸ κοστοῦμι συμφωνήθηκε ἐξ ἀκόσια φράγκα.

Οἱ δύο φίλοι βγῆκαν ἀπὸ τὸ μαγαζί καὶ ὁ Μπλός εἶπε μετ' ἀπορία στὸ Σολομών:

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Σολομών. Παζαρεύεις ἕνα κοστοῦμι ποὺ δὲν πρόκειται νὰ τὸ πληρώσῃς. Τί σημασία ἔχει γιὰ σένα ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ δώσῃς πεντάρια, ἀν τὸ συμφωνήσῃς ἐξ ἀκόσια φράγκα καὶ ὅχι ἐφτακόσια;
— Πάντοτε εἶσαι ἀνόητος, καὶ μὲν, λέει ὁ Σολομών. Τῶκα ἀπὸ λύπη γιὰ τὸν ράφτη. Ἔτσι ὁ κοσμήμενος θὰ χάσῃ ἑκατὸ φράγκα λιγότερα.

Ὁ Λεβὶ ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν φίλο του Κοὲν ποὺ εἶχε μεγάλο μαγαζί νεωτερισμῶν στὴν Ἀμείνη. Τὸν βρῆκε εὐχαριστημένον ἀπὸ τὴν δουλειά του καὶ πατέρα ἑνὸς χαρτωμένου ἀγοριοῦ ὀχτὼ χρονῶν.
— Πέες μας λοιπόν ἐσὺ, μικρὲ μου, ρώτησε τὸ παιδί, τί θὰ κάμῃς ὅταν μεγαλώσῃς;
— Ἐγὼ, κύριε Λεβὶ, εἶπε ὁ μικρὸς, θέλω νὰ γίνω τίμιος ἔμπορος.

— Τίμιος ἔμπορος; Ὁραῖο ἐπάγγελμα. Δὲν θὰ ἔχῃς καθόλου συναγωνισμό. Θὰ ἔχῃς μονοπώλιο τὴν τιμὴν τῶν πραγμάτων.

Ὁ Λεβὶ συναντᾷ τὸν Ρότ:

— Καλημέρα, φίλε μου. Τὰ βαθύτατα συλλυπητήριά μου.

Ἀκουσα ὅτι ἡ γυναίκα σου κἀκὴ στὴν πυρκαγιά τοῦ σπιτιοῦ σου.

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ αἰσθημάτά σου, φίλε μου.

— Καὶ δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὴν σώσῃς; Ὅλους τοὺς ἀλλοὺς τοὺς ἔβγαλες ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Κοιμόταν τόσο εὐχάριστα, φίλε μου, ποὺ δὲν μοῦ ἔκανε καρδιά νὰ τὴν ξυπνήσω!

Ὁ Μπλούμενταλ αἰσθάνεται ὅτι εἶνε ποιητὴς καὶ ὅταν τοῦ μένῃ καιρὸς γράφει ποιήματα. Μία μέρα δείχνει ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματά του σὲ κάποιον φίλο του.

— Αὐτὸ ξέρεις, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, δὲν εἶνε κακὸ, Μένον, ποὺ τὸ ἔγραψε ὁ Βερλαῖν.

— Εἶσαι μοχθηρὸς, τοῦ φωνάζει ὁ Μπλούμενταλ. Ἐρεῖς πολὺ καλὰ ὅμως ὅτι ὁ Βερλαῖν ἔχει τόσο χρόνια ποὺ εἶνε πεθυμένος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΣΜΗ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ

I'

Κοντὰ στὸν ἔμπορο, στὸ βιομήχανο, στὸν ἐργοστασιάρχῃ, ποὺ ἦσαν ἀφωσιωμένοι στοὺς ὀπλολογοισμούς των γιὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ ἔργου των καὶ τὴν ἀνάδειξίν των, ἀνέτελλε κι' ὁ ἄνθρωπος τῆς πνευματικῆς ἐπιβολῆς.
Ὁ ἕνας ἔβλεπε τὸν ἄλλο σὰν κουνούπι, μὰ τοὺς συνέδεε ἡ ἀγάπη, ποὺ συνέδεε καὶ τοὺς μὲν καὶ τοὺς δὲ γιὰ τὸν Πειραιᾶ.

Ἐπροχωροῦσαν καὶ αἱ δύο παρατάξεις μετ' ἀντίθετες ἰσχυροῦς, ἀλλὰ καὶ μετ' τὴν ἴδια θέσιν: τὴν ἀπόφασιν διὰ τὴν κατάρτησιν. Αἱ ἀντιθέσεις τῶν ὁρμῶν ἐδημιούργησαν, ἐπὶ τὴν ἀντιθέσιν, τὴν ἀρμονίαν, καὶ ἀπὸ τὴν ἀρμονίαν ἀνέκυψε ἡ ἐπιβολή. Ὁ Πειραιεὺς στὴν ἐξέλιξίν του κατάρτισε νὰ ἐπιβληθῇ ὡς ἡ κοίτης τῆς οἰκονομικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς προόδου.

Γι' αὐτὰ θὰ μιλήσουμε πρὸς κάτω.

Δὲν ἔλειπον οἱ τύποι ἀπὸ τὴς συγκεντρώσεως τοῦ περιθωλαίου.

Ὁ κύκλος τῆς κακογλωσσίας, ποὺ ἦταν σὲ μιά ἄκρῃ καὶ παρακολουθεῖ ἐνδυμασίας, ἐμφανίσεις, κινήσεις, λόγια, ἔρωτας, σκάνδαλα.

Οἱ μουστραφεῖς ποὺ ἔμεναν ἀφωσιωμένοι στὴ φιλαρμονική ἢ στὴν ὀρχήστρα, ποὺ ἔπαιζε κάθε θράδυ μετ' ὅν Λαλαλαίτα.

Οἱ λόγιοι ποὺ ἦσαν συγκεντρωμένοι καὶ μιλοῦσαν σιγὰ καὶ ἡμερᾶσαν νὰ ἐξομολογοῦνται.

Αὐτοὶ ἀπετέλουν τὴν μίαν πλευρὰν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἀπὸ τὸ κιόσι τῆς Μπύρας, ἀντηχοῦσαν ὁ ἄβυσσος τῆς ζωῆς, τοῦ γλεντιοῦ, ποὺ ἔσφυζε μετ' τὴν μύτρα, μετ' τὴν σαμπάνια, μετ' τὰ τραγούδια. Τὰ ἀπόμερα τοῦ Τινανείου, κοντὰ στὰ συντριβάνια, ἦσαν ὁ τόπος τῶν τρυφερῶν εἰδυλλίων τοῦ ποταμοῦ, ἢ ὁ τόπος ποὺ οἱ αἰετες ἐπαιρναν τὸν ὕπνο τους στοὺς πάγκους.

Αὐτὴ τὴν τακτική, τὴν στερεοτυπικὴν κατάστασιν, ἀνέτρεπε πολὺ συχνά ἡ ἐξαφνικὴ ἐμφάνισις κάποιου ἀντιπροσώπου τοῦ κόσμου τῶν εὐτυχῶν ἀνθρώπων, ποὺ δὲν τοὺς μέλει γιὰ τίποτε καὶ ποὺ πιστεύουν ὅτι αὐτοὶ εἰσὶν οἱ σύμπαντες.

Ὁ Πάννης ὁ σιδερόδρομος, ποὺ ἠκολούθει ὅλες τὴς γραμμὰς τοῦ τραίμ κι' ἔτρεχε ἐξατμίζοντας, σφυρῶντας καὶ σταματώντας εἰς ὅλας τὰς στάσεις ὅπως καὶ τὸ τραίμ, κατέβαινε τὸ καλοκαίρι πρὸς τὸ περιθωλάκι καὶ ἔκανε στάσεις διὰ τὸ μέγα εἰς τοὺς μαϊνάνδρους τῶν δρόμων του καὶ ἠκολούθει τὴς διαδρομῆς του αὐτὴς κόσμος παιδιῶν ποὺ ἐγέλασε κι' ἐπαυγούριζε μαζί του.

Ὁ Νικολός, ὁ συμπαθητικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ἐνέσκηπε ὅλοτε εἰς τὴν ἐξέδραν τῆς μουσικῆς καὶ ἄλλοτε σὲ μιά καρέκλα καὶ ἀπῆγγελλε τοὺς στίχους του. Ἀλλοτε μετ' τὰς καταλύσεως ἕως τὰ γόνυ, ἐξυπόλυτος καὶ μετ' ὀρθοκωμῆς τὴς γάμπης, ἄλλοτε κάτασπρα ντυμένος μετ' ἑνὶ μὴν ἔγγυλιν μὲν ἐπιστρέφαντος ἀπὸ τὰς Ἰνδίας καὶ μετ' ἑνὶ γαμῶν γαμῶν χαρτί καὶ ἄλλοτε μετ' ἄλλας ἐμφανίσεις, ἦσαν ἐπὶ τοὺς πάντοτε δι' ἀπαγγελίαν.

Ἦταν τρελλός; Ἀμφιβάλλω πολὺ γι' αὐτό. Ἀπῆγγελλε ἀρχαῖα ὑπὸ μορφὴν δηλώσεων καὶ μετ' ὁμόφωνους τοὺς οἰκίας του.

Ἀπ' ὅταν τρελλὰ ἔβγαζε χοῦζουρι καὶ νὰ γινώσκω δὲν μετ' ἔβγαζε.

Ἡ τρέλλα πάα γούρι... κ.λπ.

Εἶχε βέβαια παράκρουσι δυνατὴ, ποὺ ἐξεδηλώνετο εἰς τὸν ἔρωτά του. Ἐφώναζε μετ' τὴν ἰδιόρρυθμὴ φωνή του καὶ ἔχει ρονομῶσε:

Θὰ ταξιδέψω πάλι, θαλάσσης καὶ πελάγη,
θὰ πάω καὶ στὴν Κοπεγχάγη.

.....
Πάρτονε, Μαρία, τὸ Νικολὸ
ποῦχε τὸ πολὺ μυαλό.

Ἀμα τὸν κατεδίωκε ἡ πρόγνα τοῦ ἀκροατηρίου, ἐπρωγάριζε καὶ αὐτὸς τοὺς ἄλλους καὶ μέσα εἰς τὸ πανδαμόνιον ποὺ ἐπροκαλοῦσε ἀπῆγγελλε κι' ἄλλους στίχους, ποὺ τοὺς εἶχε πάντοτε προχεῖρους κι' ἐπροκαλοῦσε γέλια καὶ χάρα.

Ὁ Νικολός ὅταν ἔβλεπε ὅλους νὰ εὐθυμοῦν, τότε ἐθιράμνε καὶ ἔλεγε ἐνθουσιασμένος:

— Ἔτσι μ' ἄρεσεν! νὰ ἔχῃ κέφι ὁ κόσμος.

Περὶ αὐτὸ τώρα ἀπὸ τὸ περιθωλάκι.

Τὰ πεῦκα ὑπάρχουν τὰ κίσκια ἐξαφανίσθησαν τὰ συντριβάνια ἀτήκουν εἰς τὴν ἱστορίαν.

Κάθε θῆμα ποὺ μοῦ θυμίζει κάποια σκηνὴ ζωῆς περασμένης, κάθε τόπος μοῦ θυμίζει κάποια φυσιογνωμία ἐξωριστὴ ποὺ δὲν ὑπάρχει πειᾶ, ἢ ποὺ σέρνεται ἐρειπωμένη, κάθε διαδρομὴ μοῦ στὰ δρομῶντα του, ποὺ τὰ ἐχάραζε ἡ καλαισθησία ἑνὸς δημάρχου, ποὺ θ' ἀργήσῃ νὰ ξαναφανῇ, τοῦ Ρετσίνα, μοῦ ἐνθυμίζουν τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀπὸ τὸν πρῶτον ἕως τὸν τελευταῖον Πειραιώτην ὅλοι προσπάθουν νὰ τοποθετήσουν ἢ νὰ προσφέρουν ἀπὸ μιά πέτρα γιὰ τὴν προαγωγή τοῦ Πειραιῶς.

— Καὶ μὲν παλὴ Πειραιᾶ!...

Ἄν ἦμουν ποιητὴς τί θὰ συνέθετα γιὰ τὴν παλαιὰ ἐποχὴ τῆς δόξας σου!...

Κι' ἂν δὲν ἤλπιζα πὼς θὰ ἐξαφανίσθῃ, πὼς θὰ θρηνηθῇ γιὰ τὴ σημερινή σου μεταβολή!...

ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Πρόκειται γιὰ κάτι ποὺ ἐνῶ ἦταν χθὲς, ὅχι μόνον δὲν ὑπάρχει σημερινῶς, ὅχι μόνον ἔχει μεταβληθῇ ριζικῶς, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀφήσῃ κανένα ἕνδος ἀπὸ τὴν ὑπάρξιν του τὴν χερσινὴν ποὺ τὴν θυμόμαστε ὅλοι.

Τὰ μακρὰ τεῖχη διατηροῦν ἀκόμη τὰ ἔγγραφα των καθαρῶν τῶν θεμελίων των τοῦλάχιστον καὶ κάπου-κάπου οἱ πύργοι των ἔχουν ἀπομείνει ἂν καὶ ἔχουν περᾶσει εἰκοσι πέντε τοῦλάχιστον αἰῶνες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀκμῆς των. Ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ὑπῆρχον πρὸ σαράντα ἢ πρὸ πενήντα χρόνων καὶ ἀκόμη λιγότερο, δὲν κατωρρώθη νὰ σωθῇ οὔτε τὸ παραμικρὸτερον σημάδι.

Μήπως ἐπέτασε καμμιὰ νεροποντὴ, καμμιὰ φωτιά, καμμιὰ ἀπὸ τὴς ἀνατροπῆς ποὺ ἐξαφανίσθησαν τὰ πάντα; Ἄν εἶχε συμβῇ κάτι τέτοιο θὰ τὸ εἶχαμε καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν μνήμην μας, ἐάν ἀνήκωμεν εἰς τὴν τάξιν των εὐσεβῶν ποὺ σώζονται ἀπὸ τοὺς καταλυτικούς ὅπως ὁ Λαὸς καὶ ὁ Νῶε, ἢ, ἂν μᾶς ἔπαιρνε τὸ στέδιο τοῦ δαίμονος μαζί με τοὺς ἄλλους ἀμαρτωλούς, δὲν θὰ εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμωμεν τὴν παρατήρησιν ποὺ κάμουμε τώρα.

Γιὰ νὰ γίνῃ σήμερα ὁ συναγωνισμὸς στὸ κάθε τι εἶνε ἀνάγκη νὰ μὴ μείνῃ κανένα σημάδι ἀπὸ τὴν ὑπῆρχε πρὶν πνεύσῃ τὸ πνεῦμα τῆς μεταβολῆς. Ἐμείναν τὰ ὀνόματα σὲ πολλὰ μέρη τοῦ Πειραιῶς, ἀλλὰ μόνον τὰ ὀνόματα. Τίποτε ἄλλο.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΚΟΣΜΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΚΟΠΕΡΦΙΛΝΤ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Ναί, πηγαίνω να δω τη μητέρα μου που μένει στα περιχωρά του Λονδίνου. Έπειδή όμως οι δρόμοι είναι φριχτοί μ' αυτό τον καιρό, αποφάσισα να μείνω απόψε εδώ, αντί να εξακολουθήσω το ταξίδι μου. Πέρασα τη θραυδιά μου παίρνοντας ύπνους στο θέατρο.

— Κι' εγώ πήγα απόψε στο θέατρο, στο «Κόβεν Γκάρντεν», του είπα. Τι γοητευτικά, τί υπέροχα που ήταν, Στήρφορθ!

— Ο Στήρφορθ γέλασε με όλη του την καρδιά. — Άγαπητέ μου μικρέ Ντάβυ, μου είπε χτυπώντας με πάλι στον ώμο, είσαι πολύ άθως ακόμα! Πήγα κι' εγώ στο «Κόβεν Γκάρντεν» και σε βεβαιώνω πως δεν είδα ποτέ μου πιά άσχημη παράσταση! «Εί γκαρσόν!»

Το γκαρσόνι, που μάς παρακολουθούσε μ' ενδιαφέρον από μακριά, πλησίασε με σεβασμό.

— Πού στρίμωξες το φίλο μου, κ. Κόπερφιλντ; ρώτησε ο Στήρφορθ.

— Τι είπατε, κύριε; — Ποιά κάμαρη του έδωσες; Ποιό νούμερο; Ξέρεις τί θέλω να πω, είπεν ο Στήρφορθ.

— Θεέ μου! κύριε, απάντησε το γκαρσόνι με ύφος ανθρώπου που θέλει να δικαιολογηθεί, ο κ. Κόπερφιλντ μένει για την ώρα στο «44».

— Τι διάβολο σου ήρθε, φώναξε ο Στήρφορθ, να θάλεις τον κ. Κόπερφιλντ σ' αυτή τη σοφίτα πάνω από τους σταύλους;

— Δεν ξέραμε, κύριε, ότι... τραύλισε το γκαρσόνι με το ίδιο ύφος. «Εξ άλλου, ο κ. Κόπερφιλντ δεν φαινόταν να δινη καμιά σημασία... Μπορώ να δώσω στον κ. Κόπερφιλντ το «72», αν το προτιμάς, το δωμάτιο που είναι δίπλα στο δικό μου.

— Και βέβαια το προτιμάς! είπεν ο Στήρφορθ. Πήγαμε γρήγορα να το ετοιμάσουμε.

Το γκαρσόνι εξαφανίστηκε θιαστικά για να ετοιμάσει το καινούριο μου δωμάτιο. Ο Στήρφορθ, που είχε κάνει κέφι με την ιδέα ότι μου είχα δώσει ένα παλιόδωμάτιο, με χτύπησε πάλι στον ώμο και με προσκάλεσε να γευματίσω μαζί του την άλλη μέρα το πρωί στις 10. Έγώ δέχτηκα την πρόσκλησή του με χαρά και περηφάνεια.

Έπειδή η ώρα είχε περάσει, πήραμε τα κεριά μας και χωριστήκαμε μπροστά στην πόρτα του δωματίου του Στήρφορθ.

Βρήκα το καινούργιο μου δωμάτιο απείρως ανώτερο απ' το πρώτο, γιατί ούτε μούχλα μύριζε κι' είχε ένα μεγαλοπρεπές κρεβάτι με κολόνες. Σ' αυτό το κρεβάτι, ανάμεσα σ' ένα σωρό μαξιλάρια, που θάφταναν για ξη ανθρώπους, αποκοιμήθηκα σε λίγο γλυκά και άρχισα να όνειρεύομαι την άρχαία Ρώμη και το Στήρφορθ.

X X

Όταν στίς οχτώ το πρωί η καμαριέρα μου χτύπησε την πόρτα και μου φώναξε ότι μου άφηνε στο κατώφλι ζεστό νερό για να ξυριστώ, ένοιωσα τον έαυτό μου τόσο ξευτελισμένο, γιατί δεν είχα γένεια, ώστε κοκκίνισα μέσα στο κρεβάτι μου... Η ιδέα ότι η καμαριέρα θα γελούσε μαζί μου καθώς μου έλεγε τα λόγια αυτά, με θασάνιζε όλη την ώρα που χρειάστηκε για να ντυθώ και μ' έκανε να μην αποφασίζω να βγω έξω ως την ώρα που ήρθε το γκαρσόνι και μου ανήγγειλε ότι ο φίλος μου με περίμενε κάτω.

Βρήκα τον Στήρφορθ, όχι στη σάλα του ρεστοράν, μα σ' ένα άνετο ιδιαίτερο σαλονάκι, με κουρτίνες κόκκινες, με τουρκικό τάπητα, με δυνατή φωτιά στο τζάκι και μ' ένα υπέροχο πρόγευμα ζεστό, σερβιρισμένο σ' ένα τραπέζι σκεπασμένο με άσπρο τραπεζομάντηλο. Και όλ' αυτά: το σαλόνι, η φωτιά, το πρόγευμα, ο Στήρφορθ, καθρεφτιζόντουσαν

σαν πρόσχαρα σ' ένα μικρό στρογγυλό καθρέφτη πάνω απ' το μπουφέ.

Στην άρνη αισθανόμουν τον έαυτό μου πολύ στενοχωρημένο: «Ο Στήρφορθ με τους κομπούς και άνετους τρόπους του ήταν τόσο ανώτερος από μένα, από πάσης απόψεως! Μά ή χαριτωμένη του διαχυτικότης διάλυσε σε λίγο όλη μου τη στενοχωρία.

— Τώρα, Κόπερφιλντ, μου είπε ο Στήρφορθ όταν μείναμε μόνοι, θα ήθελα να μάθω τί κάνεις, που πηγαίνεις, κάθε τί του σε άφορά, λεπτομερώς.

Κοκκινίζοντας από χαρά με την ιδέα ότι έδειχνε πάντοτε το ίδιο ενδιαφέρον για μένα, του εξήγησα πως ήθελα να μου είχε προτείνει αυτό το μικρό ταξίδι και ποιος ήταν ο σκοπός του.

— Έ λοιπόν, άφου τίποτε δεν σε διάζει, είπεν ο Στήρφορθ, έλα να περάσης μιά-δυό μέρες στο σπίτι μου. Η μητέρα μου θα σου άρεση. Είναι περήφανη για μένα μέχρι του σημείου να καταντάει κουραστική. Μά θα της συγχωρήσης αυτή την άδυναμία... Λοιπόν, σύμφωνοι; Θαρής... Και τώρα, πάμε να θυσιάσουμε μιά-δυό άρες σ' αξιοπερίεργα του Λονδίνου... Θά χαρά πολύ να σου χρησιμεύσω ως οδηγός. Έπειτα θα πάρουμε το λεωφορείο και θα πάμε στο σπίτι μου.

Νόμιζα πως όνειρεύομουν, τόσο ευτυχισμένος ήμουν. Άφου έγραψα στη θεία μου για να της διηγηθώ τη συνάντησή μου με τον παλιό μου φίλο που τόσο θαυμασμό μου ένεπες και να της ανακοινώσω ότι είχα δεχτή την πρότασή του, πήραμε ένα άμάξι για να πάμε να δούμε κάποιο Πανόραμα και μερικά άλλα αξιοπερίεργα. Πήγαμε κατόπιν στο Βρετανικό Μουσείο κι' εκεί θαύμασα τις μεγάλες γνώσεις του Στήρφορθ, που ήξερε σχεδόν τ' πάντα.

— Θα γίνης μιά από τις δόξες του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης! του είπα με θαυμασμό.

— Τι λές εκεί; Έκανε εκείνος γελώντας. Έμένα μου φάνη να ξεκολλήσω ένα δίπλωμα. Δεν έχω την παραμικρή επιθυμία ν' αναδειχθώ μ' αυτό τον τρόπο...

Ξαναγυρίσαμε στο ξενοδοχείο για το γεύμα και ή μικρή χειμωνιάτικη μέρα κύλησε τόσο γρήγορα, ώστε το δειλίνο έπεφτε κιόλας, όταν το λεωφορείο μάς έβγαλε μπρός σ' ένα παλαιό σπίτι πλινθόχτιστο, το σπίτι του Στήρφορθ. Μιά κορία, λίγο περασμένη στα χρόνια, με άραίο πρόσωπο και περήφανο παρουσιαστικό, μάς υποδέχτηκε στην είσοδο. «Εσπίνε τον Στήρφορθ στην άγκαλιά της, άποκαλώντας τον: «Άγαπημένε μου Τζέιμς» και όταν εκείνος με όσπησε, λέγοντας πως ήταν η μητέρα του, μου εύχηθηκε το «καλώς όρσες» με μιά άρχοντική έγκαρδιότητα.

Ήταν ένα άρχαιο άριστοκρατικό σπίτι, γαλήνιο και καλά διατηρημένο. Άπό τ' ά παραθύρα της κάμαρης που μου έδωσαν έβλεπα το Λονδίνο ν' άπλώνεται μακριά σαν ένα μεγάλο σύννεφο, τρυπημένο έδω κι' εκεί από φωτα που σπίζαν. Μόλις πρόφτασα ν' αλλάξω κοστούμι, όταν με κάλεσαν για το δείπνο.

Στην τραπεζαρία βρήκα και μιά άλλη κυρία, λεπτή, όδύνατη, μελαχροινή και μάλλον άνταπαθητική, άν και είχε άραία χαρακτηριστικά. Είχε μαύρα μαλλιά, μαύρα μάτια που έλαμπαν και μιά ούλη στο χέλος. Μου τη όσπησαν με το όνομα δεσποινίς Ντήρτλ, άν και ο Στήρφορθ κι' η μητέρα του την άποκαλούσαν άπλως Ρόζα. Έμαθα ότι ζούσε άπό καιρό στο σπίτι της κ. Στήρφορθ, κοντά στην όποια έκτελούσε καθήκοντα άναγνωστριάς. Σχημάτισα άμέσως την έτύπωσή πως δεν έλεγε ποτέ ελίκρινως ότι ήθελε να πη, πως μιλούσε πάντα με ύπανιγμούς και πως μ' αυτή τη μέθοδο έφτανε καλύτερα στο σκοπό της, άκόμα κι' όταν μιλούσε με τον έξυπνότατο Στήρφορθ.

Στο τέλος του γεύματος, καθώς η κ. Στήρφορθ έκανε λόγο για το ταξίδι μου, είπα ότι θα ήμουν ευτυχισμένος άν ο Στήρφορθ ήθελε να με συνοδεύσει στο Γιάρμουθ, όπου θα πήγαίνα να δω την καλή μου Πέγκυ και την οικογένειά της. Του θυήμα μάλιστα το γέρο ψαρά Πέγκυ, τον όποιο

είχε γνωρίσει όταν ήρθε να μ' έπισκεφθί στο λύκειο Σάλεμ. — Ω! τον θυμάμαι τον άγαθό αυτό θαλασσινό! είπεν ο Στήρφορθ. Δεν είχε φέρι και το γυιό του μαζί του;

— Όχι, ήταν ο άνειός του ο Χάμ, που τον έχει υιοθετήσει... Έχει έπίσης στο σπίτι του μιά χαριτωμένη μικρούλα άνειά, υιοθετημένη κι' αυτή... Μά δυό λόγια το σπίτι του ή μάλλον το καράβι του, γιατί κατοικεί σ' ένα παλιό καράβι τραπημένο στη στεριά, είναι γεμάτο από ανθρώπους που τους ευεργέτησε και τους ευεργετεί. Θά γοητευόσουν άν τους έβλεπες.

— Λές; είπεν ο Στήρφορθ. Μά την πίστι μου! Πιθανόν... Χωρίς να μιλήσω για την ευχαρίστησή που θα νοιώσω ταξιδεύοντας μαζί σου, Ντάβυ, θάβιζε τον κόπο να μετακινηθώ για να δω αυτούς τους ανθρώπους μέσα στο περιβάλλον τους και για ν' άναμιχθώ στη ζωή τους.

Η καρδιά μου χτύπησε από χαρά, γιατί ο Στήρφορθ είχε δεχτή την πρότασή μου. Την ίδια στιγμή όμως ή μίς Ντήρτλ, ή όποια είχε παρακολουθήσει τη συζήτησή μας, έπεσέθ και ρώτησε:

— Ω! πέστε μου, είν' αλήθεια πως οί άνθρωποι αυτής της τάξεως διαφέρουν πολύ από μάς και μοιάζουν περισσότερο με ζώα; Θά ήθελα πολύ να το μάθω...

— Θεέ μου! Υπάρχει πράγματι μιά πολύ μεγάλη διαφορά μεταξύ αυτών και ήμών, απάντησε ο Στήρφορθ με ύφος άσπρημένο. Δεν μπορεί ν' άρθη κανείς σ' αυτούς μιά εύαισθησία σαν τη δική μας... Είπε σχεδόν πάντοτε εύτυχείς... Τά αισθήματά τους είναι χοντρά σαν τ' πετάσι τους.

— Αλήθεια; είπεν ή μίς Ντήρτλ. Τι ικανοποιήεις για μένα που σε άκούω να μιλάς έτσι! Αυτό που λές είναι παρηγορητικό! Είπε τόσο ευχάριστο να ξέρω πως αυτοί οί άνθρωποι δεν νοιώθουν σχεδόν τίποτε, όταν υποφέρουν! Κι' εγώ που τους λυπόμουνά τόσο! Τώρα, δεν θα θασανίζωμαι πια εξ αίτίας τους!... Μαθαίνει πάντα κανείς κάτι κάθε μέρα...

Υπέθετα πως ο Στήρφορθ μιλώντας έτσι για τους φτωχούς και τίμιους ανθρώπους, είχε θελήσει ν' άστείευθί και να έρεθίστη την μίς Ντήρτλ, και περίμενα να μου τ' πη ό ίδιος όταν θρεθήκαμε μόνοι μπροστά στη φωτιά. Μά έκείνος με ρώτησε άπλως τί σκεφτόμουν για τη μίς Ντήρτλ.

— Είπε πολύ έξυπνη, έ;... του είπα.

— Παμπόνηρη, θέλεις να πής; μου απάντησε.

— Ίσως... Μά τί είναι αυτό το σημάδι που έχει στα χέλη της.

Η φυσιογνωμία του Στήρφορθ σκοτεινίασε και για μιά στιγμή έμεινε σιωπηλός.

— Αύτή ή πληγή είναι έργο μου, απάντησε τέλος.

— Δυστύχημα;

— Καθόλου. Ήμουν παιδάκι άκόμα, όταν, μιά μέρα που ή έρεθισα πολύ, της πέταξα ένα σφυρί στο πρόσωπο. Βλέπεις, τί άγγελος, γεμάτος ύποσχέσεις ήμουν τότε!... Το σημάδι της έμεινε και θά το διατηρήσει μέχρι τάφου, άν άναπαυθί ποτέ σε τάφο, γιατί την θεωρώ άνίκηνη να θρή που-θέα ήσυχία. Ήταν κόρη ενός μακρινού εξαδέλφου του πα-

Αναλυθήκαμε σε δάκρυα πόντουσε. Η θεία στην άγκαλιά του άλλου.

πού... Μά ας πιούμε, Κόπερφιλντ... "Ας πιούμε στην υγεία σου..."

Το σκεπτικό χαμόγελο που πρό μιάς στιγμής απλώνονταν στο πρόσωπό του εξαφανίστηκε καθώς πρόφερε τα λόγια αυτά και ξανάγινε ο άνοιχτοκαρδος και γοητευτικός Στήρφορθ που ήξερα.

"Όταν την ώρα του τσαγιού συγκεντρωθήκαμε πάλι όλοι, τα μάτια μου δεν ξεκολλούσαν από την ούλη του χείλους της μίς Ντήρτλ. Ήταν το πιο έκφραστικό μέρος του προσώπου της. Σε λίγο μάλιστα, καθώς η μίς Ντήρτλ έπαιζε τάβλι με τον Στήρφορθ, σε μία μικροδιαφορά τους που την έκανε έξω φρενών, είδα την ούλη της να γίνεται κόκκινη, όπως θα κοκκίνιζαν σε παρομοία περίστασι τα μάγουλα ενός άλλου ανθρώπου.

"Η λατρεία που η κ. Στήρφορθ ένοιωθε για το γιοί της, δεν με ξάφνιαζε καθόλου. Τίποτε άλλο, εκτός απ' αυτόν, δεν την ενδιέφερε. Μου έδειξε ένα μενταγιόν με τη μινιατούρα του και μία μπουκλα από τα μαλλιά του, όταν ήταν μικρός. "Επειτα το πορτραίτο του στην ηλικία που, όταν ήταν μικρός, έπαιζε σ' ένα μικρό επιπλο πλάι στην πολυθρόνα της όλες τις επιστολές που της είχε γράψει και θα μου διάβαζε ασφαλώς μερικές (πράγμα που θα μ' ευχαριστούσε πολύ), αν ο Στήρφορθ δεν επενέβαινε και δεν της χαλούσε το σχέδιο!

"Όπως μου είπε ο γιοίς μου, γνωριστήκατε στο λυκείο του κ. Κρήκη, μου είπε η κ. Στήρφορθ, καθώς κουβεντιάζαμε, ενώ οι άλλοι έπαιζαν τάβλι. Θυμώμαι, πράγματι, ότι εκείνη την εποχή μου μιλούσε για ένα συμμαθητή του νεότερο του, τον οποίο αγαπούσε πολύ. Μά, φυσικά, από τότε ξέχασα τόνόμα σας.

— Σας βεβαιώνω, κυρία, ότι δείχτηκε πολύ καλός και πολύ μεγαλόψυχος για μένα εκείνη την εποχή. Κι' ένας θεός ξέρει, πόσο ανάγκη είχα της φιλίας του.

— Είπε πάντα ευγενής και μεγαλόψυχος! είπε η κ. Στήρφορθ με περηφάνεια.

"Εγώ επιδοκίμασα τα λόγια της με όλη μου την ψυχή. Κατά το τέλος της θραυδής, ο Στήρφορθ, μου είπε ότι είχε αποφασίσει οριστικά να με συνοδεύσει στο ταξίδι μου στο Γιάρμουθ.

— Μά τίποτε δεν μάς διάζει, επρόθεσε. Θα φύγουμε σε μία εβδομάδα.

"Όταν η κ. Στήρφορθ κ' η μίς Ντήρτλ αποσύρθηκαν, ο Στήρφορθ κι' εγώ, αφού κουβεντιάσαμε μισή ώρα για τους παλιούς συμμαθητές μας, τραβήξαμε για τις κάμαρές μας. "Η κάμαρη του Στήρφορθ βρισκόταν πλάι στη δική μου. Ήταν ένα μοντέλο ανέσεως: γεμάτη πολυθρόνες, μεξιλάρια, σκαμνιάκια κεντημένα από τη μητέρα του και με κάθε τί που θα μπορούσε να την κάνει ευχάριστη. "Ενα ωραίο πορτραίτο της κ. Στήρφορθ, κρεμασμένο στον τοίχο, φαινόταν να παρακολουθώ με τα βλέμματα του τον αγαπημένο της γιοί, σά να ήταν μία χαρά γι' αυτήν ν' άγρυπνάει και στον ύπνο του.

Βρήκα στη δική μου κάμαρη μία καλή φωτιά. Κάθησα μπροστά σ' αυτή σε μία πολυθρόνα για ν' αναλογιστώ την ευτυχία μου. Και όνειροπολούσα έτσι αρκετή ώρα, όταν ξαφνα είδα πάνω απ' το τζάκι ένα πορτραίτο της μίς Ντήρτλ που φαινόταν να με κυττάζει επίμονα.

"Η όμοιότης με το πρωτότυπο ήταν καταπληκτική κι' έκανε εντύπωση η έκφρασις του βλέμματος. "Ο ζωγράφος δεν είχε κάνει σ' αυτό την ούλη, μα τη φανταζόμουν μόνος μου και την έβλεπα να φαίνεται και να χάνεται στο άπανω χείλος.

"Αναρωτιόμουν με κάποια άκεφια γιατί να μην έχουν αλλάξει άλλο αυτό την εικόνα που τόσο μ' ένωχλούσε. Για να την ξεφορτωθώ, γδύθηκα θιαστικά, έσβυσα το κερι και εξαπλώθηκα στο κρεβάτι μου. Μά καθώς αποκοιμιόμουν, δεν μπορούσα να ξεχάσω ότι βρισκόταν εκεί και κάποιον, όταν με πήρε ο ύπνος, την έβλεπα στο όνειρό μου.

XXI

"Υπήρχε στο σπίτι της κ. Στήρφορθ ένας υπηρέτης, ο οποίος, καθώς κατάλαβα, είχε αποκλειστικό σκεδόν προνόμιό να συνοδεύει παιντο το γιοί της. Αυτός ο άνθρωπος ήταν πασιμενικά υπόδειγμα υπηρέτου: γαλήνιος, σωπικός, γεμάτος σεβασμό, προσεχτικός, πάντοτε παρών όταν τον χρειαζότανε κανείς και άορατος, όταν δεν ήταν αναγκαίος. Το φαλακρό κεφάλι του στολιζόταν στους κροτάφους με δυο τούφες κοντά-μαλλιά. Μιλούσε πολύ γλυκά και πρόφερε τα Σ τόσο καθαρά ώστε νόμιζε κανείς πως χρησιμοποιούσε αυτό το γράμμα περισσότερο από κάθε άλλον άνθρωπο στον

κόσμο.

Ποτέ μου δεν γνώρισα άνθρωπο τόσο επιφυλακτικό. Μά το χάρισμά του αυτό, όπως και όλα του τα άλλα, τον έκανε ακόμα πιο σεβαστό. Το όνομά του ήταν Λίτιμερ.

"Ο Λίτιμερ έμπαινε στην κάμαρή μου κάθε πρωί πριν σκεδόν ακόμα για να μου φέρει αυτό το καταρμένο νερό για το ξύρισμα και για να ετοιμάσει τα ρούχα μου. Μόλις παραμέριζα τις κουρτίνες του κρεβατιού μου, τον καλημέριζα και τον ρωτούσα την ώρα. "Εθγαζε τότε απ' την τσέπη του το πιο σεβαστό «κρεμμύδι» που είδα ποτέ μου και μου άπαντούσε:

— "Αν ευερεστήσθε, κύριε, η ώρα είν' όχτώ και μισή. "Ο κ. Στήρφορθ θα ήταν ευτυχής να μάθω πως κοιμήθηκε ο κύριος.

— Πολύ καλά, ευχαριστώ. Τι κάνει ο κ. Στήρφορθ;

— Ευχαριστώ, κύριε, ο κ. Στήρφορθ είνε καλά!

Και αφού έλεγε αυτά τα λόγια, έκανε μία υπόκλιση κι' έθγαυε έξω.

Κάθε πρωί η κουβέντα μας ήταν πασιμοιότητα. Ούτε μία λέξη περισσότερο, ούτε μία λέξη λιγότερο. Και πάντα μπροστά στον σεβαστό αυτόν άνθρωπο, ένοιωθα πως ξαναγινόντουσαν παιδάκι.

"Ο Λίτιμερ μάς έφερε άλογα, και ο Στήρφορθ που τα ήξερε όλα, μου έμαθε ίππασία. Μάς θώκε σπαθιά και ο Στήρφορθ μου δίδασκε ξιφασκία. Μάς προμήθευσε γάντια κι' έκανα, με τον ίδιο δασκαλό πάντα, μεγάλες προόδους στο μπόξ. Δεν ένοιωθα κανένα ξευτελισμό, γιατί ο Στήρφορθ με εύρισκε πρωτόπειρο σ' όλα τα πράγματα, μά μου ήταν ανυπόφορο να δείχνω την άγνοιά μου μπροστά στο σεβαστό Λίτιμερ.

"Αν έπεκτάθηκα τόσο στην περιγραφή του ανθρώπου αυτού, το έκανα, όχι μόνο γιατί εύθυς εξ' αρχής μου έκανε εντύπωση, μά και για ό,τι συνέθεξε κάποιον.

"Η δομάδα που έμεινα στο Στήρφορθ πέρασε γοητευτικά. Πέρασε μάλιστα γρήγορα κ' η ημέρα της αναχωρήσεώς μας έφτασε. Στην αρχή σκέφτηκε να πάρη μαζί του τον Λίτιμερ, μά έπειτα αποφάσισε να τον αφήσει στο σπίτι.

"Αποχαιρέτησαμε την κυρία Στήρφορθ και την μίς Ντήρτλ. Ευχαρίστησα θερμά τη μητέρα του φίλου μου κι' εκείνη μου άπάντησε με μεγάλη καλωσύνη.

Φύγαμε με το λεωφορείο. Δεν θα προσπαθώ να περιγράψω τα συναισθήματα που ένοιωθα ξαναβλέποντας από τόσο ευτυχισμένες συνθήκες τα γνώριμα παλιά τοπία. "Αγαπούσα τόσο το Γιάρμουθ, ώστε η χαρά μου δεν είχε όρια όταν, φτάνοντας εκεί, ο Στήρφορθ μου είπε ότι το εύρισκε πολύ πρωτότυπο. Πήγαμε κατ' ευθείαν στο ξενοδοχείο και πλαγιασάμε γιατί είμαστε πολύ κουρασμένοι. "Ο Στήρφορθ ξύπνησε πρώτος κι' έπειδή είχε κέφι, θώκε έξω κι' έκανε έναν περίπατο στην ακρογιαλιά. "Όταν αναγύρισε μου είπε πως ήταν βέβαιος ότι είχε διακρίνει από μακριά το καροβάσιπο του Ντάν Πέγκοττ. "Επρόθεσε μάλιστα πως τότε είχε έρθει για μία στιγμή η διάθεσις να μη μέσα και να πη πως αυτός ήταν εγώ!

— Και τότε θα με πας εκεί, Ντάβυ; με ρώτησε κατόπιν. Είμαι στη διάθεσί σου. Κανόνισε το πράγμα όπως θέλεις.

— Μου φαίνεται πως απόψε το θράδυ θα ήταν καλύτερα... Θα τους θροβώ όλους συγκεντρωμένους γύρω στη φωτιά. Θα ήθελα να δής αυτό το σπίτι με την καλύτερή του όψη. Είπε τόσο περιέργο!

— Σύμφωνα! Θα πάμε απόψε! άπάντησε ο Στήρφορθ.

— Δεν θα τους ειδοποιήσω και θα τους θροβώ έτσι ξαφνικά;

— Φυσικά, άπάντησε ο Στήρφορθ. "Αλλιώς το πράγμα δεν θα είχε αξία. Πρέπει να βλέπη κανείς τους ίθαγείς στη φυσική τους κατάσταση. Μά τι θα κάνης εν τω μεταξύ; Θα πας να δής χωρίς άλλο την καλή σου Πέγκοττ!

— Ναι, πρέπει ν' άρχισω απ' αυτήν.

— Λοιπόν, είπεν ο Στήρφορθ, κυττάζοντας το ρολόι του, σου παραχωρώ δύο ώρες για τις διαχύσεις σου. Σου φτάνουν;

Το άπάντησα γελώντας ότι δεν μου χρειαζόντουσαν περισσότερες κι' ότι έπρεπε νάρθω κι' αυτός στής Πέγκοττ για να με πάρη.

Το έδωσα τις αναγκαίες οδηγίες για να βρη το σπίτι της κι' έπειτα έφυγα μόνος. "Ο θορύβος φυσούσε ψυχρός, η γη ήταν ξερή κ' η θάλασσα έλαμπε μακριά. "Ο ήλιος σκόπιζε, αν όχι ζέσθη, τουλάχιστον άφθονο φως κι' όλα φαινόταν εύθυμα και γεμάτα ζωή. "Ενοιωθα και τον εαυτό μου τόσο εύθυμο και τόσο γεμάτο ζωή, ώστε λίγο έλειπε

να σταματάω τους διαβάτες και να τους σφίγγω τα χέρια.

Οι όρμοι μου φαινότουσαν στενοί. Αυτό νομίζω ότι είνε μια αναπόφευκτη έντυπωσις την οποία νοιώθει κανείς όταν καταβληθεί τους δρόμους που διέσχισε παιδάκι. Μά δεν είχα λογιστεί τίποτε και δεν είδα καμμία μεταβολή εις το κατάστημα του κ. "Ομέρ, ο οποίος είχε φτιάξει άλλοτε το φέρετρό της μητέρας μου.

Τα θήματα μου με παρέσυραν στο μαγαζί αυτό. Μπαίνοντας μέσα διέκρινα στο θάθος του μία ώμορφη νέα γυναίκα που χοροπηδούσε στην άγκαλιά της ένα μωρό, ενώ έν' άλλο μωρό κρεμόταν από την ποδιά της. "Ανεγνώρισα άμέσως σ' αυτήν την Μίνι, την κόρη του κ. "Ομέρ, και τα παιδιά της. "Από το θάθος της αόλης έφτανε πάντα το παληό τραγούδι του σφυριού σαν να μην είχε πάψει ποτέ.

— "Ο κ. "Ομέρ είν' εδώ; ρώτησα. Θα ήμουν ευτυχής να τον έβλεπα μία στιγμή.

— Μάλιστα, κύριε! μου άπάντησε η Μίνι. "Υποφέρει από άσθμα και δεν θγαίνει έξω μ' αυτόν τον καιρό. Πατέρα, σε ζητούν! φώναξε.

"Επει' από μία στιγμή, ο κ. "Ομέρ παρουσιάστηκε, έλγισα αλλαγμένους. Δεν μ' αναγνώρισε και μου είπε:

— Δούλος σας, κύριε. Σε τί μπορώ να σας εξυπηρετήσω;

— Μπορείτε να μου σφίξετε το χέρι, κύριε "Ομέρ, του άπάντησα, απλώνοντάς του το χέρι μου. Φανήκατε άλλοτε τόσο καλός σε μένα.

— "Αλήθεια; έκανε ο γέρος. Είμαι ευχαριστημένος που σας άκούω να το λέτε, μά δεν θυμώμαι τίποτε, ούτε και σας τον ίδιο, κύριε...

— Δεν θυμάστε που ήρθατε και με πήρατε απ' το λεωφορείο, που με φέρατε και προγευματίσα εδώ και με πήγατε κατόπιν μ' άμαξί στο Μπλούντερστον;

— Πώς; "Εσείς είστε ο μικρός κύριος Κόπερφιλντ; φώναξε ο κ. "Ομέρ, σ' όν όποιο η έκπληξις έφερε θήχα. Μίνι, άσπτη μου κόρη, θυμάσαι; Και τί κάνετε από τότε;

— Πολύ καλά, σας ευχαριστώ. "Ελπίζω και με σας να συμβάλω το ίδιο.

— "Ω! δεν παραπονιέμαι, αν και με θασανίζη το άσθμα μου. Μά αυτά έχει κανείς όταν τον παίρνουν τα χρόνια! είπεν ο κ. "Ομέρ. "Αλήθεια, ξεχάσα να σας πω ότι η κόρη μου έχει ως μαθητριά της εδώ στο μοδιωτράδικό της μία ναυαρά συγγενή της παλίας υπηρετριάς σας, της Πέγκοττ...

— Μου φαίνεται ότι δεν υπάρχει ούτε δούκισσα στην "Αγγλία που να μπορη να συγκριθί μαζί της στην όμορφιά.

— Μήπως είνε η μικρούλα "Εμιλυ; ρώτησα χωρίς να θέλω.

— Ναι, αυτή είνε, μου άπάντησε ο κ. "Ομέρ. Είνε η πιο όμορφη κοπέλα του κόσμου! Κι' εργατική! Δουλεύει σαν έφη...

— Δεν είν' έτσι, Μίνι;

— Μάλιστα, πατέρα.

Καθώς η κουβέντα αυτή γινόταν με σιγανή φωνή, κατάλαβα ότι η "Εμιλυ θα βρισκόταν κάπου μέσα στο σπίτι. Ρώτησα σχετικώς τον κ. "Ομέρ, ο οποίος μου έδειξε την πόρτα του σαλονιού.

Σηκώθηκα τότε κι' έρριξα μία ματιά μέσ' απ' το τζάμι. Και είδα πραγματικώς τη μικρούλα "Εμιλυ περισσότερο γοητευτική από κάθε άλλη φορά να εργάζεται στη μηχανή της.

— Μήπως θέλετε να μπήτε να της πητε μία λέξι; μου πρότεινε ο κ. "Ομέρ. Περάστε λοιπόν, κύριε! Σάν στο σπίτι σας.

— Δείλασα να δεχτώ. Φοβόμουν μήπως στενοχωρήσω την "Εμιλυ με το θράδυ, για να συμπέση η επίσκεψί μας στο σπίτι της.

— Ήταν εκεί, μέσα στην κουζίνα της, ετοιμάζοντας το φαγητό. Μόλις χτύπησα την πόρτα, έτρεξε και μου άνοιξε και με ρώτησε τί έπαθμούσα.

— Την κυττάξα χαμογελάοντας, μά το δικό της πρόσωπο δεν φάνερνε καμμία συγκίνησι.

— Δεν με είχε αναγνωρίσει. Είχε, βλέπετε, εφτά χρόνια να με δη, αν και στο διάστημα αυτό της έγραφα ταγτικά.

— "Ο κ. Μπάρκς είν' εδώ, κυρία; τη ρώτησα κάνοντας επίτηδες θόρυβό τη φωνή μου.

— Μάλιστα, κύριε, μου άπάντησε η Πέγκοττ, μά θρίσκεται στο κρεβάτι με ρευματισμούς.

— Πηγαίνε καμμία φορά με το άμαξί του στο Μπλούντερστον; ρώτησα, θέλοντας να της θυμίσω την πατρίδα μου.

— Ναι, όταν είνε καλά.

— Και σεις, κυρία Μπάρκς, πηγαίνετε καμμία φορά;

— Μόλις της έκανα την έρώτησι αυτή, η Πέγκοττ με κυττάξε προσεχτικά και τα χείλη της άρχισαν να τρέμουν.

"Εγώ συγκέντρωσα όλη τη θέλησί μου, για να κρύψω τη συγκίνησί μου κι' εξακολούθησα με το ίδιο αδιάφορο ύφος:

— Σας έκανα την έρώτησι αυτή, γιατί ήθελα να σας ρωτήσω για κάποιο σπίτι, εκεί στο Μπλούντερστον που έμειναν άλλοτε κάποιοι... κάποιοι Κόπερφιλντ, μου φαίνεται...

"Η Πέγκοττ τραβήχτηκε πίσω ένα θήμα κι' άπλωσε μπροστά τα χέρια της αθέβαια και φοβισμένα σαν να έβλεπε όνειρο.

— Πέγκοττ! φώναξα.

— "Αγαπημένο μου παιδί! φώναξε κι' εκείνη.

Κι' αναλόγηκε σε δάκρυα, πέφτοντας ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

Δεν έχω το θάρρος να περιγράψω τις υπερβολικές διαχύσεις της, τα γέλια της και τα δάκρυά της, την περηφάνειά της και τη χαρά της και τη θλίψη της, με την σκέψι ότι εκείνη της οποίας θα ήμουν τώρα η περηφάνεια και η χαρά, δεν θα μπορούσε ποτέ να με σφίξη στην άγκαλιά της.

— Ούτε για μία στιγμή δεν σκέφτηκα ότι όλες αυτές η διαχύσεις ήσαν λίγο παιδιαστικές. Δεν είχα ποτέ μου γελήσει καν κλάψει, ούτε μαζί της ακόμα, όσο εκείνο το πρωί.

— "Ο Μπάρκς θα ευχαριστηθί τόσο που θα σε δη! είπεν η Πέγκοττ, σκουπίζοντας τα δάκρυά της με την ποδιά της. Αυτό θα το κάνη μεγαλύτερο καλό από τα φάρμακα. Μπορώ να πάω να του πω ότι είσαι εδώ; Θέλεις ν' ανέβης να τον δής, Δαυίδ, θησαυρέ μου;

Και βέβαια ήθελα!... Μά η Πέγκοττ δεν τ' άποφάσιζε να φύγη, γιατί μόλις έφτανε στην πόρτα και με κυττάζε, εναγούριζε πάλι για να γελάση και να κλάψη, σφίγγοντάς με στην άγκαλιά της. Στο τέλος, για να κανονίσω τα πράγματα, ανέβηκα μαζί της κι' αφού περίμενα μία στιγμή για να ειδοποιήση τον Μπάρκς, μπήκα κι' εγώ στο δωμάτιό του.

Με δέχτηκε με αληθινό ένθουσιασμό. "Επειδή οι ρευματισμοί του τον έμποδίζαν να μου σφίξη το χέρι, με ίκέτευσε να... κουνήσω τη φούντα του θαμπακερού του σκούφου, πράγμα που το έκανα με τη μεγαλύτερη άγκαριότητα.

— Όταν κάθησα κοντά στο κρεβάτι του μου είπε πως φαινόταν ότι μ' ώδηγούσε με το άμαξί του στο Μπλούντερστον κι' ότι αυτό το έκανε το μεγαλύτερο καλό. "Ετσι όπως ήταν στο κρεβάτι του, τυλιγμένος ως το λαιμό, δεν άφηνε να φαίνεται παρά μόνο το κεφάλι του.

— "Αγαπητή μου, είπε σε κάποια στιγμή στην Πέγκοττ, θα κάνης σήμερα ένα έξαιρετικό περιποιημένο γεύμα... Πρέπει να ετοιμάσης έξαιρετικά πράγματα.

Θέλησα να του πω ότι ήταν περίττο να κάνουν ιδιαίτερες προετοιμασίες για μένα, όταν κατάλαβα από το ύφος της Πέγκοττ πως κι' αυτή είχε την ίδια γνώμη με τον σύζυγό της. "Ετσι κράτησα τη γλώσσα μου.

— Όταν ξαναβγήκαμε έξω, είπα στην Πέγκοττ ότι θαρχόταν και ο φίλος μου ο Στήρφορθ, ο οποίος δεν άργησε να φτάση.

— "Η Πέγκοττ τον υποδέχτηκε με μεγάλον ένθουσιασμό κι' από την πρώτη στιγμή κατάλαβα πως τον άγάπησε σαν παιδί της.

— "Ο Στήρφορθ δέχτηκε ευχαρίστως να φάη μαζί μας.

— "Όταν μπήκε στην κάμαρη του Μπάρκς, θάλεγε κανείς να δ' άέρας και το φως μπήκαν μαζί του. "Η όμορφη του λυγρή, γεμάτες χάρη κι' ευγένεια.

— "Όταν η Πέγκοττ μίλησε για την κάμαρή μου, λέγοντας πως ήταν έτοιμη για μένα και πως έλπικε ότι θα πήγαινα να κοιμηθώ εκεί, έρριξα ένα διαταγτικό βλέμμα προς τον Στήρφορθ. "Εκείνος με κατάλαβε άμέσως και είπεν:

— Και βέβαια θάρρη! "Ο Δαυίδ θα κοιμάται εδώ κι' εγώ στο ξενοδοχείο.

— Μά δεν σ' έφερα εδώ για να σ' άφήσω μόνο! Αυτό δεν είνε καθόλου φίλικό.

— "Ακολουθεί!

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

"Επειδή πολλοί αναγνώσται μας μάς παραπονήθησαν διότι ήσαν αναγκασμένοι να καταστρέφουν τα τεύχη του περιοδικού αποκόπτοντες έβδομαδιαίως το δελτίον των βιβλίων, τα οποία διανέμει το «Μπουκέτο», κατηργήσαμε τα δελτία αυτά.

Τας εκδόσεις μας θα προμηθεύσθε πλέον ελεύθερα, χωρίς δελτία, διά της καταβολής μόνον του αντιτίμου των.

Διά τα έργα τα οποία θα εκδίδωμεν μηνιαίως θα ειδοποιούμεν τους αναγνώσταις μας διά το περιοδικό.

τίνεις! Τρέχω στην Αθήνα και θα ξαναγυρίσω να παντρευτώ την κόρη σου!

Μά η Στρατονίκη δεν το ήθελε αυτό, γιατί καταλάβαινε ότι οι νικητές του Μαραθώνος θ' αποκοτούσαν ξεχωριστό γόητρο στα μάτια των παρθένων των Αθηνών. "Αν λοιπόν άφηνε τον Τληπόλεμο να φύγει, δεν θα τον ξανάβλεπε ποτέ πια..."

— Είπε άργά πια, του είπε, για να συνεχίσεις το ταξίδι σου... Νά, κύττα το Φοίβο που έτοιμάζεται να θυθίση το άρμα του στον πολυκύμαντο πόντο. Παραχώρησε αυτή τη νύχτα στον έρωτα. Αύριο, θα πιάς ν' αναγγείλεις την καλή είδηση.

Η πρότασι αυτή ήταν γοητευτική κι' ο Τληπόλεμος δεν μπόρεσε ν' άρνηθῇ.

Λόγω των εξαιρετικών περιστάσεων, άπλοποίησαν τη διαδικασία του γάμου και την περιώρισαν σε μία άγλη θυσία προς τους θεούς.

Έτσι ο Τληπόλεμος κι' η Λαοδίκη παντρεύτηκαν.

Και τα θέλητρα της νύφης ήταν τόσα, ώστε ο γαμπρός, ούτε την έπομένη, ούτε τις άλλες μέρες που έπακολούθησαν, συλλογίστηκε να φύγει.

Τέλος, δυό εβδομάδες μετά το γάμο του, εξέφρασε την έπιθυμία να πάη στας Αθήνας για ν' αναγγείλῃ τη νίκη. Μά η Λαοδίκη τον άγκάλιασε κλαίγοντας και του φώναξε:

— Ω άγαπημένε μου, θέλεις λοιπόν πρίν άκόμα καλοσπολάσης τις χάρες του ύμεναίου να εγκαταλείψης τη νεαρά σύζυγό σου;... Μήπως έγινα άσχημη; "Η μήπως θέλεις να πιάς στην Αθήνα για νά θρῆς κάποια άλλη γυναίκα;... "Αφσέ με, αν θέλεις... Μά σε είδοποιώ, ότι στην έπιστροφή σου, αν θέλεις να με ξαναδῆς, πρέπει να μ' αναζητήσεις στα σκοτεινά βασίλεια του Αδου.

Τρομαγμένος ο Τληπόλεμος, άνέβαλε και πάλι την άναχώρησί του. "Επειτα από μερικούς μήνες, μὴν τολμώντας πια ν' άμνηψῇ τη Λαοδίκη, παρακάλεσε την πεθερά του να την προδιαθέσῃ για να μπορέσῃ να φύγει.

Μά, μόλις τον άκουσε η Στρατονίκη, φώναξε θυμωμένη:

— Τρελλάθηκες; Δεν ξέρεις λοιπόν ότι η Λαοδίκη θα σε κάνει γρήγορα πατέρα; Άγνοείς λοιπόν ότι στην κατάστασι που θρίσκειται, η παραμικρή ταραχή μπορεί να έχη όλέθρια αποτελέσματα γι' αυτήν;

— Ωστόσο, παρατήρησε δειλά ο Τληπόλεμος. Ένω μία άποστολή να εκπληρώσω...

Μά η Στρατονίκη τον διέκοψε ξερά:

— Άλλού τὰ ψέματα! Δεν περνάς σε μένα.

Κι' άφοῦ ὤψωσε τους ὤμους της, άπομακρύνθηκε. Του είχε μιλήσει με τέτοια βεβαιότητα, ώστε ο Τληπόλεμος για μία στιγμή άναρωτήθηκε μήπως πραγματικά είχε πῆ ψέματα.

Και έμεινε.

Και το παιδί γεννήθηκε.

Ήταν έν' άγόρι που, το έθγαλαν "Υπέρβολο. Τότε, και πάλι, ο Τληπόλεμος θέλησε να φύγει.

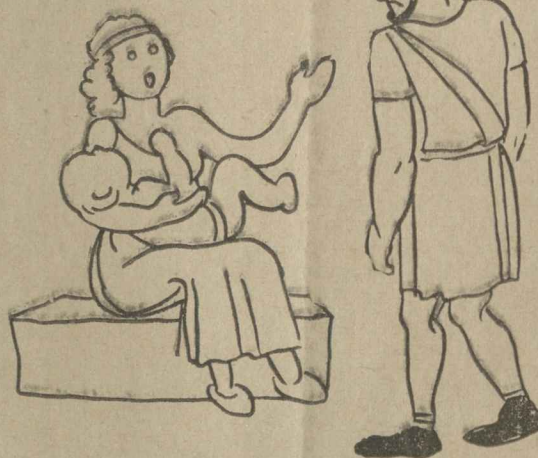
— Άνυπόμονε άνθρωπε, του είπε τότε η Λαοδίκη, περίμενε τουλάχιστον ν' άποκόμῃ τὸ γάλα τὸ παιδί σου.

Μά όταν ο μικρός Υπέρβολος άπόκοψε τὸ γάλα, πέθανε ο γέρο Λυκομήδης.

Κι' ο Τληπόλεμος δεν μπόρεσε ν' άφήσῃ την οικογένειά του σε μία σκληρή δοκιμασία.

Έτσι άνέβηκε και πάλι τὸ ταξίδι του στην Αθήνα.

Κατόπιν άπόχτησε και δεύτερο παιδί, τὸ Μελάνιππο, κ' ὕστερα μία κόρη, τὴ Χρυσοθέμιδα και έπειτα ένα τρίτο παιδί, τὸ Σκόλιο.

— Άνυπόμονε άνθρωπε, περίμενε τουλάχιστον ν' άποκόμῃ τὸ παιδί σου!

— Ω Αθηναίοι, σὰς φέρνω μία μεγάλη είδησι...

Σε λίγο πέθανε κ' η πεθερά του, η Στρατονίκη.

"Ολ' αυτά τὰ γεγονότα ήσαν και ισαριθμεις άφορμές ν' άναβάλλῃ την άναχώρησί του.

Η άνατροφή των παιδιών του, η άρρώστειες κ' η γλιες δυό άλλες φροντίδες του ως οικογενειάρχου, τον κράσαν στο σπίτι του και στο μέλλον.

Έφτασε έτσι σε ηλικία ένενήντα ένένα έτών. Έν τῷ μεταξὺ είχε χάσει τη Λαοδίκη, και τὰ παιδιά του, άφοῦ παντρεύτηκαν με τῇ σειρά τους, είχαν άποκτήσει ένα σωρό δικούς τους παιδιά. Είχε γίνει ο σεβαστός παππούς μίας πολυάριθμης οικογενείας.

Ωστόσο δεν μπόρουσε να χαρή την εὐτυχία του. "Όσο πλησίαζε η στιγμή που η Μοίρα θα έκοθε τὸ νήμα των ήμερων του, τόσο πῖο άνήσυχος γινόταν. Μία σκοτεινή τῆμα βάσανιζε τὸ μυαλό του που είχε άδυνατίσει πια: ότι δεν άπόκουσε στον άρχηγό του και δεν είχε πῖο ν' αναγγείλῃ στας Αθήνας τὴ νίκη τοῦ Μαραθώνος.

Άσφαλῶς ο Μέγας κριτῆς τοῦ Αδου Μίνως θα τὸν ζητοῦσε εξήγησης για τὴν παράλειψί του αυτή. Έπειτα, τάραν τον ὕπνο του κι' ο φόθος τῆς αιώνας τιμωρίας ήταν τὸ άδιάκοπο μαρτύριό του. Στο τέλος λοιπόν σκέφτηκε ότι ένας μόνον τρόπος ὕπῃρχε για νά τ' άποφύγῃ: αὐτά: να έκτελέσῃ, έστω κι' άργά, τὴ διαταγή που του είχε δώσει άλλος ο Μιλτιάδης.

Και ψιθύριζε, αδιόκοπα: — Πρέπει να πάω στην Αθήνα! Ένα πρωί λοιπόν, που ὄλοι άκόμα κοιμόντουσαν μέσα στο σπίτι, ο πῶλῆς ὀπλίτης τοῦ Μαραθώνος, σκώθηκε άθόρυβα, φόρεσε τὰ σασάλια του και, μ' ένα ροζιάρικο ραβδί στο χέρι, ξεκίνησε κούτσα-κούτσα, άκολουθώντας τὸ σκονισμένο δρόμο που άδηνόουσε στην Αθήνα!

Όταν, με χίλια θάνατα, έφτασε ἐπὶ τέλους εκεί, ο λαός θριαυόταν.

— Άνυπόμονε άνθρωπε, περίμενε τουλάχιστον ν' άποκόμῃ τὸ παιδί σου!

— Τις άγρεύειν θούλειται.

Τότε ένας γέρος ὤψωσε τὸ χέρι του.

Ήταν ο Τληπόλεμος.

Και ένας δεν τὸν ήξερε. "Όλοι όμως, βλέποντάς τον τῶν γέρο, τένωσαν τ' αὐτιά τους νομίζοντας πῶς η πείρα των χρόνων του θα τὸν έκανε να πῇ σωστά και φρόνιμα λόγια.

Ο άρχων που προέδρευε τῆς συγκεντρώσεως έγνευε κ' άμέσως οί ληξιαρχοί που μαζί με Σκόδες τοξότες έκαπαν καθήκοντα άστυνομικῶν, άνοιξαν δρόμο στον έσχατόγηρο.

Ο Τληπόλεμος πλησίασε άργά, γιατί τὸ ταξίδι τὸν είχε εξαντλήσει. Άνέθηκε με δυσκολία τὰ σκαλοπάτια τοῦ δήματος και συγκεντρώνοντάς ὄλες του τῆς δυνάμεις, άρθρωσε, μέσα σὴν γενική σιωπή, αὐτὰ τὰ λόγια:

— Ω Αθηναίοι, σὰς φέρνω μία μεγάλη είδησι...

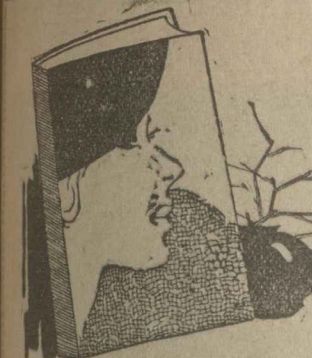
— Όλοι τὸν άκούγαν με τὴν πῖο διαθέσι προσοχή. Κι' ο Τληπόλεμος πρόσθεσε με κόπο, μά με φωνή καθαρή:

— Νικήσαμε τους Πέρσας σὴν μάχη τοῦ Μαραθώνος!

Μόλις πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια και ἐνῶ οί Αθηναίοι κυττάζόντουσαν κατάπληκτοι που τὸν είχαν άκούσει να τῶς άναγγέλλῃ μία είδησι, η ὁποία έχροναίγειτο προς ενός σχεδόν αἰῶνος, σωρῶστηκε κάτω νεκρός από γηρατειά...

Αὐτῇ εἰνε η' άληθινή ιστορία τοῦ μαρathonοδρόμου...

ΓΑΜΠΡΙΕΛ ΤΙΜΜΟΥ

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΜΟΔΑ

Η ΕΜΟΔΙΑ
Η ΜΟΔΑ
ΤΟ ΣΠΙΤΙ
Η ΔΙΑΙΤΑ
Η ΦΥΣΙΚΗ ΖΩΗ
ΤΑ ΑΔΩΜΑΤΑ
Η ΚΑΛΗ
ΑΝΑΤΡΟΦΗ
Κ.Τ.Λ.
Κ.Τ.Λ.

Τὸ φετεινὸ καλοκαίρι μὰς παρουσιάζει πολλά άπρόοπτα: ήτε ζέστη άφόρητη, που κάνει άνυπόφορο και τὸ πῖο έλαφρό άκόμη ντύσιμο, πότε πάλι άπότομες θροχές, καταιγίδες και μπόρες με ὄλα τὰ έπακόλουθά τους: ξεφνικό δρόσισμα τῆς ατμοσφαιρας, θραδυνή ψυχρίτσα κ.τ.λ.

Γι' αὐτὸ, άγαπητὲς άναγνώστριες, αν πρόκειται να κάνετε κανένα ταξιδάκι για παραθερισμό, ὄσο μικρό και αν εἴνε, πρέπει να εἰσθε έφοδιασμένη εναντίον κάθε μεταβολῆς τοῦ καιροῦ και να τὰ λάβετε ὄλα ὕπ' ὄψιν σας. Μη νομίζετε πῶς πρέπει να πάρετε μαζί σας καμμιὰ πλουσία γκαρνταρόμπα ή ὄλο καινούργια φορέματα. Άπεναντίας, τὰ πῖο παλῆα θα σας εξυπηρετήσουν καλύτερα, γιατί θα τὰ φορᾶτε πῖο άνετα, ή εμψάνισίς τους να εἴνε περιποιημένη και φρέσκη. Έκείνο όμως που εἴνε άπαραίτητο εἴνε τὸ να πάρετε μαζί σας άρκετὲς μπλούζες, κάμπουσες χρωματιστὲς ζῶνες και άφθονα μαντήλια και εσάρπες για να συμπληρώνετε και να άνανέετε τις τουαλέττες σας. "Εχετε ὕπ' ὄψιν σας ότι τὸ κυριότερο χαρακτηριστικὸ τῆς σύγχρονης μόδας εἴνε οί συνδυασμοί των χρωμάτων που παρέχουν σε κάθε μία γυναίκα τὴν εὐκολία μ' ένα λουλουδι, με μία ζώνη, μ' ένα μαντήλι, σε χρώματα ζωηρά ή σοβαρά, να αλλάξῃ έντελῶς τὴν ὄψη ενός φορέματος, να τὸ κάνει πρωινό, ή σπορ, ή άπογευματινὸ, για τὴν πόλι ή για τὴν έξοχή.

Σύμφωνα με τὴν άρχή αὐτή για τις καλὲς ήμέρες θα πάρετε μαζί σας φορέματα που να μπόρουν να συνδυάζονται μεταξύ τους ή να συμπληρώνωνται με μία άπλή γαρνιτούρα. Π. χ. τὸ λευκὸ σας λινό ή κουκουλάρικο ταγιέρ με τὴν μπλε-μαρίν του μπλούζα μπόρει να συνδυασθῇ και κατ' άλλους τρόπους. "Αν ὕποψιάςθε ότι ο καιρὸς μπόρει να χαλάσῃ, φορᾶτε μία μπλε φοῦστα αντί τῆς λευκῆς και έτσι θα εἰσθε άπολύτως κατάλληλα ντυμένη, κι' αν άκόμη άνοι-

σαν ὄλοι οί καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ. "Η μπλε ὄμως αὐτῇ φοῦστα δεν μένει κατά τὰ ὄλλα άχρησιμοποίητη, γιατί όταν φορεθῇ με μία κα-ζάκα από ὕφασμα έμπριμέ — μεινα-ζωτὸ ή βαμβακερό — άποτελεῖ τὸ ὠραιότερο άπογευματινὸ άνυσματι.

Η ὅδια ὄμως καζάκα ήμ-πορει να φορεθῇ και με τὴν άσπρη φοῦστα, ὅπως και ή ζακέτα τοῦ ταγιέρ φορεῖται χωριστά, ε-πάνω απ' ὄλα τὰ πρωινὰ φορεμα-τάκια, κατά τὸ ὠραῖο όταν πέφτῃ ὠχρα ή όταν ο καιρὸς εἴνε χαλα-

σμένος.

Άπαραίτητα βέ-βαια εἴνε τρία ή τέσσερα έλαφρά

φορεματάκια από ὕφασμα που πλένεται και σιδερώνεται εἰ-κόλα. Και τὰ λεπτότερα άκόμη ὕφασματα φέτος ακολου-θοῦν τὴν γραμμὴ των ταγιέρ και των επανωφοριών. Κορ-σὰς έφαρμοστά που κλείνουν με κουμπιά, τσέπες άπάνω και κάτω, νωμίτες, ραφὲς με γαζιὰ, φοῦστες στενὲς και ίσιες, δίνουν μία νέα έντελῶς ὄψη στα έλαφρά καλοκαιρινὰ φορέ-ματα. Και σ' αὐτὰ ὄμως παρουσιάζεται ή εὐκαιρία να δώσῃ κανεῖς ένα ζωηρότερο τόνο και να τῶς αλλάξῃ τακτικά τὴν εμφάνισι: Μὲ τὰ λευκά ή τὰ άνοιχτὰ μονόχρωμα φορέ-ματα θα φορέσῃ ζώνη, μαντήλι και παπούτσια σε χρώματα χτυπητὰ.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 14 α'

Πλατεία Συντάγματος

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Τὰ σχισίματα και τὰ καψίματα

Σ' ένα σχίσιο, θα κάνετε τὸ μαντάρισμα σας από τὴν άνάποδῃ, προσέχοντας να μη περάσῃ σχεδόν καθόλου ή θε-λόνα από τὴν ὄψη. Όταν τελειώσετε τὸ μαντάρισμα, κόβετε μ' ένα ψιλό ψαλιδάκι ὄλες τις κλωστὲς που εξέχουν.

Τὸ καψίμο πάλι που κάνει ένα ταγιάρ ή μία σπῖθα αν τύχῃ και πέσῃ επάνω σε φόρεμα ή σπου άλλου, μαντάρετε ὡς εξῆς: Καθαρίσετε καλὰ τὴν τρύπα απ' ὄλα τὰ κτρινω-τάς εξῆς: Κατόπιν τρασήξετε μία κλωστή από τὸ ἴδιο τὸ σμένα μέρη. Κατόπιν τρασήξετε μία κλωστή ένα φεστονάκι ὕφασμα και με μία λεπτή θελόνα κεντήσετε ένα φεστονάκι γύρω-γύρω σὴν τρύπα. Όταν τελειώσῃ ο πρώτος γύρος εξακολουθεῖτε να κεντᾶτε μία δεύτερη σειρά φεστονιῶ επάνω σὴν πρώτη, ακριβῶς ὅπως γίνεται και στο κυπρίκο κέν-τημα, κάνοντας και μερικά στεγανάματα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο

πῶς να θουλῶσῃ έντελῶς ή τρύπα. Κατόπιν, σιδερώ-νετε καλὰ μ' ένα θρεγμένο πανί και τὸ μαντάρισμα σας δεν θα φαίνε-ται σχεδόν καθό-λου.

Πάντως όταν πρόκειται να μαν-τάρετε, έχετε ὕπ' ὄψιν σας τρία πράγματα:

1) Τὸ ὕφασμα ποῦ θα μαντάρετε να εἴνε καλὰ σι-δερωμένο και ὁ-λοῖσιο.

2) Διαλέγετε πολὺ ψιλὸ και μα-κρὺ θελόνα και λεπτή κλωστή για να μη γίνωνται τρύπες και τρα-θήματα.

3) Μαντάρετε τὴν τρύπα εὐθὺς μετὰ τὸ σχίσιο γιατί αν μείνῃ ξε-φτάει και χάνει τὸ σχῆμα της.

Μία χαριτωμένη και κατάλληλη για συμπλήρωμα τῆς καλοκαιρινῆς σας τουαλέτας. Μπο-ρεῖτε να τὴν κατασκευάσετε μόνη σας, κόποντάς τὴν λοξὰ συμφώνως πρὸς τὸ σχέδιο III. "Η κατ' τοῦ σχεδίου I γίνεται από κρεπ-ντέ-σιν, με πονά, ή ἄλλη, καλύτερῆστέρα, γίνε-ται από νταντέλλα με θελόνακι από τοῦλι.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η γοητευτική Γαλλίς Βεντέττα Ρενέ Σαιν-Σύρ, όπως εμφανίζεται στο νέο φιλμ «Ντονονκού».

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Μία τελευταία φωτογραφία της μεγάλης καλλιτέχνιδος του κινηματογράφου Μάολεν Ντρίτον.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Πολύς και εκλεκτός κόσμος στο χορευτικόν γεύμα του «Σέσιλ» την περασμένη Κυριακή το βράδυ.

— Διεκρίναμεν τὸν ὑπουργὸν τῆς Ὑγιεινῆς καὶ τὴν Καν Κούζη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κ. Τσαλδάρη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Δηλαθέρη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Τσουκαλά, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἀρλιώτη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Δ. Ἀραβαντινοῦ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Καραγιαννοπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Νικολετοπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γκέρτσου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Παπαστράτου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Δημητριάδη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Καρασσου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μαρίνου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μπαλλῆ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Τζουμάρα, τοὺς κ. κ. Λαδάν, Γ. Ράλλην, Δαμασκηνόν, Γεωργιάδην, Τζιρακόπουλον.

— Στὴ χορευτικὴ πίστα ἐθαυμάσαμεν ἰδιαίτερως τὰς χαριτωμένας διδασ. Ὁρλώφ, Πεσμαζόγλου, Κ. Κουμαντάρου, Χρυσικοπούλου, Εὐγενίδου, Βόγλη, Βραχνού, Σιδεροπούλου, Βαφειάδη καὶ τοὺς κ. κ. Νοταράν, Πετσάλην, Μαντζούνην, Σαπουντζήν, Κουμάνταρον, Πρωτόπαπαν, Πολυδάκην κ.λ.π.

Τὸ βράδυ τοῦ περασμένου Σαββάτου ἐκλεκτός κόσμος στὴ δροσερὴ θεράντα τοῦ «Πεντελικοῦ», μετὰ τὴν ἐναρξιν τῶν χορευτικῶν γευμάτων του.

— Στὰ διάφορα τραπεζάκια διεκρίναμε τὸν κ. καὶ τὴν κ. καὶ τὴν κ. Ζέγγελη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ι. Ράλλην, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Α. Μιχαλοπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σκουμπούρη, τὴν κ. Συναδινού, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κουμαντάρου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μαγγιώρου, τὴν κ. κ. Ρίτσου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μάμπεκ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γκιώλ, τὰς διδασ. Ρικάκη, Δαμαλά, Ὁρλώφ, τοὺς κ. κ. Τζιρακόπουλον, Φουστάνον, Σαγιάν, Ἀθέρωφ, Ἡσαΐαν, Λυκαρδόπουλον καὶ ἄλλους.

— Ἐξαιρετικὲς ἐμφάνσεις ἡ Κα Λυκαρδόπουλου μετὰ ἐμπριμὲ μαῦρο καὶ ἄσπρο, ἡ Κα Ἀντωνιάδη μετὰ κομπού φόρεμα ἀπὸ λευκὴ δαντέλλα, ἡ Κα Ἡσαΐα μετὰ λευκὰ, ἡ χαριτωμένη δνὶς Κ. Κουμαντάρου μετὰ λαμὲ κλοκὲ λευκὴν τουαλέτταν καὶ ἡ δνὶς Ρουσσέν μετὰ ἐμπριμὲ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τὰ λεμόνια ποὺ πουλιούνται αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ μεγάλα καὶ ὀριμα ἔχουν τὸ μειονέκτημα νὰ σπίζουν πολὺ γρήγορα. Ἄν θέλετε λοιπὸν νὰ διατηρῆτε τὰ λεμόνια σας ἐπὶ καιρὸ, χρησιμοποιοῦστε τὴν ἐξῆς μεθόδον: Παίρνετε ἄμμο, ἢ ποταμίσιαν ἢ θαλασσινὴ καὶ τὴν ζεσταίνετε μέσα στὸ φούρνο ἢ ἐπάνω ἀπὸ τὴν φωτιά, τὴν ἀφήνετε δὲ κατόπιν νὰ κρυώσῃ. Παίρνετε τὰ λεμόνια, τυλίγετε τὸ καθένα μ' ἓνα τσιγαρόχαρτο καὶ τὰ τοποθετεῖτε ἐπάνω στὴν ἄμμο, ποὺ τὴν ἔχετε στρώσει εἰς σὲ μιά κασσετίτσα, εἰτε σ' ἓνα κουτί, κατὰ τρόπο ὥστε τὸ ἓνα λεμόνι νὰ μὴ ἐγγίξῃ τὸ ἄλλο. Σκεπάζετε ἀπὸ πάνω τὰ λεμόνια μετὰ ἄμμο καὶ συνεχίζετε μετὰ τὸ αὐτὸ σύστημα, σκεπάζοντας τὰ τελευταῖα λεμόνια μετὰ ἄφθονη ἄμμο.

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Τὰ μαθήματα εἰς τὴν Μαγειρικὴν Σχολὴν τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. Ν. Τσελεμεντέ θὰ ἐπαναληφθοῦν κατὰ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου. Ἐγγράφαί γίνονται ἀπὸ τώρα. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

Τέσσερες γωνίαι ποὺ παριστάνουν στάχνα καὶ σταφύλια φαίνεται τὸ ὁρατότατο αὐτὸ κέντημα ποὺ μοιάζει νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς μαξιλαροθήκη ἢ τραπέζομανδηλάκι ἢ σκεπάσμα γιὰ σερβάντ. Τὸ κέντημα γίνεται μετὰ λευκὴ κλωστή σὲ δελονία φουσκωτὴ ἢ μετὰ κλωστή χρωματιστὴ σὲ λινὸ κρέμα.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

Mlle DURAND. Καλλιθέαν.— Ἀπαντῶ κάπως ἀργά πρὸς γράμμα σας, ἀλλὰ ἐλπίζω ἡ συμβουλὴ μου νὰ πιάσῃ πάντα τόπον. Πρὶν νὰ λύσω τὰ μαλλιά σας τρίψετε τὶς ρίζες μ' ἓνα μίγμα καμωμένο ἀπὸ αἰσιν ταλιά τῆς σοῦπας ἀμυγνίας, μιά κουταλιά σόδα καὶ μιά κουταλιά γλυκερίνη. Τ' ἀφήνετε ἓνα ἢ δύο λεπτὰ καὶ κατόπιν τὰ λούζετε μετὰ σαποῦνι τὴν νύκτα, εἰδικὸ γιὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά. Τὸ δέμα σας νὰ τὸ περιβάλλετε ἀπὸ τὴν ὁδηγίαν ποὺ ἔδωκα στὸ ὑπ' ἀριθ. 301647 φύλλον τοῦ Σ.Τ. Τὶς τρίχες πάνω ἀπὸ τὸ χεῖλος ἀπαγορεύεται νὰ τὶς θάλετε. Κίχον θάνατος. Βρέχετέ τις μετὰ ὀξυζενέ τῶν 24 γοί. Θὰ ξανθίσουν καὶ δὲν θὰ φαίνονται.

ΔΗΜ. ΟΙΚΟΝ.— Ἐνταῦθα.— Ἄν θέλετε νὰ θάξετε κρέμα καὶ νὰ θάξετε ποῦδρα, τότε χρησιμοποιοῦτε τὴν κρέμα τῆς ἡμέρας τοῦ Σαρ. Πρὶν τὸ καλοκαίρι δὲν πειράζει ἂν φαίνεται λίγο σκληρὸ τὸ δέμα σας, φθάει νὰ εἶναι λεῖο καὶ δροσερό. Τὸ ἔαρὸς σας πρέπει νὰ εἶναι 53 κίλά, ὡς λαδὴ 41—42 ὀκάδες.

ΝΤΡΟΠΙΑΣΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑ, Ἐνταῦθα.— Ἐν πρώτοις εἰσθε ἀσθενὴς βέβαιον ὅτι ἡ ὑγεία σας εἶναι ἐν πλήρει τάξει ἀπὸ πάσης ἀπορίας. Ἄν ναι, τότε μὴν ἀνησυχῆτε. Τὰ σπυράκια σας εἶναι τὰ λεγόμενα τῆς πετῆτος καὶ θὰ περάσουν. Μὴν τὰ πειράξετε καὶ ἀκολουθεῖτε τὴν θεραπείαν ποὺ συνιστᾷ εἰς προηγουμένον φύλλον εἰς τὴν ἑλπίαν Σ. Μετὰ τὸ ἔαρὸς χρησιμοποιοῦτε τὴν λουσιὴν «Τάρ», ἡ ὁποία εἶναι εἰδικὴ γιὰ πετῆσεις σάν τὴν δική σας καὶ πούδραρεθε μετὰ τὰς ἡμέρας καλλύματα τὴν ποῦδρα «Ντίαλον», τὴν ὁποία ὀρίσκετε σ' ἔλα τὰ φαρμακεία. Ὅσον γιὰ τὴν ἀπενευσμένην σας ἀποφάσεις, μοῦ φαίνεται πὺς δὲν ἔχετε ἀκόμη καταλάβει τί πολὺτιμο δῶρο εἶναι ἡ ζωὴ, γιὰ νὰ τὴν ἐκτιμᾶτε τόσο λίαν.

Κ. Π., Πάτρας.— Ἄν ἀδυνατίζετε ἐπολὺ, μὰ πολὺν, ὅπως μοῦ γράφετε, θὰ μεταβληθῇτε σὲ σκιάχτρο καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἀντίθετον ἀπ' αὐτὸ ποὺ φαντάζεσθε. Τὸ ὕψος σας χωρὶς τακιδὶ θὰ εἶναι 1,60, ὡς πομένως πρέπει νὰ ζυγίζετε 56 κίλά, δηλαδὴ περὶ τὴς 43 ὀκάδες. Ἄν μόνον τρεῖς ὀκάδες πρέπει νὰ ἀδυνατίζετε τὸ π ο λ ο, καὶ δὲν ἔχετε ἀνὰ πρὴν νὰ τὶς χάσετε καὶ αὐτὲς ἐφ' ὅσον ὀρίσκεσθε στὴν ἀνάγκη σας. Κάνετε γυμναστικὴ, ἔστω καὶ μισὴ ὥρα, κολυμπᾶτε, κάνετε λίγο ποδόσφαιρο, ζῆτε ὑγιεινὴν ζωὴ καὶ ἔτσι θὰ ἀποκτήσετε ὀραία σιλουέττα καὶ ἡ χάριστη ἐμφάνισι, συνδυασμένη μετὰ ὑγείαν, γιὰ τὸ ἓνα χωρὶς τὸ ἄλλο δὲν ὑπάρχει. Γιὰ τὸ δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε περιπάτους καὶ καλὴν ἡμέραν γιὰ λόγους ὑγείας; Ἀλλοίμονόν σας τότε ἂν θέλετε ν' ἀδυνατίσετε. Θὰ καταλήξετε κατ' εὐθεῖαν στὸ φθισιατρεῖο. Γιὰ νὰ μαυρίσετε χωρὶς ἡλιοματὰ, προτοῦ καθήσετε στὸν ἥλιο ἀλείψετε μετὰ μιά εἰδικὴ κρέμα.

NORMAN, Ἀργυροῦ.— Ἀπὸ τὴν παρθενοκὸν γάλα δὲν σας ἀφαιρῇται, χρησιμοποιοῦτε τὴν ἐξῆς λουσιάν.

Lait d' amandes amères 100 gr.
Cire blanche 6 gr.
Blanc de baleine 6 gr.
Alcool 50 gr.

Πλένετε τὸ πρόσωπόν σας μετὰ σαποῦνι στὸ ὅποιον προσθέτετε μιά κουταλιά τοῦ γλυκοῦ γλυκερίνης. Ἐμεῖνα καθαροῦ ὅταν ἐξιδάσασιν πὺς ἐπεξεργάζεσθε τὴν ἀφαιρέσετε τὶς τρίχες τοῦ προσώπου σας μετὰ ἐλαφρόπετρα. Ἐχετε τὴν πρὶν δὲν ἐπάτατε καμμιὰ μεγάλη φακίαν, κανένα ἐκζεμα ἢ καμμιὰ δερματίτιδα. Τὰ τρίχωνμα τοῦ προσώπου θὰ τὸ ἀπομακρύνετε ἢ μετὰ τὸ μίγμα τῆς ζάχαρος καὶ τοῦ λεμονιοῦ, ἢ ἀπλῶς θὰ τὸ ἐκσφίγετε ἀπὸ χοντὰς το μετὰ ὀξυζενέ διπλῇ. Ἡ λουσιὴ προσώπου ποὺ μετὰ ῥωτᾶτε εἶναι πολὺ καλὴ γιὰ τὸ δέμα τοῦ προσώπου, ἀλλὰ γιὰ τοῖον δροσίζει καὶ καθαρίζει, δὲν εἶναι ἀποτελεσματικὴ. Αὐτὰ ἀφαιρῇται μόνον στὴν γενικὴ ὑγιεινὴν σας καταστάσιν γιὰ τὴν ὁποία θὰ ἐκτιμᾶτε νὰ ἀναθεώρητε γιὰ τὴν ὑγίαν. Γιὰ τὰ χέρια θὰ εἶναι καλὸν τὸ ἐπόμενον ἡλιοματὶ.

Η ΘΙΑΝ ΣΑΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η ΚΑΛΟΨΥΧΗ ΚΟΡΗ

Μία φορά ἦταν μιά χήρα ποὺ εἶχε δύο θυγατέρες. Ἡ μεγαλύτερη ποὺ τῆς ἔμοιαζε ἦταν γκρινιάρια καὶ περήφανη, ἐπὶ ἡ μικρότερη ἦταν ἡ ἀληθινὴ εἰκόνα τοῦ πεθαμένου πατέρα της καὶ στὴν ὡμορφίαν καὶ στὴν ψυχὴ. Ἀλλὰ ἡ χήρα ἠγάπαε πῶς πολὺ τὴν μεγαλύτερη καὶ μάλλον ὀλοένα τὴν μικρότερη. Τὴν ἀνάγκαζε νὰ τρώῃ μόνη της στὴν κουζίνα, νὰ ἐργάζεται, χωρὶς λόγο, μέρα-νύχτα καὶ τὴν ἔπλενε δύο φορές τὴν ἡμέρα μισὴ λεύγα μακρὰ ἀπ' τὸ πόδι της γιὰ νὰ γεμίξῃ μιά στάμνα νερό. Μία μέρα στὴν πόλη μιά φτωχὴ γυναῖκα τῆς ζήτησε λίγο νερό. Ἡ κόρη ἔπλενε ἀμέσως τὴν στάμνα της, πήρε νερό ἀπ' τὴν βρύση καὶ ἔδωσε πρόθυμα στὴν φτωχὴν γυναῖκα νὰ πῇ. Ἡ καλὴ γυναῖκα μόλις ἤπιε τῆς λέει:

— Εἶσαι τόσο ὡμορφῇ, τόσο καλὴ καὶ τόσο τίμια ποὺ ἔλα νὰ σοὺ κάνω ἓνα δῶρο, γιὰ τὴν εἰμάρτυρά σου. Σὲ καλὸ λόγο ποὺ θὰ λὲς θὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸ στόμα σου ἓνα λοῦζι, ἢ μιά πολὺτιμη πέτρα.

Ὅταν ἡ κόρη γύρισε στὸ σπιτί της, ἡ χήρα τὴν ἐμάλασε γιὰ τὴν ἀργήσει. «Σοὺ ζητῶ συγχώρησι», τῆς λέει ἡ καλὴ καὶ μόλις εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια βγήκαν ἀπ' τὸ στόμα της δύο τριαντάφυλλα, δύο μαργαριτάρια καὶ δύο μεντάλια διαμάντια.

— Ἀπὸ ποῦ βγαίνουν αὐτὰ, κόρη μου; τὴν ρώτησε ἡ μάνα της.

Ἡ κόρη τότε διηγήθηκε τὴν συνάντησίν της μετὰ τὴν νεράιδα. Κι' ἐνῷ μιλοῦσε ἔβγαζαν ἀδιάκοπα διαμάντια ἀπὸ τὸ στόμα της.

Ἡ μητέρα ἔστειλε ἀμέσως στὴ βρύση τὴν μεγαλύτερη

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

κόρη της γιὰ νὰ τῆς δώσῃ κι' αὐτῇ τὴν νεράιδα τὸ ἴδιο δῶρο, μὰ ἐκεῖνη στὴν ἀρχὴ βαρύνθηκε νὰ πῇ καὶ τέλος ἔφυγε μουνιμουρίζοντας:

— Ὁρ, καλὴ ἀγγάρεϊα καὶ τοῦτο!

Δὲν εἶχε καλοφτάσει ἀκόμα στὴ βρύση καὶ βλέπει μιά κυρία ἀρρενωπὴ ντυμένη ποὺ τῆς ἐζήτησε νερό νὰ πῇ. Ἦταν ἡ ἴδια νεράιδα ποὺ εἶχε φανῇ προηγουμένως στὴν μικρότερη ἀδελφὴ, ἀλλὰ τώρα εἶχε ἀντὶ τὴν φορέματα βασιλοπούλας, ἔβαλε νὰ ἴδῃ ὡς ποὺ θάφτανε ἡ ἀγνεία τῆς μεγαλύτερης ἀδελφῆς. Ἡ νεράιδα τῆς ζήτησε νὰ πῇ, μὰ αὐτὴ ἀντὶ νὰ τῆς προσφέρει πρόθυμα νερό, τῆς ἔδωσε ἀπὸ τὴν στάμνα λέγοντάς της:

— Πιέ.

Δὲν εἶσαι καθόλου εὐγενικὴ καὶ βλέπω, τῆς εἶπε ἡ νεράιδα. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σοὺ δίνω γιὰ δῶρο σὲ κάθε λόγο ποὺ θὰ λὲς νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὸ στόμα σου ἓνα ριζι!

Μόλις γύρισε στὸ σπιτί της φώναξε ἡ μάνα της:

— Ἐ, λοιπὸν, κόρη μου! Τί ἀπαιτῇ;

— Τίποτα, μάνα, ἀποκρίθηκε καλὰ ἡ κόρη, ἀφήνοντας νὰ ἰδοῦν δύο μεγάλες ὀχλὲς ἀπὸ τὸ στόμα της.

Ἡ ἀδελφὴ σου φταίει ποὺ μὴ ἔφερε αὐτὴ τὴν συμφορά, φώναξε ἄγρια ἡ μάνα της, ἀλλὰ εἶς μὲν τὸ πληρώσει ἀκριβῶς.

Κι' εὐθὺς ἔτρεξε νὰ τὴν βεῖρη, ἀλλὰ ἡ φτωχὴ παιδοῦλα πρόβλεπε καὶ κρύφθηκε στὸ κοντινὸ δάσος. Τὸ βασιλόπουλο ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ στα-

μάτησε καὶ τὴν ρώτησε γιὰ τὴν κλαίει.

— Ἀλλοίμονο, κύριέ μου! Ἡ μάνα μου μ' ἔδωσε ἀπ' τὸ σπιτί, ἀποκρίθηκε ἡ κόρη.

Τὸ βασιλόπουλο βλέποντας νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα της πέντ' ἔξη μαργαριτάρια κι' ἄλλα τόσα διαμάντια, τὴν ρώτησε τὴν αἰτία κι' αὐτὴ τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορίαν της. Τὸ βασιλόπουλο ἀκούοντας τὴν περιπέτειάν της τὴν ἀγάπησε κι' ἀποφασισμένον νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του, τὴν ὡδήγησε στὸ παλάτι τοῦ πατέρα του ὅπου τὴν στεφανώθηκε.

Ὅσο γιὰ τὴν κακὴ ἀδελφὴν της, γίνθηκε τόσο μισητὴ ποὺ ἡ παστρικά ἡ μάνα της τὴν ἔδωσε ἀπ' τὸ σπιτί της. Κ' ἡ δυστυχισμένη, ἀφοῦ χτύπησε μάταια ὅλες τὶς πόρτες τῶν γειτόνων της γιὰ νὰ τὴν δεχτοῦν, πέθανε σὲ μίαν ἄκρη τοῦ βίου.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΙ ΠΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ

Ἐχετε ἀκούσει, ὅτι συχνὰ οἱ μανιώδεις ἀλκοολικοὶ «παίρνουν φωτιά» κι' ὅτι καίγεται ὁλότελα τὸ ποτισμένον μετὰ οἶνον πνεῦμα—ἀπ' τὴν κατάχρησιν τῶν οἶνον πνευματωδῶν ποτῶν— κορμί τους;

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἶναι τόσο πολὺ σπάνιον, ὥστε κατὰ τὴν ἑστίαν τὸ θεωροῦμε συνήθως σάν παραμῦθον. Κι' ὅμως, εἶναι γεγονὸς ἀληθέςτατο, συμβαίνει μιά φορά στὶς δέκα χιλιάδες περιπτώσεις καὶ ἰδοὺ μιά αὐθεντικὴ ἀπόδειξις τοῦ: Στὸ χωριὸν Λοτζ τῆς Ρωσσίας, κατὰ τὸ 1926, ζοῦσε ὁ χωρικός Ἀλέξης Στόμπ. Αὐτὸς ὁ Στόμπ ἦταν ἓνας μα- ὁ χωρικός Ἀλέξης Στόμπ. Αὐτὸς ὁ Στόμπ ἦταν ἓνας μα- νιώδης μέθυσος, διαρκῶς κοιμώμενος στὸ ἀστυνομικὸν κρατη- τήριον κ' εἶχε καταντήσει μισοπαράλυτος ἀπ' τὸν ἀλκοολισμόν.

Σμὸ, ἂν κ' ἦταν γιγαστόσωμος καὶ δυνατὸς σάν ταῦρος προηγου- μένως.

Λοιπὸν, μιά βραδυὰ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1926, ὁ Στόμπ εἶχε γίνῃ «σκίπας» ἀπ' τὸ μεθύσι του, πίνοντας μεγάλες ποσότητες ἰσχυροτάτης βότκας. Σὲ μιά στιγμὴ, ἀνάσθοντας ἓνα σπρίτ, τὸ πλησίασε στὸ στόμα του γιὰ νὰ ἀναψῇ τὴν πίστα του.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, οἱ ἀντιοὶ τῆς βότκας πῆραν φωτιά, μιά μικρὴ ἐκρήξις ἀκολούθησε μέσα ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ τὸ λαρυγγίον του κι' ὁ Στόμπ—πέφτοντας ἀμέσως ἀνίσταθτος στὸ πάτωμα— πέθανε σὲ λίγο ἀπὸ μεγάλα ἐσωτερικὰ κι' ἐξωτερικὰ ἐγκαύματα!

Ἀποφεύγετε, λοιπὸν, μικροὶ μου φίλοι, τὰ οἶνον πνευματωδῆ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Στὸ τραίνο εἶναι μιά θέσι ἀσεία νη-πλαῖ σ' ἓνα παπῶ. Ἐπὶ αὐτὴν θορόπιδος μπαίνει βιαστικὰ καὶ κάθεται στὴν ἀσείαν θέσι, ἀλλὰ δὲν εἶδε ὅτι ἦταν πλαῖ σάν παπῶ σηκώθηκε καὶ φώναξε δυνατὰ:

— Δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ κοράκια!

Καὶ κυττάζοντας γύρω του νὰ ἴδῃ τί ἐντύπωσιν ἔκανε ἡ ἐμφάνισις του, προχώρησε καὶ κάθισε κοντὰ σὲ μιά νύστιμη κυρία. Ἀλλὰ ἐκεῖνη ποὺ τὸν εἶδε ἀκούει, ὅταν τὸν εἶδε κοντὰ τῆς σηκώθηκε ἀποτομα καὶ φώναξε:

— Δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ γουρούνια!

ΤΟΝ ΚΑ'Υ-ΜΕΝΟ ΤΟΝ ΑΖΟΡ

Τὰ βλέπετε αὐτὰ τὰ μαύρα κομμάτια;

Ἐξέρετε τί εἶναι;

Εἶναι δ... Ἀζόρ, ἓνα χαριτωμένο σκυλάκι, ποὺ τὸ ἔχωμε

σὲ δέκα μερίδες τὸ τραῖνον τῆς Κηφισιάς!

Μπορεῖτε νὰ ξανακολλήσετε τὰ κομμάτια καὶ νὰ ἐκναζωντανεύετε τὸ σκυλί; Κάμετε αὐτὸ τὸ καλὸ, ἂν τὸ λυτῶσατε.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞ

Λευκή Ντελλιέρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Σε μία δεξίωσι που δίδεται πάνω στη γαλλική ναυαρχίδα «Ρισελιέ» ο υποπλοίαρχος Φρειδερίκος Πλεμόν, αξιωματικός με μέλλον και νέος επιθηλικής ωμορφιάς, θέλει για πρώτη φορά την νεαρά Λευκή Ντελλιέρ, άρχοντοπούλα εξωτικής ωμορφιάς, κι' αισθάνεται γι' αυτήν ένα παράφορο έρωτα, τον πρώτο έρωτα που ανθίζει στην καρδιά του. Μα και η Λευκή Ντελλιέρ, με την πρώτη ματιά, νοιώθει ένα σφοδρό πάθος για τον όμορφο αξιωματικό, αν και εινε μνηστευμένη με τον Λεοπόλδο Γκιδάλ, έναν νέο της εποχής, κομψό, γλεντζέ και φιλήδονο. 'Η Λευκή δεν κρύβει το αισθημά της. 'Αφήνει να το αντιληφθῇ και αυτός ο μνηστήρ της, τον οποίο δεν αγαπά. 'Αντιθέτως ο Πλεμόν θέλει να ξεχάση τη Λευκή, θέλει ν' αποφύγῃ τὸν έρωτα αυτόν, γιατί εινε φτωχός και φοβάται πως ἡ νέα θα τὸν περιφρονήσῃ. Στὸ μεταξύ αυτό, ενώ ἡ Λευκή γυρίζει με τὴ μητέρα της, τὸ μνηστήρα της και τὸ θετό του, τὸν γηραιό κ. Γκιδάλ και τις φίλες της στὰς Κάννας με τὴ θαλαμηγὸ της, ο Πλεμόν ἀναχωρεῖ γιὰ τὴν Τουλὸν, ὅπου πρόκειται ν' ἀναλάβῃ τὴν διοίκηση ἐνὸς νέου τορπιλλοδόλου, τοῦ «29». Καὶ στὴν Τουλὸν ο Πλεμόν δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὴν Λευκή. Σφραδίζει και ὑποφέρει φρικτὰ μέσα στὴ φλόγα τῆς ἀγάπης. Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ὁ ἐρωτευμένος αξιωματικός παίρνει ἄδεια και φεύγει γιὰ τὴν ἐπαρχία, ὅπου βρίσκεται ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία τὸν λατρεῖ. 'Η κ. Πλεμόν ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως ὅτι ὁ Φρειδερίκος εινε ἐρωτευμένος και τρομάζει, γιατί πρὸ ἐτῶν, μὴ ταίγγα τῆς εἶπε ὅτι τὸ μονάκριβο παιδί της θὰ θασανιστῇ σκληρὰ μὲ τὴν ἀγάπη. Γεμάτη ἀγωνία ἡ κ. Πλεμόν, ζητάει ἀπὸ τὸ Φρειδερίκο νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του, ἀποκαλύπτοντάς του συγχρόνως τὴν προφητεία τῆς ταίγγας. 'Ο Φρειδερίκος δὲν τῆς κρύβει τὴν ἀλήθεια. 'Ομολογεῖ τὸν έρωτά του. Προσθέτει ὅμως ὅτι δὲν ἐλπίζει σὲ τίποτε γιατί εινε φτωχός. 'Η μητέρα του συγκινεῖται και προσπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Δὲν εινε καθόλου φτωχός. 'Έχει τὴ θέσι του, τὰ νειότα του, τὸ μέλλον του. 'Ο θεός θὰ τὸν βοηθήσῃ... Μετὰ τρεῖς μῆνες ὁ Πλεμόν ἀποχωρεῖται τὴ μητέρα του, ξαναγυρίζει στὴν Τουλὸν κι' ἐπιχειρεῖ με τὸ τορπιλλοδόλο «29» ἕνα ἐπικίνδυνο δοκιμαστικό ταξίδι. Ξεκινοῦν με καλὸ καιρὸ κι' ἀέφανα ξεσπᾶ μία ἀγρία τρικυμία, πρωτοφανοῦς σφοδρότης. Τὸ τορπιλλοδόλο κινδυνεύει νὰ θυσιαστῇ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή... Χάρης ὅμως στὸν κυβερνήτη του σώζεται και εἰσπλέει στὸ λιμάνι τοῦ 'Αντίμπ. Στὸ 'Αντίμπ ὁ Πλεμόν γίνεται δεκτὸς με θαυμασμό γιὰ τὸ κατόρθωμά του. Τυχαιώς δὲ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ, βλέπει ἀέφανα τὴν κ. Ντελλιέρ με τὴν Λευκή και τὸν κ. Γκιδάλ. 'Η Λευκή ἀντικρύζει ἐπίσης με δυνάτὸ χτυποκάρδι τὸν Φρειδερίκο. 'Ο κ. Γκιδάλ ζητάει ἀπὸ τὸν Πλεμόν νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ τορπιλλοδόλο. 'Η ἐπισκεψὶς γίνεται, οἱ δύο νέοι γνωρίζονται πλέον ἀρκετὰ καλὰ και ἡ κ. Ντελλιέρ καλεῖ τὸν Φρειδερίκο νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ στὰς Κάννας. 'Ο Φρειδερίκος γυρίζει στὴν Τουλὸν περισσότερο ἐρωτευμένος. 'Ωστόσο διατάζει νὰ πᾶ στὰς Κάννας. Γράφει και ζητάει τὴ συμβουλὴ τῆς μητέρας του. 'Η κ. Πλεμόν τοῦ ἀπαντᾷ: 'Ελήγαινε κ' ὅστερα γράψε μου πάλι. Συγχρόνως ὁ Φρειδερίκος λαμβάνει ἐπιστολὴν τῆς κ. Ντελλιέρ, ποὺ τοῦ ἀπευθύνει τὴν ὑπόσχεσι ποὺ ἔδωσε στὸ 'Αντίμπ ὅτι θὰ μεταδῇ στὰς Κάννας.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ Πλεμόν δὲν ἤξερε πλέον τί νὰ κάμῃ. Νὰ πᾶ ἢ νὰ μὴν πᾶ στὶς Κάννες; Ἡ καρδιά του τοῦ ἔλεγε ναι. Τὸ πνεῦμα του ἀντιδρούσε.

Ὁ Φρειδερίκος ἔτρεμε μπρὸς στὴν τόση εὐτυχία ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε. Φοδὸταν. Καὶ τὴν παραμονὴ ἀκριβῶς τῆς ἡμέρας ποὺ τὸν περιέμεναν στὶς Κάννες ἐδίασε τὸν ἑαυτὸ του νὰ γράψῃ τὸ παρακάτω γράμμα στὴν κ. Ντελλιέρ:

«Κυρία,

Σὰς εὐχαριστῶ ἀίσιως γιὰ τὴν νέα φιλική σας πρόσκλησι. 'Επατρέψτε ὥστόσο εἰς ἕνα ἀνυψ. ναυτικὸ, δεσμευμένο ἀπ' τὴς ἀνάγκης τῆς ὑπηρεσίας, νὰ μὴ ἔρχῃ τὴν εὐγενική σας πρόσκλησι. Θὰ λάβω τὴν τιμὴ ἀργότερα νὰ σας προσφέρω αὐτοπροσώπως τὴς εὐχαριστίας μου

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΠΛΕΜΟΝ»

Ὁ Φρειδερίκος ἔτρεξε θιαστικός κι' ἔρριξε τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο. Φοδὸταν μὴπως τὸ μετανοίωσι και τὸ σχίσι. Ὅταν ἔρριξε τὸ γράμμα του, ἀνάσανε μ' ἀνακούφισι. Ἐπὶ τέλους. Εἶχε φερθῇ ἀνδρικά. 'Ετσι ἔπρεπε νὰ φερθῇ.

Τί ζητοῦσε αὐτὸς στὴν εορτὴ τῆς κ. Ντελλιέρ; Ποῖος θά βῇ νὰ ἰδῇ τὴ Λευκή. Μὰ θὰ ἦταν ἕνας ἕνος γιὰ αὐτὸν ἐκεῖνο τὸν εὐτυχισμένο ἀριστοκρατικὸ κόσμον.

Ὡστόσο, ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα ὁ Φρειδερίκος ἀρχίζει νὰ μετανοίωσι γιὰ τὴν πράξι του. Ἡ καρδιά του ἦταν ἑαυτῇ. Ἀγαποῦσε τὴ Λευκή. Καὶ ὅμως τὴν ἀπέφευγε. Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ τρέξῃ κοντά της.

Γιὰ νὰ ξεχάσῃ ὁ Φρειδερίκος, ἐτράθησε πρὸς τὸν Ναύσταθμον, ὅπου θρискόταν τὸ τορπιλλοδόλο «29» πρὸς ἐπισκευήν, ἔπειτα ἀπὸ τὴς ζημιές ποῦχε πάθει στὸ ταξίδι του. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ τὸν πληροφοροῦσαν ὅτι ἡ ἐπισκευὴ θὰ κρατοῦσαν σωστὲς δεκαπέντε ἡμέρες.

Ὁ Πλεμόν στενοχωρήθηκε.

Ἦταν ἀναγκασμένος ἔτσι νὰ μείνῃ δυὸ ὁδομάδες και πλεον με σταυρωμένα τὰ χέρια. Τί ἀνία, Θεέ μου!...

Συλλογισμένος και μελαγχολικός τράθησε γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο του.

Μόλις μπῆκε στὴν εἰσοδο, ἕνας ὑπηρέτης τὸν πλησίασε.

— Κυρία Πλεμόν, τοῦ εἶπε, ἄφισαν ἕνα ἐπισκεπτήριο γιὰ σὰς.

Ὁ Φρειδερίκος ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται μὲ λίς ἔρριξε τὸ βλέμμα του στὸ ἐπισκεπτήριο. Ἦταν τῆς κ. Ντελλιέρ.

— Τὸ ἔφερε μία κυρία, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου.

— Ἦταν μόνῃ της; ρώτησε ἀδιόφορα ὁ Φρειδερίκος.

— Ὁχι. Ἦταν μαζί της μὴ πολλὴ ὡμορφὴ νέα κι' ἔνας ἡλικιωμένος κύριος. Μοῦ εἶπαν μάλιστα νὰ σὰς πῶ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο γιατί θὰ γυρίσουν νὰ σὰς πάρουν.

Ὁ Φρειδερίκος τὰ εἶχε κυριολεκτικῶς χαμένα.

Δὲν καταλάβαινε τίποτε.

Τί ζητοῦσε στὴν Τουλὸν ἡ κ. Ντελλιέρ με τὴν Λευκή και τὸν κ. Γκιδάλ;

Ἡ καρδιά του ἀρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ.

Ἀνέθηκε στὸ δωμάτιό του κι' ἀρχισε νὰ ἑμβατίζει νευρικῶς ἐπάνω-κάτω.

Ἡ Λευκή θρискόταν στὴν Τουλὸν. Θὰ τὴν ξανάβλεπε πάλι. Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν τρώμαζε και τὸν μεθοῦσε συγχρόνως.

Ῥότερα ἀπὸ εἴκοσι λεπτὰ ἄκουσε νὰ τοῦ χτυποῦν τὴ πόρτα.

Ἦσαν ἡ κ. Ντελλιέρ με τὴν Λευκή.

— Εἰμαστε ἀδιάκριτοι ἴσως, κ. Πλεμόν, τοῦ εἶπε ἡ μητέρα τῆς Λευκῆς.

— Ἀδιάκριτοι! Τί λέτε, κυρία! διαμαρτυρήθηκε ὁ Φρειδερίκος. Μοῦ κάνετε μεγάλη τιμὴ κι' ἐξαιρετικὴ εὐγένεσσι. Ὡστόσο δὲν φανταζόμουν...

— Πὼς θρискόμαστε στὴν Τουλὸν;

— Ἀκριβῶς, κυρία.

— Ἐχετε δικὴν ν' ἀπορήτε. Θὰ σὰς ἐξηγήσω ὅμως ἀμέσως τί συνέβη. Σήμερα τὸ πρὸ ἐλάσαμε τὸ γράμμα σου στὸ ὁποῖο μὰς ἐγράφατε ὅτι δὲν θὰ μπορέσετε νὰ ρηθῇ στὴν εορτὴ μας. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε πόσο μὰς ἀλύπησε αὐτό. Γιατί τὴν εορτὴ αὐτὴ τὴν διαργανώσαμε πρὸς χάριν σας, κ. Πλεμόν. Ἡ Λευκή μάλιστα δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτα. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πὼς εἶνε δυνατόν νὰ κρατῇ ἡ ὑπηρεσία ἕνα ἀξιωματικὸν μακριὰ ἀπὸ τοὺς φίλους του. Ἀμέσως λοιπὸν, χωρὶς πολλὰ λόγια, ἡ δεσποινὴς κόρη μου με διέταξε — με δ ἰ ε τ α ε — ἀκούτε, κ. Πλεμόν; νὰ ντυθῶ και νὰ ἔρθωμε νὰ σὰς πάρουμε. Τί νὰ κάμω; Τὰ σημερινὰ κορίτσια ἔχουν χειραφετηθῇ, ἔχουν μάθει νὰ προστάζουν, δὲν δέχονται ἀντιρρήσεις. Ὑπάκουσα και ἔρθεμα γρήγορα-γρήγορα στὴν Τουλὸν. Γνωρίζουμε ἐδῶ τὸν ναυαρχὸ σας και χωρὶς νὰ χάσουμε καιρὸ ἐτρέψαμε νὰ τὸν συναντήσουμε και νὰ τοῦ πάρουμε τεσσάρων ἡμερῶν ἄδεια γιὰ σὰς.

Ὁ Πλεμόν ἀκούγε σαστισμένος. Λέξις δὲν ἔδωκε ἀπὸ τὰ χεῖλι του.

— Ὅλα εἶν' ἐν τάξει, συνέχισε ἡ κ. Ντελλιέρ. Δὲν μπο-

ρεῖτε πειὰ νὰ μὰς ξεφύγετε, κ. Πλεμόν. Ἦρθεμα γιὰ σὰς στὴν Τουλὸν. Ἡ ἀδειά σας θρискεται στὸ πορτοφόλι μου. Δὲν μὰς μένει πειὰ παρὰ νὰ σὰς ἀπαγάγουμε.

Ὁ Φρειδερίκος θέλησε νὰ πῇ κάτι, ἀλλὰ εἶχε χάσει κυριολεκτικῶς τὰ λόγια του.

Ἡ κ. Ντελλιέρ ἀντελήφθη τὴν ταραχὴ του.

— Πρέπει νὰ με συγχωρήσετε, κ. Πλεμόν, τοῦ εἶπε. Δὲν ἔχωμαι καθόλου γιὰ ὅλα αὐτά. Ἡ Λευκή τὰ ἐσκάρωσε. Ἄ, εἶνε πολὺ ἀλλόκοτη ἡ δεσποινὴς κόρη μου, κ. Πλεμόν. Αὐτὴ μ' ἐξουσιάζει ἀπὸ τότε ποῦ ἔχασα τὸν σύζυγό μου. Συγχρόνως ἡ κ. Ντελλιέρ γύρισε πλάι της καὶ ρώτησε: — Ἔτσι δὲν εἶνε, Λευκή; Μίλησε, παιδί μου.

Μὰ ἡ Λευκή εἶχε γλυστρήσει στὸ μεταξύ αὐτὸ σιγὰ-σιγὰ καὶ εἶχε τρυπώσει ντροπαλὰ πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα.

— Λευκή! φώναξε ἡ κ. Ντελλιέρ. Ἄ, μικρούλα πονηρή!...

Ἐκαρῶνε δὴν αὐτὴ τὴν ἱστορία κι' ἔπειτα πηγαίνει και ἀντιλαμβάνεται, γιατί ὅλοι αὐτοὶ οἱ ψευδισμοὶ γιατί ὅλη αὐτὴ ἡ ἀναστάσις.

Εἶν' ἡ Λευκή!

Τὸ προαίσθημά του δὲν τὸν ἀπάτησε. Μόλις ἐμπῆκε πράγματι στὴν αἴθουσα ἡ δεσποινὴς Ντελλιέρ, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς της.

Θεέ μου! Τὰ μάτια τοῦ Φρειδερίκου θαμπώνουν. Τὴν ἀντικρύζει ὡραία σὰν θαυμάσια, ὑπέροχη, ὀνειρώδη.

Καμμιὰ ἄλλη μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα, καμμιὰ νέα, καμμιὰ κυρία, δὲν εἶνε τόσο ὡμορφ.

Ἡ Λευκή διασχίζει τὴν αἴθουσα, ἀναζητεῖ τὸν Φρειδερίκο, τὸν βλέπει, τρέχει κοντά του και τὸν ρωτᾷ, ἐνῶ ἕνα θεοὺ χαμόγελο λάμπει στὸ νεραϊδένιο πρόσωπό της:

— Λοιπὸν, κ. Πλεμόν, εἶν' ἀλήθεια ὅτι δὲν ἔξερετε νὰ χορεύετε βάλς;

Ὁ Φρειδερίκος δὲν ἀπάντη. Γοητευμένος ἀπ' τὴν θαυμάσια ὡμορφίαν τῆς νέας σηκώνεται δρῆος.

Ἡ Λευκή ἀκουμπᾷ τὸ χέρι της στὸν ὄμο του.

Ἕνα κύμα ἀρώματος τὸν με-

θάει.

Ἡ μουσικὴ ποὺ εἶχε σταματήσει ἀναρχίζει.

Ὁ Φρειδερίκος νοιώθει ἕνα ἡλεκτρικὸ ρεύμα νὰ τὸν τινάζῃ ὀλόκληρο, νὰ τὸν ἀφυντίζει. Παίρνει τὸ χέρι τῆς Λευκῆς στὸ δικό του, τὴν σφίγγει κοντά του και ρίχνεται μαζί της στὸν ὀλεγο τοῦ χοροῦ.

Εἶνε μεθυσμένος, μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα.

Τὸ παρθενικὸ σῶμα τῆς Λευκῆς ἀκουμπᾷ ἐπάνω του, νοιώθει τὴν ἐπαφὴ τοῦ στήθους της και τρελλαινεται.

Ὁ πόσο τὴν ἀγαπᾷ...

Πόσο εἶνε εὐτυχισμένος...

Χορεύει και ἀναπνέει ἀπληστα τὸ ἀρώμα τῶν μαλλιών της, τὸ ἀρώμα τοῦ σώματός της.

Ἡ θερμὴ πνοὴ της χαίρει τὸ πρόσωπό του.

Δὲν χορεύουν, πρετοῦν.

Τὴν κυττάζει στὰ μάτια και ἡ λιγυγία.

Τὸ ἔρχεται ἡ ἀκατανόησι ἐπιθυμία νὰ τὴν ψιθυρίσι:

Ἡ Λευκή, ὁ ἀγαπᾷ... σὲ λὸς τρεῖς!

Γιὰ νὰ μὴ τοῦ ξεφύγῃ ἡ φράσις αὐτὴ, σφίγγει μὲ πῆμα τὰ χεῖρά του.

Ἐκείνη τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ τὴν βλέπῃ...

— Ἔρετε, δεσποινίς, δὲν γνωρίζω νὰ χορεύω βάλς.

Ἡ Λευκή ὑποψιάστηκε ἴσως τὸ πεισματάρικο ψέμα του. Ὡστόσο δὲν ἐθύμωσε.

Δὲν πειράζει, τοῦ ἀπάντησε. Ἀπολύστατα, δὲν θὰ χορεύσουμε βάλς.

Στὶς Κάννες.

Στὴν ἐπιστὴ «Ντ' Εὐλν» ὅπου μένει ἡ κ. Ντελλιέρ, ἔχει συγκεντρωθῇ ὁ καλὸς κόσμος τῆς κομμικῆς λουτροπόλεως, ὅλος ὁ φεγγοδόλος ὡμορφίς, ὅλος ὁ πλοῦτος και ἡ κομψότης.

Ἡ Λευκή ἔστεκε πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα...

Εἶνε νύχτα.

Ἀπὸ τὴ θάλασσα φθάνει ὁ μπᾶτης δροσερὸς και μεροβόλος.

Τὰ χορευτικὰ ζεύγη στροβιλίζονται ὑπὸ τοὺς μελωδικὸς ἦχους τῆς μουσικῆς.

Καθισμένος κοντά σ' ἕνα παράθυρο ὁ Φρειδερίκος ἀναζητεῖ με τὸ βλέμμα του τὴ Λευκή. Δὲν ἔχει φανῇ ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ γεύματος. Ποῦ βρίσκεται, ἀρὰ γε;

Ἐξαφνα ἕνας περίεργος θόρυβος ἀντηχεῖ ἀπ' τὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς μεγάλης αἰθούσης. Ψιθυρισμοὶ θαυμασμοῦ.

Τὰ χορευτικὰ ζεύγη παραμερίζουν.

Τί συμβαίνει λοιπὸν;

Ἡ καρδιά τοῦ Φρειδερίκου σφίγγεται.

Ἀντιλαμβάνεται, γιατί ὅλοι αὐτοὶ οἱ ψευδισμοὶ γιατί ὅλη αὐτὴ ἡ ἀναστάσις.

Εἶν' ἡ Λευκή!

Τὸ προαίσθημά του δὲν τὸν ἀπάτησε.

Μόλις ἐμπῆκε πράγματι στὴν αἴθουσα ἡ δεσποινὴς Ντελλιέρ, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς της.

Θεέ μου! Τὰ μάτια τοῦ Φρειδερίκου θαμπώνουν. Τὴν ἀντικρύζει ὡραία σὰν θαυμάσια, ὑπέροχη, ὀνειρώδη.

Καμμιὰ ἄλλη μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα, καμμιὰ νέα, καμμιὰ κυρία, δὲν εἶνε τόσο ὡμορφ.

Ἡ Λευκή διασχίζει τὴν αἴθουσα, ἀναζητεῖ τὸν Φρειδερίκο, τὸν βλέπει, τρέχει κοντά του και τὸν ρωτᾷ, ἐνῶ ἕνα θεοὺ χαμόγελο λάμπει στὸ νεραϊδένιο πρόσωπό της:

— Λοιπὸν, κ. Πλεμόν, εἶν' ἀλήθεια ὅτι δὲν ἔξερετε νὰ χορεύετε βάλς;

Ὁ Φρειδερίκος δὲν ἀπάντη. Γοητευμένος ἀπ' τὴν θαυμάσια ὡμορφίαν τῆς νέας σηκώνεται δρῆος.

Ἡ Λευκή ἀκουμπᾷ τὸ χέρι της στὸν ὄμο του.

Ἕνα κύμα ἀρώματος τὸν με-

θάει.

Ἡ μουσικὴ ποὺ εἶχε σταματήσει ἀναρχίζει.

Ὁ Φρειδερίκος νοιώθει ἕνα ἡλεκτρικὸ ρεύμα νὰ τὸν τινάζῃ ὀλόκληρο, νὰ τὸν ἀφυντίζει. Παίρνει τὸ χέρι τῆς Λευκῆς στὸ δικό του, τὴν σφίγγει κοντά του και ρίχνεται μαζί της στὸν ὀλεγο τοῦ χοροῦ.

Εἶνε μεθυσμένος, μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα.

Τὸ παρθενικὸ σῶμα τῆς Λευκῆς ἀκουμπᾷ ἐπάνω του, νοιώθει τὴν ἐπαφὴ τοῦ στήθους της και τρελλαινεται.

Ὁ πόσο τὴν ἀγαπᾷ...

Πόσο εἶνε εὐτυχισμένος...

Χορεύει και ἀναπνέει ἀπληστα τὸ ἀρώμα τῶν μαλλιών της, τὸ ἀρώμα τοῦ σώματός της.

Ἡ θερμὴ πνοὴ της χαίρει τὸ πρόσωπό του.

Δὲν χορεύουν, πρετοῦν.

Τὴν κυττάζει στὰ μάτια και ἡ λιγυγία.

Τὸ ἔρχεται ἡ ἀκατανόησι ἐπιθυμία νὰ τὴν ψιθυρίσι:

Ἡ Λευκή, ὁ ἀγαπᾷ... σὲ λὸς τρεῖς!

Γιὰ νὰ μὴ τοῦ ξεφύγῃ ἡ φράσις αὐτὴ, σφίγγει μὲ πῆμα τὰ χεῖρά του.

Ἐκείνη τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ τὴν βλέπῃ...

— Ἔρετε, δεσποινίς, δὲν γνωρίζω νὰ χορεύω βάλς.

Ἡ Λευκή ὑποψιάστηκε ἴσως τὸ πεισματάρικο ψέμα του. Ὡστόσο δὲν ἐθύμωσε.

Δὲν πειράζει, τοῦ ἀπάντησε. Ἀπολύστατα, δὲν θὰ χορεύσουμε βάλς.

Στὶς Κάννες.

Στὴν ἐπιστὴ «Ντ' Εὐλν» ὅπου μένει ἡ κ. Ντελλιέρ, ἔχει συγκεντρωθῇ ὁ καλὸς κόσμος τῆς κομμικῆς λουτροπόλεως, ὅλος ὁ φεγγοδόλος ὡμορφίς, ὅλος ὁ πλοῦτος και ἡ κομψότης.

Ἡ Λευκή ἔστεκε πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα...

ΑΠΟ ΤΟ 21

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΙΤΣΟΥ ΤΖΑΒΕΛΑ

Η άτρömητη καπετάνισσα. Στο Μεσολόγι. Ο Τζαβέλας έρωτοχτυπημένος. Πώς άρπαξε την άγαπημένη του. Ο γάμος τους. Η περιπέτεια της ήρωίδος κτλ. κτλ.

ΜΙΑ από τις πιο υπέροχες γυναικείες μορφές της Έλληνικής Έπαναστάσεως, είνε αναμφιδόλως και η κυρά Βασιλική, ή γυναικά του ήρωϊκού Κίτσου Τζαβέλα.

Τήν Βασιλική τήν πρωταντίκρουσε ο Κίτσος στο Μεσολόγι. Ήταν ή τελευταία ήμέρες της δευτέρας πολιορκίας της μαρτυρικής πόλεως. Ο καπετάνιος περνούσε από ένα στενοσόκακο, όταν εξαφνα, στην αλλη ένός σπιτιού είνε μια πανέμορφη νέα να πλένη το μαντήλι της.

Η ώνειρεμένη ωμορφιά της κόρης, ή λυγρή της κορμοστασιά, τα μαύρα μαλλιά της, τα ολόμαυρα μάτια της, ξετρέλλαν τον Τζαβέλα. Στάθηκε και την κύτταξε σαν ώνειροπαρμένος. Η κόρη τον πρόσεξε κι' αυτή, γλυκοχαμογέλασε κι' έτρεξε να κρυφτή, κατακόκκινη από ντροπή.

Ο Τζαβέλας γύρισε γρήγορα στο «κονάκι» του, φώναξε τρία έμπιστα παλληκάρια και τάστειλε να πούν στη μητέρα της Βασιλικής πως ο στρατηγός είνε την κόρη της, την συμπαθήσε και δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτή.

Η μητέρα της Βασιλικής ήταν Αρχωθίτισσα, ήσυχη και φρόνιμη γυναικά. Μόλις είνε τα παλληκάρια του Τζαβέλα να μπαίνουν σπίτι της, μόλις άκουσε το μήνυμα του στρατηγού τρόμαξε. «Αρχισε να κλαίη και να δέρνεται:!

— Πώ! Πώ! Συμφορά μου... Πού να κρύψω το κορίτσι μου μη μου τ' άρπάξουν;...

Φοβόταν, ή φτωχή μητέρα, μήπως ο Τζαβέλας ήθελε την κόρη της για συντροφιά του, όσο κρατούσε ή πολιορκία. Γι' αυτό γύρισε κι' είνε στα παλληκάρια:

— Κομμάτια να με κάνη ο στρατηγός, εγώ δεν θ' αφήσω να ντροπιάση την κόρη μου!...

Μά ο Τζαβέλας, ο τίμιος και γενναίος πολεμιστής, δεν είνε κακός σκοπούς. Άγαπούσε πραγματικά την Βασιλική. Κι' έτσι καρδιοπληγώμενος κι' ανυπόμονος όπως ήταν, σηκώθηκε και πήγε μόνος του στη μητέρα της κόρης. Μόλις τον είνε ή Αρχωθίτισσα τάχασε. Μά ο στρατηγός την πήρε με το καλό, της άνοιξε την καρδιά του, της μίλησε με ειλικρίνεια. Τέλος του υποσχέθηκε πως αν έβγαινε ζωντανός μαζί με την Βασιλική απ' το Μεσολόγι θα την έκανε γυναίκα του.

Τι μπορούσε να κάνη ή μητέρα της νέας;

— Πάρτην, καπετάνιο, του είνε με βουρκωμένα τα μάτια και το κρίμα στο λαιμό σου αν δεν κρατήσης το λόγο σου!

«Άλλ' ο Τζαβέλας κράτησε το λόγο του και με το παρπάνω μάλιστα. Κι' όταν ύστερα απ' την ήρωϊκή έξοδο του Μεσολογγίου πήγε στο Ναύπλιο, έχοντας πάντα μαζί του την Βασιλική, έκαμε τους γάμους του «μεγαλοπρεπέστατα», όπως γράφει μια σύγχρονη εφημερίδα.

περνούσε πλάι του.

«Ένα διαπεραστικό σφύριγμα άκούστηκε. Τό τράμ σταμάτησε απότομα, κάνοντας τους επιβάτες που στεκόντουσαν όρθιοι να χάσουν την ισορροπία τους.

«Ένας άστυφύλακας φάνηκε στην πόρτα κι' έγνεψε στο φεχμή.

— Κύριε, του είνε, ανεβήκατε στο τράμ εν κινήσει, παραβαίνοντας τη σχετική άστυνομική διάταξη. Άκολουθήστε με στο τμήμα, όπου θα πληρώσετε πέντε λίρες πρόστιμο...

Ρ. ΓΚΙΟΥΝΤΕΚΙΝ

«Όταν ο Τζαβέλας έπιχειρούσε εφόδους κατά των Τούρκων έξω από το φρούριο, ή Βασιλική έστεκε ψηλά στις επάλξεις και τον περιέμενε με χτυποκάρδι. Κι' όταν τον έβλεπε να γυρίζει με τα παλληκάρια του νικητής, τούδε πάντα ένα λουλούδι, σιωπηλή του θαυμασμού της έκρασε.

Μιά μέρα, ο Τζαβέλας έτοιμαζόταν να μπει με τα παλληκάρια του σ' ένα «πριάρι» (Μεσολογγίτικο πλοιάριο) για να πάη να ένισχύση την Κλείσσοδα που κινδύνευε. Η Βασιλική του φόρεσε την τουρκοφάγα πάλια του και του είνε:

— Να μου γυρίσης νικητής!

«Ενθουσιασμένος ο Τζαβέλας ξεσπάθωσε άμέσως, με μια έχθρική οφάρια χτύπησε εξαφνα την πάλια του και την έσπασε στα δύο.

Τό περιστατικό αυτό δεν δέλιωσε τον άτρömητο Σουλιώτη. Πήρε τα κομμάτια του σπαθιού του, έτρεξε στην πιά κοντινή εκκλησία, τά αφιέρωσε στην Παναγία, φόρεσε άλλο σπαθί κι' έφυγε για την Κλείσσοδα άποφασισμένος να νικήση, όπως πάντα, ή να πεθάνη...

«Όπως είνε, ή τόλη και ή γενναϊότης της Βασιλικής ήταν κάτι άφάνταστο. Μιά νύχτα κοιμόταν με τον καλό της σε μια καλύβα, γιατί τά σπίατα του Μεσολογγίου τά είνε ρημάξει ή βόμβες του έχθρου. Έξαφνα μια βόμβα τρύπησε τη στέγη της καλύβας κι' έπεσε πλάι στην καπετάνισσα. Η Βασιλική έπληξε άμέσως, πήδησε άπάνω, άρπάξε την κάπια του Κίτσου, τούλιε μ' αυτή τη βόμβα και την έμπότισε έτσι να έκραγη και να τους κάνει κομμάτια...

Η Βασιλική διέπρεψε στην Αλή του «Θωνός Φοροδός πάντα έλληνική δόξα».

Προσεχώς στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ή καταπληκτική Ιστορία μιας έπικής θα-
σίλισας των έλληνικών θουνών.
Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ
ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ
ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΦΟΒΕΡΟΥ ΚΑΙ
ΤΡΟΜΕΡΟΥ
ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ

χρυσή στολή και φέσι με «μπίμπιλες» και τρέμοντας γύρω. Ποτέ της δεν έχορευε στους περιφίμους χορούς του παλατιού. Βλέποντας μάλιστα τις ξένες κυρίες να χορεύουν, έλεγε:

— Εμείς είμαστε μόμπιλα μπροστά τους!

Σ' έναν από τους άνακτορικούς χορούς την είνε για πρώτη φορά ή σύζυγος του Ρώσου πρεσβευτού Περισάν. Της έκανε δέ τόσο μεγάλη έντύπωση ή ωμορφιά της, ώστε άφου έμαθε από τη Βασίλισσα Άμαλία ποιά ήταν, την πλησίασε και την παρακάλεσε να δεχτή να την ζωγραφίση.

Η Βασιλική όμως άρνήθηκε:

— «Α! μπά... μπά!... Έγώ δεν ζωγραφίζουμαι.

Έχει την πρόληψη πως όταν την ζωγραφίσουν θα πεθάνη.

Η Περισάν όμως επέμενε και ή Βασιλική δέχτηκε.

— Αν μου δώσης και μένα μια εικόνα, θα σου κάω το χιτηρί, είνε στην σύζυγο του Ρώσου πρεσβευτού.

Η Περισάν της έκαμε τό πορτραίτο και της τό χάρισε.

Η Βασίλισσα Άμαλία υπεραγαπούσε την Βασιλική. Η οικειότης μεταξύ τους ήταν μεγάλη. Κι' όταν ή γυναίκα του Κίτσου Τζαβέλα άπηθύνετο στην Βασίλισσα της Έλλάδος δεν έκαμνε, όπως ή άλλες Κυρίες της Τιμής, χρήση του «Μεγαλειότηα». Την άποκαλούσε απλώς: «Άδελφούλα μου!...

Στά 1855 όμως, όταν απέθανε ο Κίτσος Τζαβέλας, ή Βασιλική άφησε και τό παλάτι και την πρωτεύουσα κι' άπατραθήχτηκε στην Κηφισιά. Ο κόσμος είχε μαυρίσει πια γι' αυτή, δεν είχε καμμία χάρη, καμμία χαρά.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΚΛΩΝΤΕΤ ΚΟΛΜΠΕΡΤ

(Ο Γκρέγκορ Λά Κάρα, ένας από τους μεγαλύτερους σήμερα σκηνοθέτες στο Χόλλυγουντ, περιγράφει στο κατωτέρω άρθρο του την άγνωστη ιδιωτική ζωή και τον πραγματικά παράξενο χαρακτήρα της διασημής «γούσης» της δόνης Κλωντέτ Κόλμπερτ.)

ΠΡΙΝ γνωρίσω καλά την Κλωντέτ Κόλμπερτ, είχα σχηματίσει την έντύπωση ότι ήταν μια ψυχρή γυναίκα, θελκτική βέβαια, μά χωρίς καμμία εξαιρετική ωμορφιά. Μου φαινόταν ότι ή γυναικά αυτή δεν έμε δοκίμασε ποτέ ισχυρές συγκινήσεις. Για μένα ήταν μια «κυρία καθώς πρέπει». «Ε, λοιπόν! Δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο μισώ τις «καθώς πρέπει» κυρίες. Δεν γίνονται ποτέ καλές καλλιτέχνιδες. Μένουν διαρκώς κλεισμένες μέσα στην ψευτιά, απ' την οποία δεν μπορούν να ξεφύγουν ποτέ. Έμένα μου άρέσουν ή γυναίκες που είνε αβρόχρητες, έστω κι' αν μαλλώνουν διαρκώς, έστω κι' αν άσπαράζουν τό στούντιο με τους θυμούς τους. Τις θέλω γυναίκες κι' όχι κουκλές. Μόνο ή πρώτες μπορούν να έρμηνεύσουν έναν ανθρώπινο χαρακτήρα και να συγκινήσουν τους άλλους. Η κουκλές είνε άσημαντες...

Μιά μέρα, ώστόσο, πρόσεξα κάτι που μ' έκανε ν' αλλάξω γνώμη για την Κλωντέτ Κόλμπερτ. Κατάλαβα πως ήταν άνησχη. Άνησχυοίσε για όλα: για την έρμηνεία του ρόλου της, για την εμφάνισή της, για την έντύπωσή που θα έκανε στους φίλους της, για την ύποδοχή του κοινού. Έπειτα έλεγε: «Είχα βρή το μυστικό της. Η ψυχρή γυναίκα δεν άνησχυοί ποτέ. Έχουν πολύ μεγάλη ιδέα για τον έαυτό τους και μια τυφλή έμπιστοσύνη στην τύχη τους. Η Κλωντέτ Κόλμπερτ όμως έκανε σαν τρελή. Κι' άξαφνα με πλησίασε, μ' έπιασε φιλικά από το χέρι και μου είνε:

— Γκρέγκορ, θέλεις να γίνουμε φίλοι; Μ' έχεις παρεξηγήσει. Τό ξέρω... περιφρονείς τις «καθώς πρέπει κυρίες» κι' έχεις δίκιο, μά δεν ξέρεις ότι υπάρχουν άνάμεσα σ' αυτές μερικές που ά έχουν κάποια ιδιαίτερη προσοχή. Θέλεις λοιπόν ν' άκούσης την Ιστορία της ζωής μου, την άληθινή, εκείνη που δεν την ξέρει κανείς άκόμα;

Κι' ή θελκτική Κλωντέτ Κόλμπερτ με παρέσυρε στον δροσερό κήπο του στούντιο. Εκεί καθήσαμε κοντά στα άνθημένα τριαντάφυλλα κι' άρχισαμε τις άμωβαίες έκμυστηρεύσεις σαν να είμαστε πια παλιό φίλοι.

— Άκουσε, Γκρέγκ, μου είνε πάλι ή περίφημη «γούσσα», δεν θα ξεχάσω ποτέ τις τραγικές μέρες που πέρασα στη Νέα Υόρκη, όταν ήρθα για πρώτη φορά στην Άμερική ζητώντας να κάνω την τύχη μου. Από τό πρωί ως τό βράδυ έτρεχα από τό ένα καλλιτεχνικό γραφείο στο άλλο για να βρω δουλειά. Ένα άκαταδάμαστο θάρρος. Πολλές φορές κοιμόμουν νυστική και την άλλη μέρα μόλις μπορούσα να περπατήσω. Μά τί να σου πώ, περισσότερο από την πείνα με τρομοκρατούσε ο άπότομος δουλιά. Μου έρριχναν ένα άβυσσο βλέμμα και με ρωτούσαν άπότομα:

— Κι' εσύ, τί μπορείς να κάνης;

Μπορούσα να κάνω πολλά πράγματα, όπως τό απέδειξε άργότερα, μά τότε ήμουν τόσο δειλή, ώστε ή πρώτη μου σκέψις ήταν να τό βάλω στα πόδια...

Κι' ή Κλωντέτ Κόλμπερτ βυθίστηκε στις άναμνήσεις της. Είχα στα περιχώρα του Παρισιού, στο Σαιν-Μαντέ. Ξέ-πότε; Στις 13 Σεπτεμβρίου του 1905. Τό πραγματικό μου όνομα είνε Κλωντέτ Σωσσουάν, μά όλοι στο σπίτι μου με φώναζαν από μικρή Λιλή.

Στό Σαιν-Μαντέ ο πατέρας μου είχε ένα ζαχαροπλαστήριο. Μά ή δουλειές δεν πήγαιναν διάλοιο καλά. Μιά μέρα λοιπόν πήρε την άπόφαση να ξενητευθή. Είχε την έλπίδα ότι στην Άμερική θα μπορούσε να δουλέψη καλύτερα. Έτσι, ένα πρωί, ο πατέρας μου, ή μητέρα μου, ο αδελφός

Η Κλωντέτ Κόλμπερτ

μου κι' εγώ αποβιβάστηκαμε στη Νέα Υόρκη...

Μά τά χρόνια έγιναν πιο δύσκολα. Ο αδελφός μου έφυγε για την Φιλαδέλφεια, για να έργασθι στο έμπορικό ένός Γάλλου, κι' ο πατέρας μου άναγκάστηκε να γίνη γκαρσόν σ' ένα ζαχαροπλαστήριο. Σ' αυτό τό μεταξύ πέθανε ή μητέρα μου από τη λύπη της κι' εγώ πλέον μ' ένα τρελλό πείσμα άποφάσισα να άντιμετωπίσω τη ζωή με κάθε τρόπο και να κερδίσω χρήματα...

Τι μπορούσα όμως να κάνω; Τι ήξερα; Για να πώ την άλήθεια, δεν ήξερα να φτιάξω ούτε μία τούρτα! Ωστόσο χόρευα θαυμάσια και άγαπούσα τό θέατρο. Έμπρός, λοιπόν! Χωρίς πολλές σκέψεις, κατέβηκα στο Μπροντγουάι μου κι' όπως τόσα και τόσα άλλα κορίτσια, θέλησα κι' εγώ να γίνω ήθοποιός και χορεύτρια. Μά δεν ήταν και τόσο εύκολο. Ο πατέρας μου μου έκλεισε την πόρτα του σπιτιού, γιατί ήθελε να γίνω δακτυλογράφος και υπάλληλος κι' όχι ήθοποιός. Έγώ ώστόσο είχα πάρει την άπόφαση μου. Έγκαταστάθηκα προσωρινώς στο διαμέρισμά μιας φίλης.

Έγκαταστάθηκα προσωρινώς στο διαμέρισμά μιας φίλης μου κι' από εκεί άρχισα τις εφόδους μου για να έκπορθήσω τους θιάσους. Πολλές φορές έχασα τό θάρρος μου, μά τό φάσμα της πείνας με τρώαζε περισσότερο. Κατώρθωσα, τέλος, ύστερ' από πολλούς κόπους να βρω μια μικρή θέσι σ' έναν δραματικό θίασο κι' έτσι έξασφάλισα για λίγο καιρό τό ψωμί μου. Μά θα φυτοζωούσα στο Μπροντγουάι, αν ένα βράδυ δεν τύχαινε να βρεθί μπροστά μου ένας μεγάλος σκηνοθέτης του κινηματογράφου, ο Έρνστ Λούμιερ.

Ο διάσημος σκηνοθέτης, μόλις με είδε χαμογέλασε παράξενα, σαν να με ήξερε από καιρό και γυρίζοντας είνε στους φίλους του που στεκόντουσαν στα παρασκήνια:

— Αυτή είνε! Επί τέλους, την άνεκάλυψα!... Βλέπετε; Μαύρα γυαλιά, πρόσωπο ώσειδες, σώμα λεπτό και λυγρό, άνάστημα πάνω από 1.60!... Αυτή είνε, ή Βιρτζίνια Κουάκερ!...

Για μια στιγμή πίστεψα πως είχα μπροστά μου κανένα τρομερό ντεκετιβ που είχε κάνει λάθος κι' ήθελε να με συλλάβη για κάποιο άλλο πρόσωπο. Γρήγορα όμως κατάλαβα τί ήταν, όταν μου είνε τις μαγικές αυτές λέξεις:

— Δεσποίνις, αύριο θα φύγουμε για τό Χόλλυγουντ!...

Ο Λούμιερ τότε έψαχνε να βρή μια ήθοποιό για τό ιστορικό πρόσωπο της Βιρτζίνιας Κουάκερ, στο φίλμ που έτοιμαζε. Ο θρίαμβος της Άμερικής.

Για μια στιγμή πίστεψα πως είχα μπροστά μου κανένα τρομερό ντεκετιβ που είχε κάνει λάθος κι' ήθελε να με συλλάβη για κάποιο άλλο πρόσωπο. Γρήγορα όμως κατάλαβα τί ήταν, όταν μου είνε τις μαγικές αυτές λέξεις:

— Δεσποίνις, αύριο θα φύγουμε για τό Χόλλυγουντ!...

Ο Λούμιερ τότε έψαχνε να βρή μια ήθοποιό για τό ιστορικό πρόσωπο της Βιρτζίνιας Κουάκερ, στο φίλμ που έτοιμαζε. Ο θρίαμβος της Άμερικής.

Για μια στιγμή πίστεψα πως είχα μπροστά μου κανένα τρομερό ντεκετιβ που είχε κάνει λάθος κι' ήθελε να με συλλάβη για κάποιο άλλο πρόσωπο. Γρήγορα όμως κατάλαβα τί ήταν, όταν μου είνε τις μαγικές αυτές λέξεις:

— Δεσποίνις, αύριο θα φύγουμε για τό Χόλλυγουντ!...

Ο Λούμιερ τότε έψαχνε να βρή μια ήθοποιό για τό ιστορικό πρόσωπο της Βιρτζίνιας Κουάκερ, στο φίλμ που έτοιμαζε. Ο θρίαμβος της Άμερικής.

Για μια στιγμή πίστεψα πως είχα μπροστά μου κανένα τρομερό ντεκετιβ που είχε κάνει λάθος κι' ήθελε να με συλλάβη για κάποιο άλλο πρόσωπο. Γρήγορα όμως κατάλαβα τί ήταν, όταν μου είνε τις μαγικές αυτές λέξεις:

— Δεσποίνις, αύριο θα φύγουμε για τό Χόλλυγουντ!...

Ο Λούμιερ τότε έψαχνε να βρή μια ήθοποιό για τό ιστορικό πρόσωπο της Βιρτζίνιας Κουάκερ, στο φίλμ που έτοιμαζε. Ο θρίαμβος της Άμερικής.

Για μια στιγμή πίστεψα πως είχα μπροστά μου κανένα τρομερό ντεκετιβ που είχε κάνει λάθος κι' ήθελε να με συλλάβη για κάποιο άλλο πρόσωπο. Γρήγορα όμως κατάλαβα τί ήταν, όταν μου είνε τις μαγικές αυτές λέξεις:

— Δεσποίνις, αύριο θα φύγουμε για τό Χόλλυγουντ!...

Ο Λούμιερ τότε έψαχνε να βρή μια ήθοποιό για τό ιστορικό πρόσωπο της Βιρτζίνιας Κουάκερ, στο φίλμ που έτοιμαζε. Ο θρίαμβος της Άμερικής.

Για μια στιγμή πίστεψα πως είχα μπροστά μου κανένα τρομερό ντεκετιβ που είχε κάνει λάθος κι' ήθελε να με συλλάβη για κάποιο άλλο πρόσωπο. Γρήγορα όμως κατάλαβα τί ήταν, όταν μου είνε τις μαγικές αυτές λέξεις:

— Δεσποίνις, αύριο θα φύγουμε για τό Χόλλυγουντ!...

Ο Λούμιερ τότε έψαχνε να βρή μια ήθοποιό για τό ιστορικό πρόσωπο της Βιρτζίνιας Κουάκερ, στο φίλμ που έτοιμαζε. Ο θρίαμβος της Άμερικής.

Για μια στιγμή πίστεψα πως είχα μπροστά μου κανένα τρομερό ντεκετιβ που είχε κάνει λάθος κι' ήθελε να με συλλάβη για κάποιο άλλο πρόσωπο. Γρήγορα όμως κατάλαβα τί ήταν, όταν μου είνε τις μαγικές αυτές λέξεις:

— Δεσποίνις, αύριο θα φύγουμε για τό Χόλλυγουντ!...

Ο Λούμιερ τότε έψαχνε να βρή μια ήθοποιό για τό ιστορικό πρόσωπο της Βιρτζίνιας Κουάκερ, στο φίλμ που έτοιμαζε. Ο θρίαμβος της Άμερικής.

Για μια στιγμή πίστεψα πως είχα μπροστά μου κανένα τρομερό ντεκετιβ που είχε κάνει λάθος κι' ήθελε να με συλλάβη για κάποιο άλλο πρόσωπο. Γρήγορα όμως κατάλαβα τί ήταν, όταν μου είνε τις μαγικές αυτές λέξεις:

— Δεσποίνις, αύριο θα φύγουμε για τό Χόλλυγουντ!...

ΓΚΡΕΓΚΟΡ ΛΑ ΚΑΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Μυστηριώδη κι' ανεξήγητα πράγματα συμβαίνουν στην αγροικία του Βαλπριθά, που βρίσκεται χαμένη στα βουνά και στα δάση. Δύο έργατες της αγροικίας βρίσκονται μέσα σε λίγο διάστημα σπαραγμένοι, φεγγομένοι κυριολεκτικώς, μέσα στα Μαύρα Λαγκάδια σαν να τους κατασπαράζε κάποιο τέρας. Και πραγματικά σ' ελη την περιοχή υπάρχει ή φήμη ότι στο Βαλπριθά ζούσε άλλοτε το Τέρας του Λιοράν, που είχε κορμί άρκουδας και κεφάλι λύκου και για το οποίο μιλάει ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο. Τέλος, μία νύχτα, ο Ιδιοκτήτης της αγροικίας Ροσάρ, καθώς γυρίζει μία θυελλώδη νύχτα στο σπίτι του, δέχεται την επίθεσι ενός μυστηριώδους πλάσματος. Την άλλη μέρα τον θοοκουν κι' αυτόν κατασπαραγμένο. Μετά το νέο αυτό μυστηριώδη θάνατο, ή χήρα του Ροσάρ πουλάει την αγροικία στον 'Αντώνη Σαλθαίρ, ο οποίος εγκαθίσταται εκεί μαζί με τη γυναίκα του και τα δύο παιδιά του. Το πρώτο θράδυ της εγκαταστάσεώς τους εκεί, κραυγές τρόμου κάνουν το Σαλθαίρ να τρέξει στο δωμάτιο της κόρης του, ή οποία του λέει πως είδε κάποιο υπερφυσικό πλάσμα να την απειλή. 'Ο Σαλθαίρ την άλλη μέρα πηγαίνει στη γειτονική πόλι, όπου συναντάει τον άνεψιό του 'Αλθέρτο και τον παίρνει μαζί του στην αγροικία. Στο δρόμο όμως το άλογο του άμαξιού πού τους μεταφέρει, τρομάζει ανεξήγητα και παρ' όλογο να άφηνάση. Τέλος φτάνουν στην αγροικία κι' εκεί την ίδια νύχτα κάποιος προσπαθεί να παραβιάση την εξώπορτα του σπιτιού. Ένώ ο 'Αλθέρτος βλέπει έξω μία μυστηριώδη κι' αλλόκοτη σκιά.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

'Ο Σαλθαίρ στάθηκε και κόλλησε τα βλέμματά του στα μάτια του άνεψιού του.

— Επειτα εξακολούθησε:

— Μά την ίδια στιγμή τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένος. 'Ενωίωσα από την άλλη μεριά του τοίχου μια ανάσα... μ' άκους; Μία θερμή ανάσα.

Και καθώς ο 'Αλθέρτος από την έκφρασι του φαινόταν πως δεν καταλάβαινε, ο θεός του επρόσθεσε:

— Πώς να σου πώ... 'Εχεις δη πως ανασαίνουν δυνατά τ' άλογα, άγγίζοντας με τα ρουθούνια τους τον τοίχο του σταύλου;... 'Ετσι ήταν... Πήρα άμέσως άχυρο κι' έφραξα πάλι την τρύπα. Κατόπιν θύγικα έξω και πήγα ως την καγκελλόπορτα: απόλυτη έρημιά άπλωνόταν όλόγυρα στο δρόμο... Μά την άλλη μέρα είδα πως στο μέρος που βρίσκεται άκριβώς κάτω από την τρύπα αυτή στο δρόμο, το χορτάρι ήταν πατημένο. Πρόσεξα επίσης ότι κανείς άνθρωπος δεν θα μπορούσε να φτάση από κει ως τη τρύπα, γιατί είνε πολύ ψηλά.

'Ο 'Αλθέρτος δεν άπάντησε. Είχε καταλάβει.

Ξαναπήραν το δρόμο που πήγαινε ολόδια. Λίγο πιο πέρα ο 'Αλθέρτος σταμάτησε πάλι και ρώτησε:

— Δεν προσπαθήσατε καθόλου από τότε που ήρθατε εδώ να διαφωτίσετε το μυστήριο με το οποίο περιβάλλεται ο θάνατος του 'Αντώνη Ρισσάρ και των έργατών του;

— 'Οχι. Ούτε ή άστυνομία ή ίδια δεν θα κατάφερνε τίποτε.

— 'Η άστυνομία δεν θα ήταν στη θέσι που είσθε σεις τώρα. Μοο φαίνεται πως θα είχε ενδιαφέρον μία τέτοια έρευνα...

'Ο κτηματίας σήκωσε τα χέρια του σαν ναθελε να πη πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτε.

Ξανάρχισαν να περπατάνε πλάι-πλάι σιωπηλά. 'Η άρα θα κόντευε δέκα. Καθώς πλησίαζαν στα τελευταία σπίτια του Βαλπριθά, ο 'Αλθέρτος ξανάπε:

— 'Αν θυμάμαι καλά, μου είπαν ότι ο Ροσάρ τη θραδυά του μυστηριώδους θανάτου του συνώδευσε ως το σπίτι του

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

κάποιο φίλο του που κάθεται σε τεσσάρων χιλιομέτρων απόσταση απ' το Βαλπριθά.

— Ναι, ο φίλος του αυτός κάθεται από την άλλη μεριά της κορυφής του γυμνού βουνού. 'Υπάρχουν εκεί δυο-τρία σπίτια άπομονωμένα, που άπέχουν καμμία διακοσμία μέτρα απ' το χωριό Μοντουρσί.

— Ξέρετε το όνομα του φίλου αυτού του Ροσάρ;

— Ναι, είνε ο ζωγράφος Ντανιέλ Λουθέ. Κάθεται εκεί με τη γυναίκα του πρό αρκετών χρόνων.

— Δεν πήγατε να τον έπισκεφθήτε;

— 'Οχι. Για ποιο λόγο να πάω;

'Ο 'Αλθέρτος έκανε έναν μορφασμό και είπε:

— Δεν είσθε καθόλου περιέργος, θείε μου. 'Εγώ δεν θα φύγω από το Βαλπριθά πριν γνωρίσω αυτόν τον κ. Λουθέ.

'Ο Σαλθαίρ δεν άπάντησε.

Προσπέρασαν το τελευταίο σπίτι του συνοικισμού, όταν έξαφνα ο κτγ' ατίας ύψωσε το χέρι του και είπε:

— Δέξί!... Κάποιος γλύστρησε πίσω απ' αυτό το σπίτι, έκει δεξιά... 'Ισως είνε ο γυιός μου ο Ζουλιέν... Δεν μπορεί να είν' άλλος απ' αυτόν ή το Μαρσενά... Μά μου κάνει εντύπωση: 'Ο Μαρσενά έφυγε σήμερα το πρωί για το Μοντουρσί κι' ο εξαδελφός που πρέπει να θρίσκει στο σπίτι...

'Ας προχωρήσουμε αθόρυβα...

— Έκαναν, πατώντας στις μύτες των ποδιών τους, καμμία έκατοστή μέτρα και φτάνοντας στο έρημο σπίτι, προχώρησαν έυστά στον τοίχο του.

— Άκουσαν τότε κάποιον που μιλούσε σιγανά, χωρίς να μπορέσουν ν' άκούσουν τί έλεγε.

— Είνε δύο, είπε ο Σαλθαίρ, του οποίου τα χαρακτηριστικά συνεσπάσθησαν.

'Επακολούθησε μία αρκετά παρατεταμένη σιωπή. 'Επειτα, μία φωνή πολύ γλυκειά, μία φωνή γυναικεία, ψιθύρισε σε τόνο έπιτιμητικό:

— Δεν έπρεπε να σε συνοδεύω ως εδώ. 'Αν μās έβλεπε ο πατέρας σου;...

'Ο Σαλθαίρ νόμισε πως αναγνώρισε τη φωνή της Λουσιέν, της κόρης του Μαρσενά. Σε ποιόν μιλούσε τάχα έτσι; Μία ύποψία του πέρασε απ' το μυαλό, ή οποία θύγικε άληθινή, γιατί, έπειτ' από μία στιγμή, άκουσε το γυιό του, το Ζουλιέν, ν' άπαντά:

— Μά άφου δεν μπορούμε να θλεπόμαστε στην αγροικία;...

'Ενας άλλος άνθρωπος στη θέσι του Σαλθαίρ θα περίμενε να μάθη περισσότερα από το μυστικό που του είχε άποκαλυφθή τόσο ξαφνικά. Αυτός όμως δεν μπόρεσε να συγκρατηθή και δρμώντας μέσα, θρέθηκε σε μία στιγμή μπροστά στους δυο έρωτευμένους.

'Ο Ζουλιέν, θλεπόντας τον πατέρα του, αναπήδησε τρομαγμένος. Το χέρι του παράτησε τον δμο της νέας κόρης της οποίας το κεφάλι άκουμπούσε στο δικό του.

'Ο 'Αλθέρτος είχε προχωρήσει κι' αυτός, ακολουθώντας το θείο του. Μά μόλις είδε τον τίνος επρόκειτο, έκρινε ορθότερο ν' άπομακρυνθή και να γυρίση στην αγροικία.

'Ο Ροσάρ κι' ο γυιός του ξαναγύρισαν κι' αυτοί σε λίγο μά δεν έγινε μπροστά του κανένας ύπανιγμός για τη στήν ή της οποίας είχε παρασταθή μάρτυς.

Το θράδυ όμως, μόλις άρχισε να νυχτώνη, ο Σαλθαίρ έλειψε δυο άρες από το σπίτι του και την άλλη μέρα ο 'Αλθέρτος έμαθε ότι ή Λουσιέν Μαρσενά είχε φύγει για το σπίτι κάποιου θείου της, στο 'Ωριγιάν.

'Ο 'Αλθέρτος κατάλαβε απ' αυτό ότι ο θεός του είχε θέσει τους γονείς της να πει σε όλους ότι ή γυναίκα του είναι από το χυλό του.

VII

Το άπόγευμα της ίδιας ημέρας, ο 'Αλθέρτος άποφάσισε να πραγματοποιήση το σχέδιο για το οποίο είχε μιλήσει στο Ροσάρ και να έπισκεφθή το ζωγάφο Λουθέ.

Δεν του πέρασε ούτε μία στιγμή από το μυαλό ή σκέψις ότι το διάδημά του αυτό μπορούσε να φανή άτοπο. Την έπεσεψή του θα την δικαιολογούσε το γεγονός ότι ο ζωγράφος ήταν ο πιο κοντινός γείτονας της αγροικίας.

'Ο καιρός ήταν έλαφρά όμιχλώδης και κάπως γλυκός. 'Ο 'Αλθέρτος προχώρησε στα δάση των Μαύρων Λαγκαδιών για να φτάση στην κορυφή του Γυμνού Βουνού.

'Ερπασε τέλος εκεί κατά τις τρεις το άπόγευμα. 'Αρχισε να κατεβαίνη από την άλλη μεριά και είδε σ' άπόσταση δυο χιλιομέτρων το χωριό Μοντουρσί. Σκέφτηκε ότι ή κατοικία του Λουθέ δεν θα θρισκόταν μακριά.

Και πραγματικά δεν άργησε να την ανακαλύψη χωμένη μέσα στα έλατα. 'Ηταν ένα πολύ άνετο έξοχικό σπίτι. Μά ή νέος άναρωτήθηκε ξαφνισμένος πως μπορούσε να ζή κανείς εκεί, για την ευχαρίστησι του, όχι μόνο τους μήνες του καλοκαιριού, που στο κάτω-κάτω είχαν κάποια γοητεία σ' αυτό το μέρος, μά και τους χειμωνιάτικους με τις μικρές έμέρες τους και τις άτελείωτες νύχτες τους.

Άπλησε την πόρτα μά έπαυθ δεν του άπάντησε άμέσως κανείς, νόμισε για μία στιγμή πως ή έθιλλα ήταν άποπική.

— Ξυναχτυπήσε... Το πε πίσω σ' ένα από τα παράθυρα του Ισογείου, ένα πρόσωπο παρουσιάστηκε κολλημένο στο τζάμι, ένα πρόσωπο άβυσσος, νέου σχετικώς άκόμα, πιασμένο με ξανθή γενειάδα.

'Ηταν ο ζωγράφος Λουθέ.

'Ο 'Αλθέρτος χαίρετσε και το παρόθυρο άνοιξε. 'Ο ζωγράφος ρώτησε:

— 'Ο κύριος;

— Είμαι ο 'Αλθέρτος Σαλθαίρ, άνεψιός του Ιδιοκτήτου του Βαλπριθά.

'Ο ζωγράφος χαμογέλασε και είπε μ' ευγένεια:

— Με συγχώρησε... Θα σάς άναίστα άμέσως.

'Ο Λουθέ ήταν ψηλός κι' άδύνατος, πράγμα που τον έκανε να φαίνεται πιο ψηλός άκόμα. 'Οδήγησε τον έπισκέπτη του σε μία κάμαρη που ήταν σαλόνι και άτελιέ μαζί.

Ο τοίχος του σκεπαζόντουσαν από εικόνες κάθε μεγέθους και κάθε είδους: πορτραίτα, τοπία, ναυόρ-μόρτ, θαλασσοταραχές. Μά την προσοχή του

'Αλθέρτου την τραβήξε ένα πορτραίτο γυναικας που κατείχε την τιμητική θέσι.

— Η πόζα ήταν κομική και ή τέχνη υπερμοντέρνα. 'Ηταν μία γυναίκα καμμία τριανταριά χρόνων, με παχειά χαρακτηριστικά και με κομικά περιφρανο ύφος. 'Ο 'Αλθέρτος θα μπόρεσε σε λίγες στιγμές ότι ήταν ή Φανή Λουθέ, ή γυναίκα του ζωγράφου.

'Ο Λουθέ φαινόταν καταγοητευμένος γι' αυτή την έπισκεψη, την τόσο άπροσδόκητη γι' αυτόν.

— Θα με συγχωρήσετε, έλεγε, για τη δυσπιστία που σάς έβλεπα στην άρχη. Μά όταν ζή κανείς σε μία τέτοια έρημιά, πρέπει νανε λίγο δύσπιστος. 'Εε, άλλου συμβαίνουν τόσο μυστηριώδη πράγματα τον τελευταίο καιρό στα μέρη μας...

Ασφαλώς θα μάθατε για το θάνατο του 'Αντώνη Ροσάρ.

— Ναι, ο θεός μου μου μιλήσε σχετικώς και δεν σάς κρύβω ότι είμαι εύτυχής που κάνω τη γνωριμία σας, ή όποια θα μ' εύκολύνη να μάθω καλύτερα τα πράγματα. Είπατε ο μόνος... μάρτυς, μπόρω να πώ, των τελευταίων στιγμών του 'Αντώνη Ροσάρ και...

'Ο ζωγράφος τον διέκοψε:

— 'Οχι άκριβώς ο μάρτυς των «τελευταίων» στιγμών, γιατί κανείς δεν μπόρεσε να μάθη πως έγινε το τραγικό

αυτό πράγμα, μά ήμουν ο τελευταίος άνθρωπος που κουθέντιασε μαζί με τον Ροσάρ, ο οποίος, άφου με συνώδευσε ως εδώ, έπεσε θυμα αυτού του... δυστηχήματος που δεν διαφωτίστηκε άκόμα.

— Πηγαίνετε και τον έπισκεπτόσαστε ταχτικά, όπως μου είπαν.

— Ναι. 'Ο Ροσάρ κι' εγώ είμαστε φίλοι, ή, αν προτιμάτε, λαμπροί γείτονες, διότι δεν έρχόταν στο Μοντουρσί χωρίς να περάση να με δη κι' εγώ πήγαινα μία φορά τουλάχιστον τη εβδομάδα στην αγροικία του, απ' όπου προμηθευόμαστε θούτυρο, αυγά και πουλερικά. 'Η τελευταία φορά που πήγα να έπισκεφτώ το Ροσάρ ήταν ή 3 Δεκεμβρίου του περασμένου χρόνου. Σε λίγες μέρες κλείνει ένας χρόνος από τότε... Πόσο ο καιρός περνάει γρήγορα! Τους θρήκα, αυτόν και τη γυναίκα του αναστατωμένους. 'Εγώ είχα λείψει τότε για μερικές εβδομάδες στο Παρίσι. Κατά την διάρκεια λοιπόν της άπουσίας μου, δυο από τους έργατες του Ροσάρ είχαν πεθάνει με τον ίδιο άκριβώς τρόπο από τον ένα από τα σπίτια της αγροικίας είχε πυρποληθή μυστηριώδως και όλοι όσοι έργαζόντουσαν εκεί είχαν φύγει ο ένας κατόπιν του άλλου τρομαγμένοι.

— Τι περίεργα πράγματα!

— Ναι! Κι' ο ίδιος ο Ροσάρ είχαν άποφασίσει να πουλήση την αγροικία του. Την επομένη μάλιστα αυτής της ημέρας, στις 4 Δεκεμβρίου δηλαδή, ή γυναίκα του και τα παιδιά του θα έφευγαν για το Σαλέρς, όπου θα πήγαινε σε λίγο κι' ο ίδιος να τους συναντήσει σε λίγες μέρες.

— Μά γιατί άποφάσισαν να φύγουν τόσο έσπευσμένους;

'Ο ζωγράφος ύψωσε τους ώμους του κι' ένα άνιγματικό χαμόγελο φάνηκε στο χλωμό του πρόσωπο.

— Είχαν έστρελλαθή από το φόβο τους οι φτωχοί! είπε. Κανένας πειά δεν ήθελε να μείνη κοντά τους, από τότε που θρέθηκαν κατασπαραγμένα τα πτώματα των δυο έργατών... Κι' ο φόβος αυτός έγινε πανικός από τότε που ο Βαλ ο σακάτης διηγήθηκε πως είδε μία νύχτα κοντά στο Γυμνό Βουνό ένα φριχτό κι' άπαίσιο τέρας... Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο Ροσάρ σχεδόν συγχρόνως έθρκε σε κάποιο ντουλάπι του σπιτιού του ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο, του οποίου ή άναγνώσις τον κατατρόμαζε. Μου το έδειξε εκείνο το θράδυ. 'Ε-

— Μά γιατί άποφάσισαν να φύγουν τόσο έσπευσμένους;

'Ο ζωγράφος ύψωσε τους ώμους του κι' ένα άνιγματικό χαμόγελο φάνηκε στο χλωμό του πρόσωπο.

— Είχαν έστρελλαθή από το φόβο τους οι φτωχοί! είπε. Κανένας πειά δεν ήθελε να μείνη κοντά τους, από τότε που θρέθηκαν κατασπαραγμένα τα πτώματα των δυο έργατών... Κι' ο φόβος αυτός έγινε πανικός από τότε που ο Βαλ ο σακάτης διηγήθηκε πως είδε μία νύχτα κοντά στο Γυμνό Βουνό ένα φριχτό κι' άπαίσιο τέρας... Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο Ροσάρ σχεδόν συγχρόνως έθρκε σε κάποιο ντουλάπι του σπιτιού του ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο, του οποίου ή άναγνώσις τον κατατρόμαζε. Μου το έδειξε εκείνο το θράδυ. 'Ε-

— Μά γιατί άποφάσισαν να φύγουν τόσο έσπευσμένους;

'Ο ζωγράφος ύψωσε τους ώμους του κι' ένα άνιγματικό χαμόγελο φάνηκε στο χλωμό του πρόσωπο.

— Είχαν έστρελλαθή από το φόβο τους οι φτωχοί! είπε. Κανένας πειά δεν ήθελε να μείνη κοντά τους, από τότε που θρέθηκαν κατασπαραγμένα τα πτώματα των δυο έργατών... Κι' ο φόβος αυτός έγινε πανικός από τότε που ο Βαλ ο σακάτης διηγήθηκε πως είδε μία νύχτα κοντά στο Γυμνό Βουνό ένα φριχτό κι' άπαίσιο τέρας... Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο Ροσάρ σχεδόν συγχρόνως έθρκε σε κάποιο ντουλάπι του σπιτιού του ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο, του οποίου ή άναγνώσις τον κατατρόμαζε. Μου το έδειξε εκείνο το θράδυ. 'Ε-

— Μά γιατί άποφάσισαν να φύγουν τόσο έσπευσμένους;

'Ο ζωγράφος ύψωσε τους ώμους του κι' ένα άνιγματικό χαμόγελο φάνηκε στο χλωμό του πρόσωπο.

— Είχαν έστρελλαθή από το φόβο τους οι φτωχοί! είπε. Κανένας πειά δεν ήθελε να μείνη κοντά τους, από τότε που θρέθηκαν κατασπαραγμένα τα πτώματα των δυο έργατών... Κι' ο φόβος αυτός έγινε πανικός από τότε που ο Βαλ ο σακάτης διηγήθηκε πως είδε μία νύχτα κοντά στο Γυμνό Βουνό ένα φριχτό κι' άπαίσιο τέρας... Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο Ροσάρ σχεδόν συγχρόνως έθρκε σε κάποιο ντουλάπι του σπιτιού του ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο, του οποίου ή άναγνώσις τον κατατρόμαζε. Μου το έδειξε εκείνο το θράδυ. 'Ε-

— Μά γιατί άποφάσισαν να φύγουν τόσο έσπευσμένους;

'Ο ζωγράφος ύψωσε τους ώμους του κι' ένα άνιγματικό χαμόγελο φάνηκε στο χλωμό του πρόσωπο.

— Είχαν έστρελλαθή από το φόβο τους οι φτωχοί! είπε. Κανένας πειά δεν ήθελε να μείνη κοντά τους, από τότε που θρέθηκαν κατασπαραγμένα τα πτώματα των δυο έργατών... Κι' ο φόβος αυτός έγινε πανικός από τότε που ο Βαλ ο σακάτης διηγήθηκε πως είδε μία νύχτα κοντά στο Γυμνό Βουνό ένα φριχτό κι' άπαίσιο τέρας... Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο Ροσάρ σχεδόν συγχρόνως έθρκε σε κάποιο ντουλάπι του σπιτιού του ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο, του οποίου ή άναγνώσις τον κατατρόμαζε. Μου το έδειξε εκείνο το θράδυ. 'Ε-

— Μά γιατί άποφάσισαν να φύγουν τόσο έσπευσμένους;

'Ο ζωγράφος ύψωσε τους ώμους του κι' ένα άνιγματικό χαμόγελο φάνηκε στο χλωμό του πρόσωπο.

— Είχαν έστρελλαθή από το φόβο τους οι φτωχοί! είπε. Κανένας πειά δεν ήθελε να μείνη κοντά τους, από τότε που θρέθηκαν κατασπαραγμένα τα πτώματα των δυο έργατών... Κι' ο φόβος αυτός έγινε πανικός από τότε που ο Βαλ ο σακάτης διηγήθηκε πως είδε μία νύχτα κοντά στο Γυμνό Βουνό ένα φριχτό κι' άπαίσιο τέρας... Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο Ροσάρ σχεδόν συγχρόνως έθρκε σε κάποιο ντουλάπι του σπιτιού του ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο, του οποίου ή άναγνώσις τον κατατρόμαζε. Μου το έδειξε εκείνο το θράδυ. 'Ε-

— Μά γιατί άποφάσισαν να φύγουν τόσο έσπευσμένους;

'Ο ζωγράφος ύψωσε τους ώμους του κι' ένα άνιγματικό χαμόγελο φάνηκε στο χλωμό του πρόσωπο.

— Είχαν έστρελλαθή από το φόβο τους οι φτωχοί! είπε. Κανένας πειά δεν ήθελε να μείνη κοντά τους, από τότε που θρέθηκαν κατασπαραγμένα τα πτώματα των δυο έργατών... Κι' ο φόβος αυτός έγινε πανικός από τότε που ο Βαλ ο σακάτης διηγήθηκε πως είδε μία νύχτα κοντά στο Γυμνό Βουνό ένα φριχτό κι' άπαίσιο τέρας... Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο Ροσάρ σχεδόν συγχρόνως έθρκε σε κάποιο ντουλάπι του σπιτιού του ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο, του οποίου ή άναγνώσις τον κατατρόμαζε. Μου το έδειξε εκείνο το θράδυ. 'Ε-

— Μά γιατί άποφάσισαν να φύγουν τόσο έσπευσμένους;

'Ο ζωγράφος ύψωσε τους ώμους του κι' ένα άνιγματικό χαμόγελο φάνηκε στο χλωμό του πρόσωπο.

— Είχαν έστρελλαθή από το φόβο τους οι φτωχοί! είπε. Κανένας πειά δεν ήθελε να μείνη κοντά τους, από τότε που θρέθηκαν κατασπαραγμένα τα πτώματα των δυο έργατών... Κι' ο φόβος αυτός έγινε πανικός από τότε που ο Βαλ ο σακάτης διηγήθηκε πως είδε μία νύχτα κοντά στο Γυμνό Βουνό ένα φριχτό κι' άπαίσιο τέρας... Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο Ροσάρ σχεδόν συγχρόνως έθρκε σε κάποιο ντουλάπι του σπιτιού του ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο, του οποίου ή άναγνώσις τον κατατρόμαζε. Μου το έδειξε εκείνο το θράδυ. 'Ε-

— Μά γιατί άποφάσισαν να φύγουν τόσο έσπευσμένους;

'Ο ζωγράφος ύψωσε τους ώμους του κι' ένα άνιγματικό χαμόγελο φάνηκε στο χλωμό του πρόσωπο.

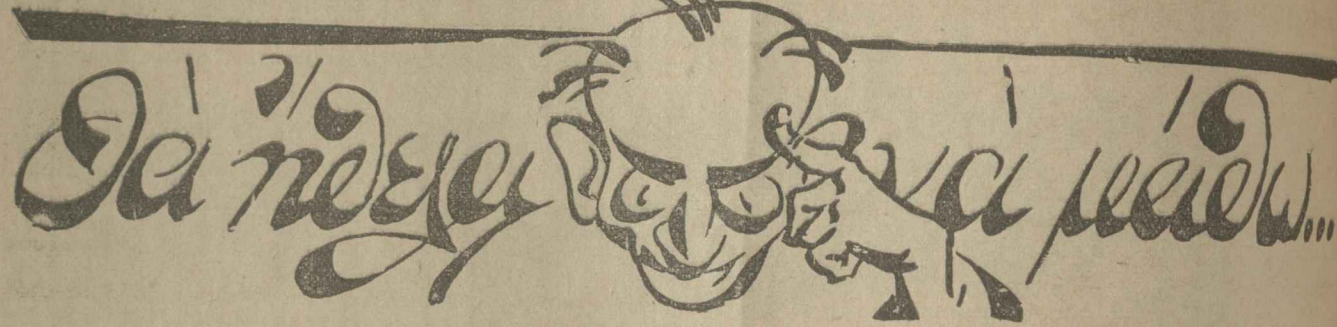
— Είχαν έστρελλαθή από το φόβο τους οι φτωχοί! είπε. Κανένας πειά δεν ήθελε να μείνη κοντά τους, από τότε που θρέθηκαν κατασπαραγμένα τα πτώματα των δυο έργατών... Κι' ο φόβος αυτός έγινε πανικός από τότε που ο Βαλ ο σακάτης διηγήθηκε πως είδε μία νύχτα κοντά στο Γυμνό Βουνό ένα φριχτό κι' άπαίσιο τέρας... Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο Ροσάρ σχεδόν συγχρόνως έθρκε σε κάποιο ντουλάπι του σπιτιού του ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο, του οποίου ή άναγνώσις τον κατατρόμαζε. Μου το έδειξε εκείνο το θράδυ. 'Ε-

— Μά γιατί άποφάσισαν να φύγουν τόσο έσπευσμένους;

'Ο ζωγράφος ύψωσε τους ώμους του κι' ένα άνιγματικό χαμόγελο φάνηκε στο χλωμό του πρόσωπο.

— Είχαν έστρελλαθή από το φόβο τους οι φτωχοί! είπε. Κανένας πειά δεν ήθελε να μείνη κοντά τους, από τότε που θρέθηκαν κατασπαραγμένα τα πτώματα των δυο έργατών... Κι' ο φόβος αυτός έγινε πανικός από τότε που ο Βαλ ο σακάτης διηγήθηκε πως είδε μία νύχτα κοντά στο Γυμνό Βουνό ένα φριχτό κι' άπαίσιο τέρας... Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο Ροσάρ σχεδόν συγχρόνως έθρκε σε κάποιο ντουλάπι του σπιτιού του ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο, του οποίου ή άναγνώσις τον κατατρόμαζε. Μου το έδειξε εκείνο το θράδυ. 'Ε-

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΣΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ;

Ο στρατός της αλληλοσπαρασσομένης Ισπανίας ανέρχεται, εν καιρώ ειρήνης, σε 8317 αξιωματικούς και 110.799 υπαξιωματικούς και στρατιώτες. Σ' αυτούς πρέπει να προσθέσουμε και την πολιτοφυλακή, η οποία έχει 1.946 αξιωματικούς και 41.657 άνδρες.

ΠΟΣΑ ΜΕΤΡΑ ΚΛΩΣΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΗ ΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΙ ΚΑΛΤΣΕΣ;

Χρειάζονται 5000 μέτρα μεταξωτής κλωστής για να κατασκευαστεί η μία κάλτσα, συνεπώς χρειάζονται 10 χιλιάδες μέτρα για το ζευγάρι!

Ο μεταξοκλώστης χρειάζεται τρεις περίπου μέρες για να τελειώσει το κουκούλι του, που άμα τελειώσει έχει μήκος 350 με 500 μέτρα. Απαιτούνται λοιπόν 25 κουκούλια για ένα ζευγάρι μεταξωτές κάλτσες.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΜΑΣΣΕΝΑ;

Ο Μασσενά υπήρξε ένας από τους ένδοξότερους στρατάρχες του Μεγάλου Ναπολέοντος, περίφημος για την ανδρεία του και για τη στρατηγική του τέχνη.

Γεννήθηκε από φτωχική οικογένεια το 1758 στη Νίκαια και αφού στην αρχή υπηρέτησε ως αξιωματικός, κατόπιν ως έθελοντής στο στρατό. Μά έπειδή δεν κατόρθωσε να γίνει αξιωματικός, τον εγκατέλειψε για να ιδιωτεύσει. Μά εξαφνα όμως ξέσπασε η πόρτα της Γαλλικής Επανάστασης κι' ο Μασσενά, φανατικός δημοκράτης, έτρεξε στη φωνή της πατρίδας του που κινδύνευε. Τον έκαναν αμέσως λοχαγό και, χωρίς στίς ανδραγαθίες του, έπειτ' από λίγο καιρό, τον προέβασαν σε στρατηγό.

Κατά την πολιορκία της Τουλόν, γνωρίστηκε με τον Ναπολέοντα Βοναπάρτη, στρατηγό κι' αυτόν τότε, ο οποίος άργότερα έλεγε για τον Μασσενά, ότι «ο κρότος του κανονιού φωτίζει τις ιδέες του, του δίνει πνεύμα, κρίσι και κέρι».

Κατά την έκστρατεία της Ιταλίας, ο αρχιστράτηγος Βοναπάρτης του ένεπιστεύθη την αρχηγία της έμπροσθοφυλακής. Ο Μασσενά περνάει παντού σαν θύελλα, διασχίζει πρώτος τη γέφυρα του Λόντι και διακρίνεται τόσο, ώστε ο αρχιστράτηγος τον ονομάζει «άγαπημένο παιδί της Νίκης». Κατόπιν του ανυψείται η αρχηγία της στρατιάς της Ανατολής, η οποία είχε αναγκασθεί να υποχωρήσει από το δγκου των ηνωμένων αυστριορωσικών στρατευμάτων.

Ο Μασσενά αναλαμβάνει αμέσως την έπιθεσι και, παρ' όλο τον αριθμό των αντιπάλων του, κατατροπώνει τον Ρώσο στρατηγό Σουβάροφ στη μάχη της Ζυρίχης. Θριαμβεύει και σε πολλές άλλες μάχες της Γαλλίας, όπου εγκαθιστά ως βασιλέα τον αδελφό του Ναπολέοντος Ιωσήφ. Μετά τη μάχη του Έλντ, ο Ναπολέων τον ονομάζει

δούκα του Ρίβουλι και του απονέμει μια βασιλική έπιχορήγηση. Ο Μασσενά πηγαίνει τότε για πρώτη φορά στην αλή και αυτός, ο οποίος, παρ' όλο τον τρελλό ήρωισμό του, δεν είχε πληγωθεί ποτέ στον πόλεμο, πληγώνεται σε κάποιο κυνηγετικό δυστύχημα στο πρόσωπο και μένει μονόφθαλμος. Ο Ναπολέων τον στέλνει κατόπιν στην Ισπανία για να διώξει από κεί τους Άγγλους, μά, παρ' όλες τις λαμ-

πρές νίκες του, δεν κατορθώνει να τους ρίξει στη θάλασσα, όπως του είχε υποσχεθεί. Στην Ισπανία, ο Μασσενά διαφωνεί μ' έναν άλλο ένδοξο στρατάρχη, το Νεό, και πέφτει στην δυσμένεια του Ναπολέοντος, ο οποίος δεν τον παίρνει μαζί του στην έκστρατεία της Ρωσίας. Μετά την πτώσι του Ναπολέοντος, το νέο καθεστώς των Βουρβόνων γέμισε τιμές και αξιώματα τον Μασσενά, ο οποίος έκανε τον κουφό στις επικλήσεις του αυτοκράτορος του όταν εκείνος ξαναγύρισε απ' την εξορία της Έλθας.

Ο Μασσενά, πανένδοξος πειά, πέθανε στα 1817.

ΠΟΤΕ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ;

Η ομπρέλλα της βροχής χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στη Γαλλία το 1768. Ήταν βαρεία και δύσκολη και ζυγίσε 2-5 κιλά! Το περίεργο σχετικά είναι ότι η γυναίκες την χρησιμοποίησαν πολύ πριν απ' τους άνδρες.

Η ομπρέλλα του ήλιου ήταν γνωστή από αρχαϊστών χρόνων στους λαούς της Ανατολής. Μά τη χρησιμοποιούσαν σχεδόν αποκλειστικά οι βασιλείς και οι άρχοντες.

ΠΟΙΟΙ ΚΗΡΥΞΑΝ ΠΡΩΤΟΙ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΗΣ;

Η απεργία πείνης, την οποία εκήρυξε πρό ημερών ο κομμουνιστής βουλευτής κ. Μανωλέας για να διαμαρτυρηθεί κατά της φυλακίσεως του, δεν είναι και τόσο μοντέρνα έκδηλωση διαμαρτυρίας όπως ίσως θα φαντάζεσθε. Και στο παρελθόν σημειώθηκαν περιπτώσεις θεληματικής ηστείας που είχαν σκοπό την αυτοκτονία. Στο 1831, κάποιος Γάλλος κατάδικος εκήρυξε απεργία πείνης και πέθανε έπειτ' από εξήντα ολόκληρες μέρες ηστείας, κατά τις οποίες δεν έφαγε τίποτε στο στόμα του εκτός από μερικές γουλιές νερού και σουμάδας. Έπίσης, μετά 2 χρόνια ένας άλλος κατάδικος, ο οποίος κάτεργα της Τουλόν, εκήρυξε απεργία πείνης και πέθανε την εξηκοστή τρίτη μέρα. Μά κι' αυτός έπινε κάθε μέρα λίγο νερό. Έπίσης του έδωσαν μια φόρα δια της βίας λίγο κρασί και μια άλλη λίγο ζουμι.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ ΤΑ ΥΨΗΛΟΤΕΡΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

Πρώτος έρχεται ο πύργος του Αϊφελ με 300 μέτρα ύψος. Κατόπιν δε κατά σειράν έρχονται ο όθελικός της Ουάσιγκτον (169 μ.), οι πύργοι της μητροπόλεως της Κολωνίας (164 μ.), το τόσο της μητροπόλεως της Ρουέν (150 μ.) και η πυραμίδα του Χέοπος στην Αίγυπτο (142 μ.).

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΉΞΕΡΑΝ ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ;

Οι Έλληνες και οι Λατίνοι συγγραφείς δεν κάνουν κανένα υπαινιγμό στα έργα τους περί του αν οι σύγχρονοι τους χρησιμοποιούσαν καμιά ύλη, ανάλογη στη χημική της σύνθεσι με το σαπούνι.

Σημειώνουν εν τούτοις ότι έ χρησιμοποίητο για τον καλλωπισμό στην έποχή τους ένα φυτό, το οποίο το άνθος όταν το έτριβαν στο νερό παρήγαγε ένα είδος αφρού.

Οι Ρωμαίοι επίσης κατεσκεύαζαν μια πάστα με βάσι το λίπος και τη στάχτη, που την χρησιμοποιούσαν για να καθαρίζονται.

Το «Μπουκέτο» εγκαινιάσει πρό ημερών μια έξαετική ένδοξη έγκυκλοπαιδική σελίδα με τον τίτλο: «ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΜΑΘΩ...», στην οποία οι αναγνώσται μας θα μαθαίνουν διάφορα περίεργα κι' ενδιαφέροντα πράγματα σχετικά με την ιστορία, τη γεωγραφία, τις επιστήμες, τις τέχνες κ.τ.λ., που δεν θα μπορούσαν να τα βρουν πουθενά αλλού.

Στη σελίδα αυτή είμαστε πρόθυμοι ν' άπαντοίμε και σε διάφορες ερωτήσεις των αναγνώστών μας, αρκεί να σχετίζονται με τα διαπραγματευόμενα σ' αυτήν θέματα και να είναι σαφείς, σύντομοι και γενικού ενδιαφέροντος.

Τους χρησιμοποιούσαν καμιά ύλη, ανάλογη στη χημική της σύνθεσι με το σαπούνι.

Σημειώνουν εν τούτοις ότι έ χρησιμοποίητο για τον καλλωπισμό στην έποχή τους ένα φυτό, το οποίο το άνθος όταν το έτριβαν στο νερό παρήγαγε ένα είδος αφρού.

Οι Ρωμαίοι επίσης κατεσκεύαζαν μια πάστα με βάσι το λίπος και τη στάχτη, που την χρησιμοποιούσαν για να καθαρίζονται.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΙΜΗ

ΤΟΥ PAUL GINIST Y

— Λοιπόν, κύριε, με διώχνετε;
— Ναι, σε διώχνω...
— Αυτή είναι η τελευταία σας λέξις;... Θά μετανοήσετε, κύριε!

— Τι θέλεις να πής μ' αυτό, άστειε;
Ο ύπνρτης, τον οποίον ο κόμης ντε Μπουρζερύ έδωχνε, έπασσε τον κύριό μου μ' αθάδεια κι' ένα σαρκαστικό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στην άκρη των χειλιών του.

— Κύριε, είπε, δίνετε μεγάλη σημασία στα μικρά λάθη των ανθρώπων σας και δεν βλέπετε τί γίνεται γύρω σας...

— Τι σημαίνουν αυτά τα λόγια, άθλιε;
Ο ύπνρτης Στέφανος, με ύφος ανθρώπου που άπολαμβάνει την εκδίκησή του, με μια μοχθηρία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, άπάντησε:

— Τα λόγια αυτά σημαίνουν ότι εγώ, που με διώχνετε, έρω πολλά πράγματα...

— Λέγε λοιπόν τί ξέρεις; είπε νευρικά ο κόμης...

— Νά... νά... άκοιστε: Ένω έσείς μέσα στο γραφείο σας διαβάετε τα βιβλία σας, η κυρία κόμισσα, χωρίς να το ξέρετε σείς, μέσα στα δωμάτια της δέχεται τους φίλους της...

— Νά, πρό ενός τετάρτου άκόμης, είδα τον κ. ντε Σερνάιγ να μπαίνει μέσα... Αύτός μένει κλεισμένος μαζί της περισσότερα από τους άλλους... Άν θέλη να βεβαιωθεί ο κύριος, δεν έχει παρά να πάη ως τα διαμερίσματα της κυρίας.

— Στεφανε, είπεν ο κόμης συγκρατώντας την όργη του, είσαι ένας άθλιος!...

— Πέστε με όπως θέλετε, κύριε... Μά αν σάς έλα ψέματα, μπορείτε να με σκοτώσετε!...

Ο κόμης ντε Μπουρζερύ σώπασε για μια στιγμή. Έπειτα, χωρίς να φανερώνη καθόλου την τρομερή άγωνία που του σπάραζε την καρδιά, ύψωσε τους ώμους και είπε στον ύπνρτη:

— Θά έπρεπε να σου σπάζω τα μπαστούνια σου στη ράχι σου για τη συκοφαντία σου, μά είνε ντροπή ν' άπλώσω το χέρι μου σ' ένα όδελφό που έπρεπε να υποκείμενο σου και σένα... Μά κίνδυνο να ταπεινωθώ, δέχομαι να σου άποδείξω ότι είπα ένας αληθινός συκοφάντης...

— Θά σ' έαναγκάσω να όμολογήσεις μόνος σου την έρωμερή συκοφαντία σου και να παραδεχτείς την άνεπιλήπτη ήθική της συζύγου μου.

— Καλά, άπάντησε ο Στέφανος με τα δόντια σφιγμένα και κατάπληκτος από την ύποδοχή, της οποίας είχε τύχει η άποκάλυψις του, θά δοίμε...

— Θά το δής άμέσως!... είπε ψυχρά ο κόμης. Θά πάμε άμέσως να δοίμε κ' οι δυο. Μά σε προειδοποιώ ότι θά μου πληρώσεις άκριβιά τη συκοφαντία σου...

— Δεν έσοκοφάντησα κανένα, κύριε κόμης, είπε με άναί-δεια ο ύπνρτης. Είπα μόνο την άλήθεια... Άν ή άλήθεια αυτή δεν σάς άρέσει, τόσο το χειρότερο για σάς...

Ο κύριος ντε Μπουρζερύ, λίγο χλωμός, μά με σταθερότητα, άνοιξε ένα συρτάρι και πήρε από μέσα ένα μάτσο κλειδιά, με τα οποία άνοιξαν όλες η πόρτες του πύργου.

— Άκολουθήσε με! είπε τότε στον ύπνρτη.

Διάσχισε τη μακρὰ γαλερία που ώδηγοίσε στην πτέρυγα των διαμερισμάτων της κυρίας Μπουρζερύ. Δεν είχε κανένα διαταγμό για την πίστι της, ούτε και καμιά ίσαχγή έπαιθε τώρα. Έφτασε έτσι, ακολουθούμενος από τον Στέφανο, ως την πόρτα του δωματίου, όπου, σύμφωνα με την καταγγελία του ύπνρτου, είχε μπη ο κ. ντε Σερνάιγ.

— Ξέρεις καλά, είπεν ο κόμης, ότι αυτό το δωμάτιο δεν έχει έπικοινωνία με κανένα άλλο δωμάτιο του πύργου και ότι δεν μπορεί κανείς να θυή παρά απ' αυτή την πόρτα.

— Ναι, αυτό το ξέρω, είπεν ο ύπνρτης.

— Δεν έχω βέβαια το δικαίωμα να σε μπάζω στα διαμερίσματα της συζύγου μου, χωρίς την άδειά της... Θά πε-

ριμένης λοιπόν έδω, χωρίς να κινηθής... Έγώ έν τώ μεταξύ θά μπη μέσα και θά ρωτήσω αν σου έπιτρέπη να μπής και συ και να βεβαιωθείς ότι δεν υπάρχει κανείς μέσα... Είμαστε σύμφωνοι;...

— Σύμφωνοι...
Ο κόμης έβαλε το κλειδι στην κλειδωνιά και μπηκε μέσα ξανακλεινοντας πίσω του την πόρτα.

Μά άμέσως τραβήχτηκε πίσω κατάπληκτος μπροστά στο θέαμα που αντίκρυσε.

Άλλοίμονο! Ο ύπνρτης δεν του είχε πη ψέματα... Είπε τη συζύγo του στην άγκαλιά του φίλου του κ. ντε Σερνάιγ.

Άμέσως οι δυο ένοχοι άποχωρίστηκαν και ένω ο φίλος εκύττασε περίτρομος και χαμένος το σύζυγο, η κόμισσα σκέπασε το πρόσωπό της με τα χέρια της.

Χωρίς να πη τίποτε ο κ. Μπουρζερύ έφερε το δάχτυλό του στα χείλη του, καταβάλλοντας μ' άπεγνωσμένη προσπάθεια να συγκρατηθί κι' επιβάλλοντας σιωπή στους ένόχους.

Έπειτα είπε με σιγανή φωνή:
— Το πρόσωπο, το οποίο μου κατήγγειλε την άτιμία σας, σ' ένα λεπτό θά μπη σ' αυτό το δωμάτιο... Το σπουδαίο, κύριε ντε Σερνάιγ, έπί του παρόντος είναι να σώσετε την τιμή της κομήςσης.

Και άμέσως, πολύ σιγά, διευθύνθηκε προς το παράθυρο και το άνοιξε. Κάτω απ' το παράθυρο αυτό, σε ύψος δεκαπέντε μέτρων, ύπήρχαν τεράστιοι μεσαιωνικοί τάφοι γεμάτοι νερό.

— Δεν βλέπω για σάς, κύριε, έξακολούθησε ο κόμης και έδειξε στον κ. ντε Σερνάιγ το παράθυρο, κανέναν άλλο δρόμο για να φύγετε, εκτός απ' αυτόν... Λυπούμαι μόνο πολύ που είνε κάτω έπιάνδυνος...

— Βρισκομαι στα χέρια σας, κύριε, άπάντησε ο ντε Σερνάιγ.

— Έμπρός! είπεν ο κόμης. Έμπρός, κύριε, αν σάς μένη ακόμα ένα ίγνος τιμής, προήξεται!... Και καλή τύχη!... Μονάχα μη κάνετε πολύ θόρυβο.

Ο κ. Σερνάιγ διεξήλθε με πρός το παράθυρο, ανέθηκε άπάνω, έκλεισε τα μάτια και πήδησε στο κενό... Σε μια στιγμή, ακούστηκε από κάτω ο παφλαμός ενός σώματος που πέφτει στο νερό...

— Έλπίζω πως σκοτώθηκε πρός το παράθυρο, ανέθηκε άπάνω, έκλεισε τα μάτια και πήδησε στο κενό... Σε μια στιγμή, ακούστηκε από κάτω ο παφλαμός ενός σώματος που πέφτει στο νερό...

— Έλπίζω πως σκοτώθηκε πρός το παράθυρο, ανέθηκε άπάνω, έκλεισε τα μάτια και πήδησε στο κενό... Σε μια στιγμή, ακούστηκε από κάτω ο παφλαμός ενός σώματος που πέφτει στο νερό...

— Έλπίζω πως σκοτώθηκε πρός το παράθυρο, ανέθηκε άπάνω, έκλεισε τα μάτια και πήδησε στο κενό... Σε μια στιγμή, ακούστηκε από κάτω ο παφλαμός ενός σώματος που πέφτει στο νερό...

— Έλπίζω πως σκοτώθηκε πρός το παράθυρο, ανέθηκε άπάνω, έκλεισε τα μάτια και πήδησε στο κενό... Σε μια στιγμή, ακούστηκε από κάτω ο παφλαμός ενός σώματος που πέφτει στο νερό...

— Έλπίζω πως σκοτώθηκε πρός το παράθυρο, ανέθηκε άπάνω, έκλεισε τα μάτια και πήδησε στο κενό... Σε μια στιγμή, ακούστηκε από κάτω ο παφλαμός ενός σώματος που πέφτει στο νερό...

— Έλπίζω πως σκοτώθηκε πρός το παράθυρο, ανέθηκε άπάνω, έκλεισε τα μάτια και πήδησε στο κενό... Σε μια στιγμή, ακούστηκε από κάτω ο παφλαμός ενός σώματος που πέφτει στο νερό...

— Έλπίζω πως σκοτώθηκε πρός το παράθυρο, ανέθηκε άπάνω, έκλεισε τα μάτια και πήδησε στο κενό... Σε μια στιγμή, ακούστηκε από κάτω ο παφλαμός ενός σώματος που πέφτει στο νερό...

— Έλπίζω πως σκοτώθηκε πρός το παράθυρο, ανέθηκε άπάνω, έκλεισε τα μάτια και πήδησε στο κενό... Σε μια στιγμή, ακούστηκε από κάτω ο παφλαμός ενός σώματος που πέφτει στο νερό...

— Έλπίζω πως σκοτώθηκε πρός το παράθυρο, ανέθηκε άπάνω, έκλεισε τα μάτια και πήδησε στο κενό... Σε μια στιγμή, ακούστηκε από κάτω ο παφλαμός ενός σώματος που πέφτει στο νερό...

— Έλπίζω πως σκοτώθηκε πρός το παράθυρο, ανέθηκε άπάνω, έκλεισε τα μάτια και πήδησε στο κενό... Σε μια στιγμή, ακούστηκε από κάτω ο παφλαμός ενός σώματος που πέφτει στο νερό...

— Έλπίζω πως σκοτώθηκε πρός το παράθυρο, ανέθηκε άπάνω, έκλεισε τα μάτια και πήδησε στο κενό... Σε μια στιγμή, ακούστηκε από κάτω ο παφλαμός ενός σώματος που πέφτει στο νερό...

— Έλπίζω πως σκοτώθηκε πρός το παράθυρο, ανέθηκε άπάνω, έκλεισε τα μάτια και πήδησε στο κενό... Σε μια στιγμή, ακούστηκε από κάτω ο παφλαμός ενός σώματος που πέφτει στο νερό...

— Έλπίζω πως σκοτώθηκε πρός το παράθυρο, ανέθηκε άπάνω, έκλεισε τα μάτια και πήδησε στο κενό... Σε μια στιγμή, ακούστηκε από κάτω ο παφλαμός ενός σώματος που πέφτει στο νερό...

— Έλπίζω πως σκοτώθηκε πρός το παράθυρο, ανέθηκε άπάνω, έκλεισε τα μάτια και πήδησε στο κενό... Σε μια στιγμή, ακούστηκε από κάτω ο παφλαμός ενός σώματος που πέφτει στο νερό...

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Και η γυναίκα του ένωμοτάρχη εξακολούθησε μιλώντας στο Γιαννάκη και στη Μιλιά.

— Μιά άνεψιά της καμιαριέρας της κυρίας σας τους τα διηγώθηκε όλ' αυτά προ ημερών. 'Ο άντρας μου τα πίστεψε και έλεγε: «Είδες τί πήγαμε να πάθουμε, Μαρία, που λίγο έλειψε να κρατήσουμε αυτά τα παιδιά;...» Κι' αλήθεια σάς λυπήθηκα πολύ την ημέρα που φύγατε με τέτοια κακοκαιρία, και μετανοούσα που δεν σάς κράτησα εδώ... 'Ολη εκείνη τη νύχτα δεν έκλεισα μάτι. Πές μου τώρα έσύ, Μιλιά, έκανα καλά ή όχι που δεν πίστεψα όσα μου είπαν για σάς; Πές μου όλη την αλήθεια...

— Να σάς την πω εγώ, κυρία! αποκρίθηκε ο κ. Ντουμάν, ό οποίος είχε μπη έκείνη τη στιγμή μέσα κ' είχε καθήσει οε μια καρέκλα, χωρίς πολλές διατυπώσεις.

— 'Α, κύριέ μου! Έκανε ή κυρά Μαρία ξαφνιασμένη. Δεν μπαίνουν έτσι στο σταθμό της Χωροφυλακής, χωρίς να πούν τ'ονόμα τους.

— 'Ονομάζομαι Ντουμάν.

— Δεν σάς ξέρω.

— Είμαι ό ιδιοκτήτης της Λάνδης. 'Ο σύζυγός σας θα ξέρη τ'ονόμα μου.

— 'Εκείνη τη στιγμή, μπηκε μέσα ό ένωμοτάρχης και στάθηκε ξαφνιασμένος.

— 'Εχεις επισκέψεις, βλέπω, είπε στη γυναίκα του. Με συγχωρήτε που παρουσιάζομαι έτσι...

— Μπαμπά, είν' ό Γιαννάκης! είπε ό Δημητράκης.

— Και ή Μιλιά! πρόσθεσε ό Πετράκης.

— Βγάλε από τό σπίτι αυτά τα παληόπαιδα, Μαρία! Σου είπα και άλλότε πως είνε επικίνδυνα αλητάκια! φώναξε ό ένωμοτάρχης.

— Σιγά-σιγά, κύριε ένωμοτάρχα, είπε τότε ό κ. Ντουμάν. Βλέπω ότι δεν είσθε καλός στους δυστυχείς.

— Μήν τ'ό λέτε αυτό, κύριε! φώναξε ή Μιλιά. Σε μάς φάνηκε πολύ καλός. 'Αλήθεια, Γιαννάκη;

— Ναί, απάντησε ό μικρός. Μας κουβάλησε ως εδώ άπάνω στο σπαθί του για να μην κουρασθούμε...

— Και πώς έζήσατε από τότε που ούνατε από εδώ; ρώτησε ό ένωμοτάρχης.

— Στο σπίτι μου, σάν τ'ά π'ό τίμια παιδιά τ'ό κόσμου, απάντησε ό κ. Ντουμάν.

— Και π'όιός είστε σεις, κύριε;

— Είμαι ό κ. Ντουμάν, ό ιδιοκτήτης της Λάνδης.

— 'Ο πρόεδρος τ'ό 'Επαρχιακού Συμβουλίου; ρώτησε με σεβασμό ό ένωμοτάρχης, φέρνοντας τ'ό χέρι του στο πηλήκιό του.

— Μάλιστα.

— 'Ω! σάς ζητώ, συγγνώμην, κύριε πρόεδρε. 'Αφ'ό έγγυασθε σεις γι' αυτά τ'ά παιδιά...

— 'Εγγυώμαι και σάς βεβαιώνω πως είνε τ'ά καλύτερα και τιμιώτερα που γνώρισα ως τώρα. Θά ήθελα πολύ να είχα μια κόρη σάν τη Μιλιά κι' ένα γιο σάν τ'ό Γιαννάκη.

— Λοιπόν, μπαμπά, μπορούμε να τ'ά φιλήσουμε; ρώτησε ό Πετράκης.

— 'Ακούς εκεί! φώναξε ό ένωμοτάρχης. Μά θ'ά δώσω εγώ π'ότος τ'ό παράδειγμα, γιατί άδίκησα τ'ά δυό αυτά καλά παιδιά.

Και άνοίγοντας την πλατεία άγκαλιά του, δέχτηκε

— 'Ο ένωμοτάρχης άνοιξε την πλατεία άγκαλιά του

('Ακολουθεί)

ο' αυτή τ'ό Γιαννάκη και τη Μιλιά κι' άπόθεσε σ'ά μάγουλά τους ένα δυνατό φιλημα. 'Υστερα έκαναν τ'ό ίδιο ό Γιαννάκης και ό Πετράκης κι' άπό τη στιγμή εκείνη τ'ά τέσσερα παιδιά, πιασμένα άπό τ'ό χέρι, σχημάτισαν ένα σύμπλεγμα άγαπημένων κι' άχώριστων φίλων.

— 'Ω, κυριε Ντουμάν, έλεγε ή κυρά-Μαρία, τί θ'ά έπαιτε προ όλίγου για μάς όταν μάς είδατε που δεχτήκαμε τ'όου άσχημα τ'ά παιδιά αυτά.

— 'Οχι, δεν είπα τίποτε, γιατί ήξερα άπό τ'ά ίδια πως έχετε χρυσή καρδιά και πως συμπονάτε τους δυστυχείς.

— Κύριε, είπε έξαφνα ό Γιαννάκης, σάς έρχεται μια άμορφη μυρωδιά;... Σίγουρα θ'ά είνε ή σούπα της κυρίας Μαρίας που θράζει στην κουζίνα... 'Αμέσως τ'ό κατάλαβα!

— Πραγματικά, μοσχοδόλησε όλο τ'ό δώματι! είπε ό κ. Ντουμάν.

— Θ'ά μάς κάνετε την τιμή να τ'ά δοκιμάσετε; ρώτησε δειλά ή κυρά-Μαρία.

— Πολύ ευχαριστώ! απάντησε ό κ. Ντουμάν.

— 'Α, τί ώραία! φώναξε ό Γιαννάκης κατενθουσιασμένος γιατί ό καλός του κύριος θ'ά καθόταν σ'ό ίδιο τραπέζι, σ'ό οποίο είχε καθήσει κι' αυτός άλλότε.

Και τ'ά παιδιά έσπευσαν να φέρουν άλλο ένα πιάτο, άλλο ένα ποτήρι, άλλο ένα κουτάλι, ενώ ό ένωμοτάρχης κατέθηκε σ'ό υπόγειο για να φέρη μια μπουτίλια κρασί.

— Π'όω ένα πιάτο μόνο θάλατε, κυρία Μαρία; φώναξε ό κ. Ντουμάν, όταν ή γυναίκα τ'ό ένωμοτάρχη έφερε τ'ή σούπα. Βάλετε, σάς παρακαλώ, κι' άλλα ξη. Θ'ά φάμε όλοι μαζί.

— Μεγάλη τιμή για μάς, κύριε!

— Καθόλου. 'Ετσι κι' εγώ θ'ά φάω με μεγαλύτερη δρεξί. Τότε ή Μιλιά θοήθησε τ'ά παιδιά να στράσουν τ'ό τραπέζι. Κι' έπειδή κατηγορούσαν γελώντας τ'ό Γιαννάκη γιατί δεν έκανε τίποτε, έκείνος τους απάντησε:

— 'Εγώ θ'ά είμαι ό Ζοζός τ'ό κυρίου. Θ'ά τ'όν ύπρεττήσω σ'ό τραπέζι.

Και πήγε εκ τ'ών προτέρων και στάθηκε πίσω άπό τ'ό κάθισμα τ'ό κυρίου του.

— 'Όταν ό ένωμοτάρχης άνέθηκε άπ' τ'ό υπόγειο, λίγο έλειψε να τ'ό ξεφύγη τ'ό μπουκάλι που κρατούσε άπό την έκπληξι τ'ό γι' αυτά που έβλεπε.

— Για π'όιόν είν' όί' αυτά; ρώτησε.

— Για μάς, απάντησε ή κυρά-Μαρία.

— Και π'ός γίνεται αυτό, γυναίκα μου; 'Εγώ ένας άπ'ός ένωμοτάρχης να καθήσω σ'ό ίδιο τραπέζι με τ'όν πρόεδρο τ'ό Συμβουλίου; Αυτό τ'ό είδατε ποτέ σας;

— Θ'ά τ'ό δοίμε τώρα, απάντησε πρόσχαρα ό κ. Ντουμάν. 'Εγώ προστάζω σήμερα τη Χωροφυλακή...

— 'Εμπρός, σ'ό τραπέζι όλων, πριν κρυώσει ή σούπα μας!

— Πραγματικά, ή κυρά-Μαρία είχε τελειώσει τ'ό σεβείρισμα.

— 'Αμ' ό Γιαννάκης; 'Ε, Γιαννάκη, που είσαι; φώναξε ή κυρά-Μαρία.

— Κανένας δεν απάντησε.

— 'Ο Γιαννάκης είνε πίσω άπό τ'όν κύριο! είπε ό Πετράκης, δείχνοντας τ'όν κ. Ντουμάν.

— Γιατί δεν απαντάς στην κυρία Μαρία, Γιαννάκη, ρώτησε ό κ. Ντουμάν.

— 'Ο Ζοζός δεν μιλάει ποτέ σ'ό τραπέζι.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ Α. Κ. ΓΚΡΗΝ

Ο ντέκετιβ 'Ελμερ Κούκ θρискόταν σ'ε μεγάλη άμηχανία. 'Η παράξενη δολοφονία της 'Ελεάνωρ Λέβινσον είχε άναστατώσει όλόκληρη τη Νέα 'Υόρκη. 'Ηταν ένα ζοφερό έγκλημα που δεν παρουσίαζε κανένα διαφωτιστικό ίχνος. 'Η άμορφη 'Ελεάνωρ Λέβινσον είχε δολοφονηθή με τ'όν πιό άλλόκοτο και τ'όν πιό μυστηριώδη τρόπο. 'Η τραγική αυτή 'Αμερικανίδα ήταν μια άπό τις πιό σσηνευτικές χορευτρίες τ'ό Μπροντγουάι. Είχε πολλούς θαυμαστές κι' άναρίθμητους φίλους, μά όπως κολακεύονταν ή ίδια να τ'ό λέη, δεν είχε κανέναν έχθρό. 'Ωστόσο, μια ημέρα ή 'Ελεάνωρ Λέβινσον θρέθηκε νεκρή σ'ό κρεβάτι της. 'Ο ιατροδικαστής έσπευσε άμέσως επί τόπου, ένήργησε νεκροψία και διεπίστωσε ότι ό θάνατος προήλθε άπό μια κεραυνοβόλο δηλητηρίαση. 'Η άνακάλυψις τ'ό έγκλήματος έγινε σ'ίς 5.20' τ'ό άπόγευμα. 'Ο νεαρός δικηγόρος Τζάιμς Κέλλυ, παλός φίλος της άμορφης χορευτριάς, είχε πάει εκείνο τ'ό άπόγευμα για να τ'ήν έπισκεφθή κ' είχε χτυπήσει πολλές φορές τ'ό κουδούνι τ'ό διαμερίσματος της χωρίς να λάθη καμιά απάντησι. 'Ο θυρωρός που τ'όν παρακολουθούσε περιέργως, άνήσυχησε σ'ό τέλος και θιάσθηκε να έπέμβη. 'Η 'Ελεάνωρ Λέβινσον ήταν δίχως άλλο μέσα σ'ό διαμέρισμά της. Πριν μια ώρα, ό ταχυδρομικός δεινομεύς της είχε φέρη ένα βιβλίο και τ'ής τ'ό είχε παραδώσει σ'ά χέρια της. 'Η άμορφη χορεύτρια μάλιστα είχαν υπογράψει σ'ό βιβλίο του για τ'ήν παραλαβή τ'ό δέματος. Τί συνέβαινε λοιπόν; Μήπως κοιμόταν θάνατα; Μά δεν θ'ά ξυπνούσε, ύστερα άπό τ'ους δυνατούς χτύπους τ'ό κουδουνιού;

— 'Ο θυρωρός κούταξε για μια στιγμή αστασιασμένος τ'όν δικηγόρο Κέλλυ κι' έπειτα, χωρίς να χάση καιρό έτρεξε κι' έφερε ένα όρμαδό παλίων κλειδών. Μ' ένα άπό αυτά κατώρθωσε, ύστερ' όπό πολλούς κόπους, ν' άνοίξη τ'ήν πόρτα και να μπη μέσα σ'ό διαμέρισμα της χορευτριάς. 'Από πίσω τ'ό μπηκε άμέσως μέσα και ό δικηγόρος Κέλλυ που κρατούσε κάτω άπό τ'ήν άμασάλη του ένα μεγάλο μαύρο χαρτοφύλακιο γεμάτο δικογραφίες.

Μόλις έφθασαν κ' οι δυό τους σ'όν κοιτώνα της 'Ελεάνωρ Λέβινσον, πάγωσαν άπό τ'ή φρίκη τους μπροστά σ'ό τραγικό θέαμα που παρουσιάσθηκε ξαφνικά σ'ά μάτια τους. 'Η ώραία χορεύτρια, άσπρη σάν μαρμάρινο άγαλμα, κάιτοταν νεκρή σ'ό κρεβάτι της με τ'ά μάτια γουρλωμένα και όργια άπό κάποιον σκληρό και μυστηριώδη θάνατο.

— Πρέπει να είδοποιήσουμε τ'ήν άστυνομία!... Έκανε κατ'άλλομο ό θυρωρός.

Κι' ενώ ό δικηγόρος έμεινε κοντά σ'ή νεκρή, ό θυρωρός έτρεξε σ'όν προθάλαμο που θρискόταν τ'ό τηλεφώνο και έήγησε σ'ήν άστυνομία τί είχε συμβή. 'Επειτα ξαναγύρισε κοντά σ'όν δικηγόρο Κέλλυ.

— 'Υστερ' άπό λίγα λεπτά της ώρας, ό ιατροδικαστής Σμιθ, ό άστυνομός Χούντ κι' ό ντέκετιβ 'Ελμερ Κούκ έφθασαν σ'ό διαμέρισμα της Λέβινσον για τ'ήν ατοψία και τις π'ότες έρευνες. Τ'ό διαμέρισμα ώστόσο δεν παρουσίαζε καμιά άταξία. 'Όλα τ'ά πράγματα ήταν σ'ή θέσι τους. Θά έλεγε κανείς ότι τ'ό θύμα είχε άποκοιμηθή σ'ό κρεβάτι του. Δεκά της, άπάνω σ'ό σεντόνι θρискόταν ένας άσημένιος χαρτοκόπτης. 'Αριστερά, κοντά σ'ό χέρι της που είχε πέσει σάν παράλυτο κι' άκουμπούσε σ'ό πάτωμα, θρискόταν ένα βιβλίο. 'Από τ'ό βιβλίο αυτό, ή 'Ελεάνωρ Λέβινσον είχε κόψει διαβάροντας μερικά μόνον φύλλα.

— 'Ο ντέκετιβ Κούκ πήρε άμέσως άπό κάτω τ'ό βιβλίο και

τ'ό έστειλε μ' έναν πόλισμαν σ'ό χημικό έργαστήριό της άστυνομίας. Σ' αυτό τ'ό μεταξύ, ό ιατροδικαστής Σμιθ είχε κάνει κιόλας τ'ήν νεκροψία κ' είχε δηλώσει σ'ους άστυνομικούς με τ'όν πιό κατηγορηματικό τρόπο:

— Κεραυνοβόλος δηλητηρίασις!...

— 'Ο 'Ελμερ Κούκ τότε, μαζί με τ'όν άστυνομό Χούντ έκαναν μια λεπτομερή έρευνα σ'ό διαμέρισμα, μά δεν κατώρθωσαν ν' άνακαλύψουν τίποτε τ'ό ύποπτο. Τ'ά παράθυρα ήσαν κλειστά άπό μέσα, ή πόρτες έπίσης κ' είχαν άπάνω σ'ήν κλειδαριά, άπό μέσα, τ'ά κλειδιά τους. 'Από πού είχε μπη, άρά γε, ό δολοφόνος; Και με π'όιό τρόπο είχε δηλητηριάσει τ'ήν άμορφη χορεύτρια; 'Επάνω σ'ό κομοδίνο ύπήρχε μια καράφα με νερό και δίπλα ένα ποτήρι. Οι άστυνομικοί έσπευσαν να τ'ά στείλουν και αυτά σ'ό χημικό έργαστήριό της Γενικής 'Ασφαλείας.

— 'Οσο για τ'ή ζωή της χορευτριάς, δεν παρουσίαζε τίποτε τ'ό ύποπτο. 'Η 'Ελεάνωρ Λέβινσον τ'όν τελευταίο εκείνο καιρό ήταν έξαιρετικά εύθυμη, γιατί είχε υπογράψει ένα κολακευτικό συμβόλαιο για να παίξη σ'όν κινηματογράφο. 'Ετοιμαζόταν μάλιστα να φύγη για τ'ό Χόλλυγουντ, μόλις θ'ά τελείωνε ή θεατρική σαιζόν σ'ό Μπροντγουάι.

— 'Ο θυρωρός τ'ό σπιτιού, κατά τ'ήν άνάκρισι, δήλωσε κατ'επανάληψιν, ότι κανείς ξένος δεν μπηκε τ'ήν ημέρα τ'ό έγκλήματος σ'ό διαμέρισμα της τραγικής χορευτριάς. 'Ο μόνος ξένος που μπηκε ήταν ό γραμματοκομιστής που της πήγε τ'ό βιβλίο, ένας ήσυχος οίκογενειάρχης, πασίγνωστος άπό χρόνια σ'ή γειτονία.

— 'Ο ιατροδικαστής τέλος γνωστοποίησε ότι ό θάνατος είχε έπέλθει σ'ίς 4.30'. Με π'όιό τρόπο όμως είχε δηλητηριασθή ή χορεύτρια; 'Ο ντέκετιβ Κούκ, τρίζοντας τ'ά δόντια του άπό τ'ή λύσσα, άρχισε να τριγυρίζει σάν φυλακισμένο θηρίο μέσα σ'ό τραγικό διαμέρισμα. 'Εξαφνα, έτρεξε σ'ό τηλεφώνο και έήτησε τ'ό χημικό έργαστήριό της Γενικής 'Ασφαλείας. 'Από εκεί τ'ό απάντησαν ότι ούτε σ'ό βιβλίο, ούτε σ'ήν καράφα με τ'ό νερό, ούτε σ'ό ποτήρι, έβρέθηκε κανένα ίχνος δηλητηρίου.

— Μά τότε λοιπόν τί είχε συμβή; Πώς είχε δηλητηριασθή ή χορεύτρια;

— 'Ο μόνος άνθρωπος που είχε μπη σ'ό διαμέρισμα της κ' είχε μείνει μόνος κοντά της ήταν ό νεαρός δικηγόρος Κέλλυ. Μά εκείνη τ'ήν ώρα ή χορεύτρια ήταν πεία νεκρή.

— Τ'ό μόνο πράγμα που είχε κάνει εντόπωσι σ'όν ντέκετιβ Κούκ ήταν τ'ό βιβλίο που διάβαζε προ τ'ό θανάτου της ή 'Ελεάνωρ Λέβινσον. 'Ηταν μια πολυτελής έκδοσις ενός μυθιστορήματος της μόδας, σ'ε έκλεκτο χαρτί που είχε ένα έλαστρο γαλάζιο χρώμα, για να γίνεται τ'ό διαβάσμα πιό άναπαυτικό.

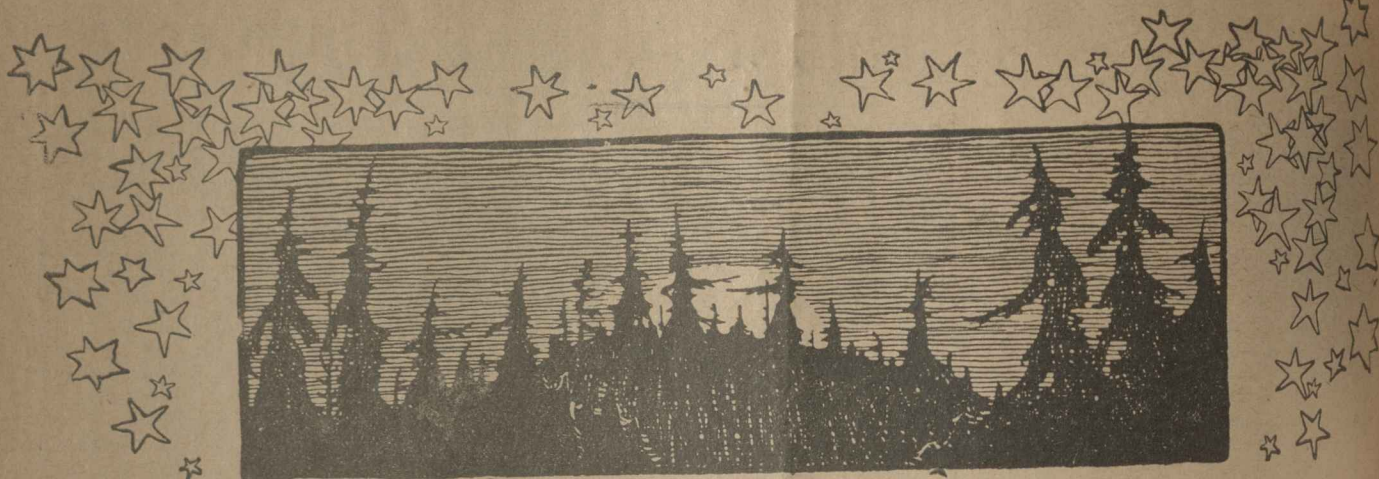
— 'Ο Κούκ λοιπόν είχε τ'ήν έαμνην ιδέα ότι ή χορεύτρια δηλητηριάσθηκε με τ'ό γαλάζιο αυτό βιβλίο. 'Η μέθοδος άλλωστε ήταν γνωστή. Τ'ά φύλλα τ'ό βιβλίου ποτίζονται μ' ένα δραστικό δηλητήριο. Τ'ό θύμα σ'αλλάνει τ'ό δάκτυλό του, γυρίζει τ'ό φύλλο και ε'ασαλλάνει τ'ό δάκτυλο. Μία ή δυό φορές είνε αρκετές για να φέρουν τ'ό κεραυνοβόλο δηλητήριο σ'ά χείλη. 'Επειτα ό θάνατος έρχεται άκαριαία.

Κι' ώστόσο τ'ό βιβλίο που έβρέθηκε καταγής, δίπλα σ'ό κρεβάτι, δεν είχε κανένα ίχνος δηλητηρίου.

— Περιεργό!... Πολύ περιεργό! Έκανε ό ντέκετιβ Κούκ, κυττάζοντας σ'ά μάτια τ'ό δικηγόρο Κέλλυ.

— 'Επειτα, με μια άφαική άπόφασι πήρε κάτι χαρτιά που

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΚΕΙ ΣΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟ...

(Της Μπράουνινγκ)

Στέκομαι κοντά στον ποταμό, εκεί στην ίδια θέση, πού μια ημέρα καθήσαμε οί δυο μας, ωραία μου αγάπη. Ένας ίσκιος τώρα πέφτει μόνο στο νερό. Τριγύρω έρημιά, σιωπή, γαλήνη. Και τό μονοπάτι, γλυκειά μου αγάπη, τό μικρό εκείνο μονοπάτι, πού οί δυο μας τότε τό περάσαμε μαζί, μία ψυχή μονάχα τώρα τό περνά και τό αντικρύζει...

Και ή ψυχή αυτή — αλλοίμονο — όρφανή πειά έχει άπομείνει...

Αφθονά άνθίζουν τά λουλούδια στην άκροποταμιά, μά είμαι μόνος! Κανέναν πλάι μου δέν έχω τώρα... Κανέναν, γιά νά σκύψω γιά χάρι του νά δρέψω ένα λουλούδι...

Τό πουλάκι στό κλαρί κελαίδει ζωηρά και άδιάκοπα. Ή άνοιξι μνησεί τόν έρχομό της, ή φύσι όλη αναγαλλιάζει... Καί όμως! Πόσο θλίβερέ ήσθάνομαι έγώ αυτήν τήν ώρα νά περνά! Πόσο νοσταλγώ!... Πόσο λυπάμαι!

Στέκομαι ακόμα στόν ποταμό, εκεί κοντά, εκεί στην ίδια

θρισκόντουσαν σ' ένα τραπέζι κ' είπε του δικηγόρου:

— Σας παρακαλώ, μίστερ Κέλλυ, μπορείτε νά μου τά φυλάξετε μέσα στην τσάντα σας;

Ο δικηγόρος, όπως στεκόταν όρθιος μπροστά του, έφερε μπροστά στό στήθος του τό μαύρο χαρτοφυλάκιο και τό ξεκλείδωσε. Τήν ίδια όμως στιγμή, ό ντέκτεκτιβ έκανε μία άδέξια κίνησι κι' άνα ποδογύρισε κάτω τό πάτωμα τήν άνοιχτή τσάντα. Από μέσα τότε ξεχύθηκαν μερικά έγγραφα κι' ένα νολάζιο βιβλίο, όμοιο μ' εκείνο πού είχε θρεθί μπροστά στό κρεβάτι της νεκρής!...

Ο δικηγόρος Κέλλυ, μ' ένα πήδημα αϊλούρου έφτασε κοντά στην πόρτα κι' έκανε νά φύγη. Μά ό Κούκ είχε θγάλει κι' όλας τό πιστόλι:

— Ψηλά τά χέρια!... του φώναξε απειλητικά.

Έπειτα, μ' ένα χαμόγελο θριάμβου, του πέρασε τίς χειροπέδες και τόν παρέδωσε στους πόλισμαν πού φύλαγαν στην έξοδο του διαμερίσματος.

Ο Κέλλυ, κατόπιν, κατάλαβε πως ήταν χαμένος κι' ώμολόγησε τό έγκλημά του. Τό βιβλίο πού είχε μέσα στην τσάντα του ήταν ποτισμένο μέ κυανιούχο κάλι. Αυτό τό βιβλίο είχε στείλει στη χορεύτρια μέ τόν γραμματοκομιστή. Έπειτα, άνέθηκε στό διαμέρισμά της κι' όταν ό θυρωρός είχε τρέξει στόν προθάλαμο νά τηλεφωνή στην άστυνομία, έβγαλε από τήν τσάντα του ένα καθαρό και όμοιο γαλάζιο βιβλίο, τό έβαλε στό πάτωμα στη θέση του δηλητηριασμένου και ύστερα τό δηλητηριασμένο μέσα στην τσάντα του...

Γιά ποιά λόγο τώρα είχε σκοτώσει τήν Έλεάνωρ Λέβινσον; Άπλούστατα ήταν ό διαχειριστής της περιουσίας της. Μά ένας κακός διαχειριστής, γιάτί τήν είχε χάσει όλη στις κούρσες. Όταν λοιπόν εκείνη του ζήτησε νά της τακτοποιήση τούς λογαριασμούς έπειδή θά έφευγε γιά τό Χόλλυγουντ, ό δικηγόρος Κέλλυ δέν θρήκε άλλη λύσι, γιά νά σωθής, παρά τή δολοφονία της Έλεάνωρ Λέβινσον.

Α. Κ. ΓΡΗΝ

παληά θέσι...

Και σκέπτομαι τόν έρωτά σου, αγαπημένη! Και τά ματάκια σου τά βλέπω τώρα νά δακρύζουν. Πόσος καιρός έπέρασε!... Άς είναι εύλογημένη ή ώρα πού σ' έγνώρισα! Άς είναι εύλογημένη!

ΑΣ ΧΩΡΙΣΤΟΥΜΕ

(Του Θ. Μοίρη)

Τότε ναι! Άς χωριστούμε, άς φύγουμε μακριά ό ένας άπ' τόν άλλον. Ναι, έτσι νά γίνη! Έτσι άφοι κ' οί δυο ποθούμε τόσο τήν έλευθερία μας...

Ναι! πάρε πίσω τήν καρδιά σου και δώσε μου ξανά τήν πονεμένη μου ψυχή!

Χαρίζκαμε μαζί τόσες ωραίες ήμέρες, τόσες εύχισμένες...

Μά ή εύτυχία είναι γραφτό νά μη μπορή ποτέ νά διαρκέσι... ποτέ!

Άς αφήσουμε λοιπόν τό παρελθόν, γλυκειά κοπέλα, πού έμαθες πόσο αγαπώ, πόσο πονώ, πόσο στενάχω...

Ήσαν γλυκά τά λόγια μου και φλογερά ήσαν τά φίλια σου. Ναι! Μά τώρα τίποτα πειά δέν υπάρχει. Άς φύγουμε...

Άς χωριστούμε. Ήταν μία άνοιξι πού έπέρασε. Ήταν μία έποχή γλυκειά πού έχάθη.

Χαίρε! Κι' άν μ' έρωτήσει ό Θεός καμιά φορά εκεί επάνω πού θά πάμε; Κι' άν μ' έρωτήσει άν σ' αγαπώ, άν σ' αγαπούσα;...

— Ναι! θά του είπώ. Τήν αγαπώ, τήν αγαπούσα, μά έκείνη... μ' αγαπήσε και μ' αγαπά ακόμα περισσότερο άπό μένα!... Αυτή είναι μόνο ή αλήθεια και αυτήν πρέπει νά του πώ, Κύριε και Θεέ μου!...

ΘΡΗΝΟΣ ΨΥΧΗΣ

(Του Χάινε)

Στό γεφυράκι εκεί, στό ήσυχο εκείνο γεφυράκι, τά δέντρα λινά, τ' απόθραβα κάποια ψυχή πηγαίνει μόνη...

Κι' έχει ξανθά μαλλιά ή ψυχή εκείνη και είναι τά χείλη της φωτιά, είναι τά μάτια της φλόγες γεμάτα...

Ποιά νάνε ή ψυχή πού μόνη κάθε θράδυ εκεί πηγαίνει...

Κανείς δέν άποκρίνεται. Κανείς!

Και ή ψυχή σέ δάκρυα ξεσπάει γιά τόν χαμένο έρωτα, τόν πρώτο εκείνο έρωτά της και μέ τά δάκρυα παρηγορείται, μέ τά δάκρυα μόνο ζή και λημονιέται.

— Φτωχή αγάπη! Πέθανες κι' άλλη καμιά παρηγοριά δέ θρήθηκε γιά μέ στόν κόσμο, τήν πονεμένη μου ψυχή γάκι νά γλυκάνη... Έπέθανες, μονακριθή μου αγάπη και πήρες μέ τό θάνατο όλο τό φώς πού είχα μέσα στη ζωή μου!

Και κλαίει ή αγάπη γιά τήν άλλη αγάπη πού στόν άλλο κόσμο πέταξε μακριά!

Και έχει ξανθά μαλλιά ή αγάπη εκείνη, κι' έχει τά χείλη της φωτιά, είναι τά μάτια της γεμάτα φλόγες...

Ποιός είδε τήν ψυχή πού μόνη κάθε θράδυ στό γεφυράκι εκεί πηγαίνει γιά νά κλάψη;

Κανείς δέν άποκρίνεται! Κανείς!...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ή ταχυδακτυλουργός... αυτοκράτειρα!

Βλέπετε στη σχετική εικόνα μας αυτό τό ανθρώπινο κεφάλι μέ τά μακριά μαλλιά;

Τό κεφάλι αυτό είναι μεγέθους μιάς σφιγμένης γραθιάς περίπου και ανήκει σ' έναν νεαρό έρυθρόδερμο πολεμιστή της φυλής «Τζιβάρο». Βρίσκεται σήμερα στην κατοχή του περιφήμου Αμερικανού συγγραφέως και εκδότου κ. Ρίπλεϊ κι' άγοράστηκε αντί έκαστο δολαρίαν (δώδεκα χιλιάδων δραχμών περίπου) άπ' τόν πρώην κάτοχό του, έναν γέρο-ερυθρόδερμο της ίδιας φυλής «Τζιβάρο», ή όποια κατασκευάζει τέτοια μικροσκοπικά ανθρώπινα κεφάλια — σωστή πένθιμη χειροτεχνία — άπό κεφάλια φυσικού μεγέθους και τά πουλάει κατόπιν κρυφά σέ πλουσίους κι' ιδιότροπους συλλέκτες περιέργων!

Διαβάστε τώρα τή σχετική φρικιαστική μέθοδο μέ τήν όποια οί αιμοχαρείς έρυθρόδερμοι Τζιβάρο κατασκευάζουν μικροσκοπικά ανθρώπινα κεφάλια, άπό κεφάλια κανονικού και φυσικού μεγέθους, τά όποια κατόπιν ή κρεμοϋν στις καλύδες των ως τρόπαια νίκης ή τά πουλούν λαθρεμπορικώς σέ διάφορους συλλέκτες:

Ένω όλες ή φυλές των έρυθρόδερμων της Νοτίου Αμερικής συνηθίζουν νά γδέρνουν μέ μαχαίρι τό τριχωτό δέρμα του κρανίου των έθρών τους — γιά νά τό κρατούν ως αίμοστάλαχτο και φριχτό πολεμικό τρόπαιο — οί Τζιβάρο, αντίθετα, γδέρνουν όλόκληρο τό δέρμα του κεφαλιού των έχθρών τους.

Μόλις τό γδάρουν μέ αφάνταστη επιτηδειότητα, πετούν τό άπαίσια παραμορφωμένο πλέον κρανίο και κρατούν τό γδαρμένο κεφάλι του άδειο σάν φούσκα φυσικά, και νωπό ά, κόψη.

Κατόπιν ζεσταίνουν πολύ στη φωτιά μέσα σ' ένα γάλλικο ταψί μπόλικιμ και καθαρή άμμο. Μέ τήν πυρωμένη αυτή άμμο παραγεμίζουν σφιχτά τό γδαρμένο δέρμα του ανθρώπινου κρανίου. Τότε ή μεγάλη θερμοκρασία της άμμου ζεσταίνει αυτό τό δέρμα, τό ζαρώνει, τό συστέλλει κανονικά σέ όλα του τά μέρη και κατα συνέπεια νά μικραίνει.

Έν τώ μεταξύ όμως και γιά νά γίνη τό ζάρωμα του δέρματος κανονικώτατο, οί μακάριοι αυτοί τεχνίται, «ζυμώνουν» — έφαρμόζουν δηλαδή κάτι σάν μασάζ — μέ τά δάχτυλα των χειρών τους, όλη τήν επιφάνεια του παραγεμισμένου μέ τήν καυτή άμμο κεφαλιού!

Όταν κρυώσει πειά ή άμμος αυτή, τήν αφήνουν νά χυθή σιγά-σιγά άπ' τά άνοιγματα των ρουθούνιων, των ματιών και του στόματος του θέρματος. Κατόπιν ξανακαίουν τήν άμμο, ξαναγεμίζουν μέ αυτή τό δέρμα του κεφαλιού, ξανακάνουν τό σχετικό μασάζ και τέλος τήν ξαναχύνουν.

Έτσι, όσο εξακολουθεί αυτή ή διαδικασία, τόσο και μικραίνει κανονικώτατα — κάθε φορά — τό άδειο αυτό ανθρώπινο κεφάλι. Στα τελευταία, ξερο πειά, σκληρό, άδειο και σάν στεγνωμένο στόν ήλιο, φτάνει στό 1)6 ή 1)7 του

πρώην φυσικού μεγέθους του, δηλαδή στό μέγεθος ενός πορτοκαλλιού.

Και τότε μιάζει σάν μούμια Αιγυπτίου νεκρού, άδεια όμως άπό σάρκες κι' άπό κόκκαλα! Μπορεί δέ νά διατηρηθή κατόπιν επί αιώνας όλοκλήρους άπαράλλαχτο.

Όλα τά κράτη της Νοτίου Αμερικής έχουν ψηφίσει άυστηροίτατους νόμους εναντίον της άπαισίας αυτής συνηθείας των έρυθρόδερμων Τζιβάρο, και άπαγορεύουν επίσης τό έμπόριο των μακαθρίων αυτών... χειροτεχνημάτων! Όστόσο όμως, οί αδιόρθωτοι έρυθρόδερμοι όχι μόνον δέν έννοούν νά ξεχάσουν τό φρικιαστικό αυτό πατροπαράδοτο έθιμό τους, αλλά και έχουν δημιουργήσει σωστό ώργανωμένο έμποριο... κατεργασμένων ανθρώπινων κεφαλιών! Ένα λαθρεμπόριο... κατεργασμένων ανθρώπινων κεφαλιών! Ένα έμποιο μικροσκοπικό κι' άδειο κεφάλι — αυτό πού βλέπετε στην εικόνα — θρίσκεται σήμερα στην κατοχή του σενιόρ Χουάν Κρατέιλ, πλουσιωτάτου έμπόρου της νοτιοαμερικανικής πόλεως Λίμας.

Οί ταχυδακτυλουργοί κ' οί επιτήδειοι στούς μορφασμούς παληάτσι των ίπποδρομιών, μπορούν νά είναι υπερήφανοι: Είχαν γιά συνάδελφό τους άλλοτε μία όλόκληρη... αυτοκράτειρα!

Πραγματικώς, ή ωραία αυτοκράτειρα της Γαλλίας Μαρία-Λουίζα, ή δευτέρα σύζυγος του Μεγάλου Ναπολέοντος — και της όποιας βλέπετε τό σχετικό σκίτσο — είχε εξαιρετική επιτηδειότητα στό έξής... καμώματα: Χειριζόταν τήν «τράπουλα» των χαρτιών μέ ιλιγγιώδη ταχύτητα, έκανε διάφορες ταχυδακτυλουργίες μέ τά χαρτιά αλλά και μέ τό μαντίλι της, κουνούσε δυνατά όταν ήθελε τά αυτιά της, μπορούσε νά τά λυγίση στη μέση και μπορούσε επίσης νά τά διπλώνη στό δύο πολλές φορές συνέχεια!

Κατα τά χειμωνιάτικα θράδυα, πολλές τέτοιες πρόχειρες κι' έντελές οικογενειακές... παραστάσεις γινόντουσαν στό σαλόνια των άνακτόρων του Κεραμεικού, στις όποιες μάλιστα παρευρισκόταν κι' ό Ναπολέων, ξεκαρδίζόμενος στό γέλια μέ τά καμώματα της Ύψηλης συζύγου του!

Στόν Καναδά ζουν δυο άντρες, πατέρας και γιός, πού άποτελούν πραγματικώς κάτι τό σπάνιο κι' άξιοπεριέργο στόν κόσμο. Έχουν τό ίδιο όνομα, ονομαζόμενοι κ' οί δυο... Άλθέρτοι Φάρλερ. Είναι ξυλουργοί κ' οί δυο... Μένουν στην πόλι Κιλδοχάν του Καναδά... Τό ίδιο αυτόκινητο, τό όποίο τους παρέσυρε και τους δυο κατά τό 1928, έκανε τό δρόμο πόδι του πατέρα και τό άριστερό του γιού... Κι' έπειδή έχουν άκριβώς τά ίδια μέτρα στό πόδι, παραγγέλνουν ένα κανονικό ζευγάρι παπουτσιών και φοράει ό ένας τους τό δρόμο κι' ό άλλος τό άριστερό!

Έ, είναι καιρός πειά νά υποκλιθώ μπρός στην μεγαλοπρεπέστατη... μητή του κ. Τόμ Ουέδδερ, αγαπητοί αναγνώσται!

Ο «μπαρμπα-φαινόμενο» αυτός, ζομάε μόλις πρό όλίγων χρόνων ακόμη στό Γιορκ-σάιρ της Αγγλίας, όπου είχε ζυθοπωλείο. Υπήρξε ένας κυριολεκτικώς χαριτωμένος κι' εύθυμος τύπος, έκανε ό ίδιος τή μεγαλύτερη κατανάλωσι στό... ποτά του καταστήματός του, μεθούσε πιο πριν άπό τούς πελάτες του, και ποτέ του δέν κακοκαρδίσε γιά τά πειράγματα των συμπολιτών του, τά άφθονα κι' ακατάπαυστα έξ αίτιας της μοναδικής ίσως στόν κόσμο — σέ μακρος και σέ αξιοπεριέργο σχήμα — μητρί του! Αληθινά έμοιαζε σάν... ξιφίας, ό μακαρίτης κι' άεχαστος στό Γιορκ-σάιρ μπαρμπα-Τόμ. Άν θέλετε όμως νάχετε πλήρη ιδέα γιά τό μακρος της μητρί του, σας ταυροφορούμε ότι ήταν έφτάμιση ίντσών, δηλαδή... περίπου είκοσι (άριθ. 20) έκαστών του μέτρου, δηλαδή... περίπου μιάς μεγάλης σπιθαμής!

Ρεκόρ άπαραμύλου «μπαρμπα-αλήθεια»...

Τό κατεργασμένο κεφάλι

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

ΟΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η τραγωδίες των Ισπανών «κανταόρες». Οι θριάμβοι του «Ελ Κανάριο». Μιά μοιραία γυναίκα. «Η Ρούμπια» του «Ελ Μπουρρέρο». Ο φθόνος του «Ελ Κανάριο». Μιά σκληρή εκδίκηση. Πώς χάθηκαν ή πιο παθητικές φωνές της Ισπανίας. Η δολοφονία του Κουρρο Πάμπλας. Ο μοιραίος έρωας της Ντολорές Λά Μπράβα κλπ, κλπ.

ΕΝΑ βράδυ, στη Βαρκελώνη, έδω και λίγον καιρό, έμαθα από ένα παλιό μου φίλο μερικές σκληρές και τραγικές ιστορίες. Όλες τους είχαν ήρωες και θύματα τους πιο περίφημους «κανταόρες» της Ισπανίας που δοξάσθηκαν τα τελευταία χρόνια στα νυχτερινά κέντρα της Μαδρίτης, της Σεβίλλης και του «Μπαρίο Γαίνο», της συνοικίας του έρωτος και της τρέλλας, που είχε ένα είδος Μονμάρτης της Βαρκελώνης.

Οι Ισπανοί «κανταόρες» είναι οι παθητικοί εκείνοι τραγουδιστάι που ξετρελλανούν με τις μελαγχολικές «κόπλας» τους όλους τους θαμώνες των νυχτερινών κέντρων. Αυτές ή «κόπλας» είναι μικρά περιπαθή έρωτικά τετράστιχα που μοιάζουν πάρα πολύ με τις ελληνικές «μαντινάδες». Τις περισσότερες φορές οι ίδιοι οι «κανταόρες» τις φτιάχνουν με το έμφυτο ταλέντο τους για να τραγουδήσουν την τραγική ζωή τους που έχει πάντα ένα μοιραίο τέλος: ή πάνω στις κρύες πλάκες του νεκροτομείου ή στο άπαισιο νοσοκομείο των κατέργων...

«Ελ Κανάριο», δηλαδή «Το Καναρίνι» ήταν ένας από τους τραγικούς αυτούς τραγουδιστάς. Από την πατρίδα του την Σεβίλλη, πήγε στη Μαδρίτη, στην πρωτεύουσα, για να δοκιμάσει την τύχη του και δεν άργησε να σημειώσει θριαμβευτικές επιτυχίες και να ανακηρυχθεί ως ο πρώτος κι' ο καλύτερος τραγουδιστής του «Φακένκο» όλης της Ισπανίας.

Ο γυρισμός του στην Σεβίλλη ήταν μία αποθέωσις. Άπειρα πλήθη κόσμου τον περίμεναν στο σταθμό για να τον συνοδεύσουν ως το σπίτι του, με μία απερίγραπτη φρενιτιδα κι' έναν έξαλλο ένθουσιασμό. Ο «Κανάριο» μέθυσε από τη δόξα του κι' όπως ήταν επόμενο, σχημάτισε μία πολύ μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του.

«Ενα βράδυ λοιπόν οι φίλοι του τον προσκάλεσαν σ' ένα λαϊκό πανηγύρι γύρω από την περίφημη εκκλησία της Παναγίας του Μακαρέννος. Ο τραγουδιστής εκεί πέρα βρέθηκε μπροστά σε μία ευχάριστη έκπληξη. Κάθε φορά που τραγουδούσε, του άπαντούσε από μακριά μία κρουσάλληνη γυναίκα φωνή. — Ποιά τραγουδάει έτσι; άπώρησε.

— Είναι ή «Ρούμπια», του έξηγησαν οι φίλοι του. Είναι μία νέα τραγουδίστρια του «Ελ Μπουρρέρο». Τού καφέσαντάν...

Ο «Ελ Κανάριο» αυτοσχεδίασε ένα «φαντάγκο», ένα τραγούδι χορού. Η «Ρούμπια» του άπάντησε μ' ένα άλλο. Κι' έτσι, με παθητικές «κόπλας» άρχισαν οι τραγικοί έρωτες του «Ελ Κανάριο» και της «Ρούμπιας».

Στη χώρα της Κάμεν άγαθούν με πάθος, μά και μισούν με μεγάλη σκληρότητα. Ο έρωας και το μίσος δεν έχουν όρια στην Ισπανία. Το μόνο μέτρο είναι ή «ναθάγια», μία μυτερή λεπίδα που ικανοποιεί και τη ζήλεια και την εκδίκηση...

Ο «Ελ Κανάριο» άρχισε πλέον να εμφανίζεται με την «Ρούμπια» κάθε βράδυ στο «Ελ Μπουρρέρο» και τα παθητικά τραγούδια τους προκαλούσαν τον θαυμασμό και τη λατρεία όλου του κόσμου. Ωστόσο, μία νύχτα ο «Ελ Κα-

νάριο» πρόσεξε ότι χειροκροτούσαν περισσότερο την «Ρούμπια». Το άλλο βράδυ, πάλι, άκουσε με λύσσα ένα θαμώνα να λέει στον γείτονά του:

— Τόν έφαγε ή «Ρούμπια»!...

Ο «Ελ Κανάριο» πληγώθηκε κατάκαρδα κι' άρχισε να κατηγορή την «Ρούμπια» ότι έκλεβε τη δόξα του. Έπειτα διέλυσε το συμβόλαιό του και με την πρόσαι ότι έπαθε φθίσι του λάρυγγος, δεν θέλησε να ξανατραγουδήσει μαζί με την «Ρούμπια», για να την άφήση μόνη, στην τύχη της...

Η «Ρούμπια», ωστόσο, άνθεξε με υπερηφάνεια στην προδοσία του φίλου της, που άρχισε τώρα να συχνάζει στο νυχτερινό κέντρο με άλλες γυναίκες. Ο «Ελ Κανάριο» όμως έκανε και κάτι πιο άχαροκλήριο: κάθε βράδυ κορόιδευε, από κάτω, την τραγουδίστρια και μετέβαλλε σιγά-σιγά τα χειροκροτήματα σε πρόγκα. Κι' ο κόσμος που δεν καταλάβαινε το μίσος του «Ελ Κανάριο», δεν έβλεπε επίσης ότι το φλογισμένο πρόσωπο της «Ρούμπιας» έπαιρνε μία τραγική έκφρασι κι' ότι τα μάτια της πλημμύριζαν από τα δάκρυα.

Έτσι, το γόνιτρό της άρχισε να ξεπέφτει. Ο «Ελ Κανάριο» είχε κατορθώσει να την εξευτελίσει, για να ικανοποιήσει την ματαιοδοξία του. Μπορούσε τώρα να ξαναπαρουσιασθή στο κοινό χωρίς φόβο ότι μία άλλη φωνή, πιο καλή, θα σκέπαζε την δική του. Μά δεν πρόφτασε να χαρή την εκδίκησή του. Ένα πρωί τον βρήκαν στην όδο Τρίανα της Σεβίλλης, με τα μάτια γουρλωμένα να κυττάζουν τον γαλάζιο ουρανό και με μία «ναθάγια» στην καρδιά...

— Έγώ τον σκότωσα, έξαμολογήθηκε ύστερ' από λίγες ώρες ο πατέρας της «Ρούμπιας». Τού έδωσα δυο μαχαίριές: μία για να εκδικηθώ την κόρη μου για την έρωτική προδοσία του, και μία άλλη για να τιμαρρίσω αυτόν τον άνδρα που την εξευτέλισε ως καλλιτέχνηδα!...

Κι' έτσι, μ' ένα δράμα χάθηκαν δυο απ' τις πιο παθητικές φωνές της Ισπανίας.

Πιο σκληρή και πιο άγρια είναι ή ιστορία της τραγικής περιπέτειας του Κουρρο Πάμπλας, του μεγαλύτερου μέχρι πέρυσι «κανταόρ» της Ισπανίας.

Ο Κουρρο Πάμπλας, ένα βράδυ τραγουδούσε σ' ένα νυχτερινό κέντρο του Μπουργκος, όταν έξαφνα μπήκε μέσα στη σάλλα μία άγέρωχη γυναίκα, εξαιρετικής όμορφιάς. — Ποιό είναι αυτό το «βασιλικό παγώνι»; ρώτησε περίεργος ο Κουρρο Πάμπλας τον διευθυντή του κέντρου.

— Μπα! Δεν είναι τίποτα... Έκανε εκείνος. Είναι μία τυχοδιώκτρια. Την λένε Ντολорές Λά Μπράβα. Είναι επικίνδυνη γυναίκα: ύπερήφανη, έγωίστρια, εκδικητική... Την φοβούνται όλοι οι άνδρες. Λένε πως το σώμα της είναι γεμάτο από μαχαίριές...

Κι' αλήθεια, είχε μία παράξενη ιστορία αυτή ή Ντολорές Λά Μπράβα. Είχε παντρευτή στη Γρενάδα έναν ταυρομάχο κι' είχε άρχισει να ζή μαζί του μία ζωή άφάνταστης κραιπάλης. Ένα βράδυ, ύστερ' από ένα τρελλό μεθύσι, ο

Η τραγική τραγουδίστρια Ρούμπια

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Το «Μπουκέτο» εξέδωκε μέχρι σήμερα χάριν των αναγνωστών του μίαν σειράν άριστουργηματικών μυθιστορημάτων.

Τα μυθιστορήματα αυτά δύνανται να τα προμηθευθούν οι αναγνώσται μας άπευθυνόμενοι εις τα γραφεία μας, δός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5β' (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος).

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» του 'Αλφόνσου Κάρο.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του 'Αλεξάνδρου Δουμά (υιού)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του 'Αββά Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» του Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» της Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» του 'Α. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» της Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» του Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» του Έτεν σέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» του κόμητος
- 12) ντε Σεμουά.
- «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» του 'Οκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» του Πώλ Φεβάλ.

Από τας παλαιότερας εκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εις τους αναγνώσται μας χωρίς δελτία και με δροχμάς 5 δια τας 'Αθήνας και 6 δροχμάς τας 'Επαρχίας, τὰ έξής βιβλία:

- «Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» του Ρ. Στήβενσον.
- «Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» της Σελμας Λάγκερλεφ.
- «Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» του Ερ. Μυρζέ.
- «Η ΣΟΝΙΑ» της Γκαρσίλ.

Και «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΛΟΝΟΣ ΠΥΜ» του Έντγας Πόε. (Δύο τόμοι, έκαστος δροχ. 5 δια τας 'Αθήνας και 6 δια τας 'Επαρχίας).

Και τὰ όκτω περίφημα:

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

που γίνονται δροχ. 25, πρὸς 5 δροχ. έκαστον δια τας 'Αθήνας και 6 δια τας 'Επαρχίας, ελευθέρα ταχυδρομικών τελών.

Διά το 'Εξωτερικόν επί πλέον τὰ ταχυδρομικά έξοδα. Ξιδοποιούνται όμως οι αναγνώσται μας, ότι τὰ βιβλία αυτά πρέπει να τα ζητήσουν απ' εσθειας από τα γραφεία μας, καθ' όσον δεν θα σταλθώσιν εις τὰ κατά τόπους πρακτορεία των έφημερίδων.

αυτοίς ξεκοίλιασε στη μέση του δρόμου έναν άγνωστο που είχε τομήσει να κυττάξη την Ντολорές. Αποτέλεσμα αυτής της τρέλλας ήταν να σταλή στα κάτεργα του ταυρομάχου. Η Ντολорές, πιστή στον φίλο της τον άκολουθούσε πειθήνως κι' άρχισε να φροντίζει γι' αυτόν, που έπαυσε την όμορφιά της στους χωρικούς και στους εργάτες. Έπειτα, τη νύχτα, γύριζε και μεθούσε στα διάφορα κέντρα. Έτσι, ένα βράδυ, μπήκε τυχαίως στο καμπαρέ που τραγουδούσε ο Κουρρο Πάμπλας.

Ο τραγουδιστής σασηνεύτηκε από το άγριο θέλητρο της γυναίκας. Την γνώρισε, της μίλησε, την έκανε να κλάη με τα παθητικά τραγούδια του και τέλος κατέλαβε την καρδιά της...

Ο ταυρομάχος όμως που ζούσε στα κάτεργα κι' άρχισε να βλέπει ότι ή Ντολорές δεν τον έπισκεπτόταν πειά, κατάλαβε την άπιστία της κι' αποφάσισε να την εκδικηθή. Μία μέρα κατάρθωσε να σπάσει τις άλυσίδες του και να δραπέσει. Έτρεξε άμέσως στο σπίτι της Ντολорές, έτοιμος να την σκοτώσει. Μά ή «γόνισσα» κατέφερε να τον δαμάσει. Μπροστά στο πάθος του μάλιστα κατάλαθε πως άγίαζε αθηνά μόνο αυτόν, τον ταυρομάχο, τον άνδρα της. Και για τον Κουρρο Πάμπλας δεν είχε τίποτε άλλο παρ' ένα καπρίτσιο... Υποσχέθηκε λοιπόν στον ταυρομάχο να τον άκολουθήσει στη Γαλλία κι' άρχισε να ετοιμάζει τη διαδρομή της.

— Πού είναι ο «κανταόρ»; ρώτησε εκείνος.

— Δεν γύρισε άκόμη από το θέατρο, του άπάντησε ή Ντολорές.

— Καλά, πήγαινε στο σταθμό και περίμενε με. Θάρρω να έλγω... της έξηγησε.

Κι' έγινε πάλι άφαντος μέσα στη νύχτα. Το πρωί, λίγο πιο πέρα από το θέατρο, βρέθηκε δολοφονημένος ο άτυχος Κουρρο Πάμπλας. Ένας άγνωστος είχε φυτέψει κατάσπαστα μία μεγάλη «ναθάγια»...

Ο ταυρομάχος είχε εκδικηθή! Αλλά είναι λοιπόν ή τραγική τύχη όλων σχεδόν των πενηντα «κανταόρες» της Ισπανίας, της Ισπανίας που αιώναυεται διαρκώς από τους έμφυλους σπαραγμούς.

ΖΑΝ ΕΡΒΙΕ

ΤΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΑΝΩΝΥΜΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΚΟΥΡΤΣ

Ο Βιενέζος καπνοπώλης Κούρτς είχε ένοικιάσει απ' το κράτος ένα προπτερο πωλήσεως καπνού, κατά τον Φεβρουάριο του 1901.

Από την επομένη ακριβώς ήμερα της ένοικιάσεως του προπτερου αυτού, ο Κούρτς άρχισε να λαβαίνει ταχυτικά ή άνελιπώς κάθε πρωί, από μία... άνώνυμη έπιστολή, τσέπας αθώου περιεχομένου: Δηλαδή, ούτε άπειλές, ούτε άρεες ούτε συκοφαντίες περιείχαν ή έπιστολές, περ' μόνον διάφορα λόγια άλλοτε για τον καιρό, άλλοτε για την εσωτερική πολιτική κι' άλλοτε περί διαφόρων άλλων... «ά-νητων και υδάτων»!

Η μέρες, ή βδομάδες, οι μήνες, τὰ χρόνια περνοίσαν, ή άμας ούτε μία μέρα δεν είχε περάσει δίχως ο άτυχής Κούρτς να λάβη —κάθε πρωί άπαραιτήτως— την άνώνυμη έπιστολή του.

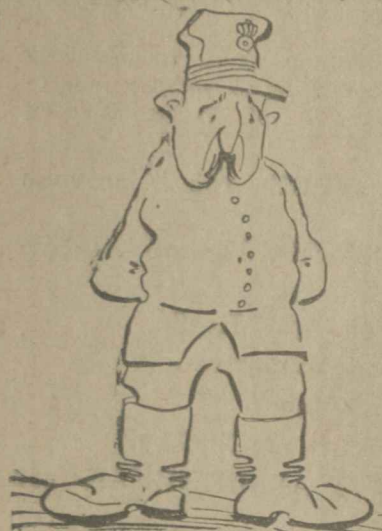
Έκνευρισμένος πειά ο Κούρτς άναγκάστηκε να κάνει έρευνητικές άναφορές στο ύπουργείο Ταχυδρομείων και τηλεγράφων της Αυστρίας, ζητώντας να πάψουν πειά οι άνώνυμες να του πηγαίνουν έπιστολές. Το ύπουργείο του άπάντησε ότι ή άλληλογραφία του κάθε πολίτου είναι κάτι ή έρό κι' άπαράβιαστο, και συνεπώς όλες ή έπιστολές πρέπει να παραδίδονται στον πυραλήπη τους. Σημειώθηκε ακόμα, ότι ο Κούρτς δεν μπορούσε να ξεχωρίσει ποιά απ' τις έπιστολές της τακτικής άλληλογραφίας του ήταν ή άνώνυμη, γιατί έρχόταν άλλοτε σε διαφορετικό φάκελλο κι' άλλοτε με άλλον γραφικό χαρακτήρα στην έπιγραφή της. Το άλλόκοτο κι' έκνευριστικό αυτό βασανιστήριο του άτυχούς Κούρτς κράτος —μονότονο και διαρκές— ως τσέπας Φεβρουαρίου του 1921, όποτε κι' έπαψε άπτότομα, πειά να επαναληφθή πειά από τότε. Φαίνεται, ότι ο πρωτοπατής εκείνος και άσφαλώς παράφρων άνώνυμογράφος έπαυσε. Κι' έτσι ο Κούρτς κατάρθωσε να βρή την ή-την του, ύστερ' από είκοσι χρονών καθημερινό κι' άκαταπαυστο μαρτύριο!!

Μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορειάτων από την διεύθυνση της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14α', 'Αθήνα.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ

Όταν ήρθε η διαταγή για να μεταφερθεί ο λοχαγός κ. Μαντζακάσας στο νοσοκομείο, ο στρατιώτης του, που του ήταν και όρδινάντσας αναστάσας, σε πόλεμο και σε ειρήνη, ο Παντελής ο Μπάκας, παρ' όλο που πάθη συγκοπή.

Ο λοχαγός Μαντζακάσας

— Μοναχός σου θα ήσες, κύρ λοχαγέ; ρώτησε.
— Μά τι να γίνω, Παντελή. Δεν έχουν όρδινάντσες στα νοσοκομεία.
— Και τί θα γίνω εγώ δώ πέρα, μοναχός;
— Μοναχός; Με τόσα τάγματα που είν' εδω στο μέτωπο και τόσες χιλιάδες... Βουλγάρους απ' απέναντι, μοναχός σου είσαι;
— Χωρίς εσένα, μοναχός!...

Δεν έμεινε μόνον μοναχός, χωρίς τον λοχαγό ο Παντελής ο Μπάκας, μά κι' απογυμνωμένος από κάθε δύναμη που αντλούσε από τη θέσι του κοντά στο λοχαγό του και από κάθε καλοπέρασι που απολάμβανε μαζί του, και από κάθε μία ασφάλεια, μακριά από τα όχυρώματα, τα μέτωπα και τ' άλλα «μαραφέτια». — Ξωρκισμένα νάνε!...

Ήταν πατριώτης του ο λοχαγός και συγγενής του λιγάκι απ' την «Αμφισσα». Με τον πατέρα του, φίλοι παλαιοί.

«Τον γυιό μου, σάν τα μάτια σου, μοναχίζον τον έχω», του έγραφε τακτικά από το χωριό ο γέρος, σάν κίνησε το τάγμα για επάνω, για το μέτωπο.

«Ετσι κατάφερε από δώ, κατάφερε απ' εκεί ο λοχαγός κι' επέτυχε να τον αποσπάσουν κοντά του για «άκλουθό του». Στα μεταγωγικά ήταν ο λοχαγός. Στην ξεροδιπομπή.

«Ασφάλεια, φαί, πιτό, λόγια χονδρά και καλοπέρασι. Καμιά φορά που ήταν ανάγκη να πάνε στη γραμμή τα τρόφιμα, πηγαίαν νύχτα πάντοτε.

— Με το δροσιό!... όπως έλεγαν ο Παντελής. Να μη μας κάψη ο ήλιος.

Για να μη τους παίρνει χαμπάρι ο έχθρος.

«Αν καμιά φορά γινότανε νυκτομαχία κι' ίδιος με το πυροβολικό, αυτοί τρυπώναν «στις ασφάλειες» που είχαν οι σύμμαχοι γι' αυτές τις περιστάσεις και τότε ρίχναν στο πιτσι «ως να περάσει η μπόρα».

Καμιά φορά ο Παντελής έβγαине ως την τρύπα για να ιδη τί γίνεται.

— Μη θγαίνεις έτσι, Παντελή, κι' εκτίθεις, του έλεγε ο λοχαγός, και τί θα γράψω το πατέρα σου;
— «Εννοία σου, κύρ λοχαγέ, του απαντούσε εκείνος, και για μένα να φοβάσαι μόνον όταν δεν θάχουμε κρασί.

Το θάρρος αυτό του στρατιώτη πρὸς το λοχαγό, έκανε τους άλλους τους στρατιώτες, με τη γνωστή δουλοφροσύνη του μικρού λαού, που σέρονται μπροστά σε κάθε ευνουσιμένο για να κολλήσουνε κι' αυτοί περιποιούνται, να κοιταεύουν και να θαυμάζουνε στα φαγερά κάθε του «Παντελάκη» σαλαμάρα και να τον μισούνε στα κρυφά, να τον κατη-

γορούνε ως δειλό και να λέν πως έγινε... ο λοχαγός του!...

Κι' αλήθεια είνε πως στο τέλος ο Παντελής το είχε πάρει τόσο άπα- να του, απέναντι των άλλων, που δεν λογα- ριζότανε σχεδόν ο λο- χαγός.

«Αλλά και με το δίκιο του.

Ήταν δούλος απέναν- τι του λοχαγού και συν- ταγματάρχης, υποστρά- τηγος, απέναντι των άλ- λων. Καθάλλα αυτός κι' ο λοχαγός, μοναχά, στα μεταγωγικά.

— Τον χτυπάει λιγάκι ή αβύλλια, τον δικαιο- λογοῦσε ο λοχαγός.

«Ανθυπολοχαγός, αν- θυπασπιστής, επιλοχίας, πεζοί.

— Τον Παντελάκη και τα μάτια μας!
— «Αλλά κι' ο Παντελάκης, θυσία απέναντι του λοχαγού.

Ο καφές κάθε πρωί στην ώρα του, θαρσύνος, μακλή, φρέσκος, φρεσκοκομμένος, με φριγιές και πα- μαδάκια και κανά-δυό έληξ.

Στις δέκα ο μεζές παρών, με το κρασάκι παγωμένο, ή ύλη τη ζέστη τη φριχτή.

— Γειά σου, χαρά σου, Παντελή! Ποῦ βρίσκεσαι θρέ π' πάγο;

Στις 11 το οῦζο, και πάλι με έληξες ξυδάτες, κάπαρες και άλλες λειχουδιές.

Στη 1 το φαί: Γκιουβετσάκι, που δεν τῶτραγες στην κα- λύτερη ταβέρνα στα «Εξάρχεια, σαλατίτσα κι' άγιος ή έθ- ός, ντομάτες φρέσκες-φρέσκες, γλυστρίδα, αγγουράκι κί- το.

— Μά ποῦ διάολο τις βρίσκεις αυτές, θρέ Παντελή; ρω- τούσε ο λοχαγός.

Κι' αλήθεια που τις εῦρισκε εκεί, που μοναχά ξεράγαν- ήσαν και πέτρες και τζιτζίκια θουίζαν το καταματωμένο σάν παλασά;

— Θαύματα κάνεις, μωρέ Παντελή!

— Για σένα, λοχαγέ μου, ό,τι θες!... Και θαύματα κι' κάνω!...

Τα θαύματα γινόντουσαν από τα πλαϊνά τα άγγλικά κα- μόνια, που διημερεύανε κι' αυτά εκεί κοντά, για να προ- χωρήσουν το θράδυ, χωρίς να τα βλέπη ο έχθρος. Ο Παν- τελής μεθόδισε τους σωφέρ με τα λίγα άγγλικά που ήσαν και οῦζο της Νιγρίτας εκατό θαμνών και έλεπτασού- τη Μεγάλη Βρετανία!

— «Ας εἴν' καλά, έλεγαν ή «Αλδιών κι' ο λοχαγός κα- ας θασάξη ο πόλεμος και πεντακόσια χρόνια».

Και δόσ' του περιποιήσεις του λοχαγού και δόσε τα- καμάρι απέναντι των συναδέλφων του...

— Κυβέρνα Βρεττα- νία!

Και κυβερνάει μὲν ή Βρετανία, αλλά καμ- μιά φορά κυβερνάει και το πεπρωμένο μας!

Και μιά ημέρα, θέλεις από τις πολλές του Παν- τελή περιποιήσεις, θέ- λεις γιατί είχε προχω- ρήσει ο έχθρος και ή ο- θίδες φθάναν ως τις έγ- καταστάσεις των μα- τισθεν, άρρώστησε ο λοχαγός.

Και έπειδή φοβόταν μὲν πεθάνει και χάσει ή

Βρετανία!...

— Ζήτω ή «Αλδιών! Κυβέ- να Βρετανία!...

...ο λοχαγός του!...

Κι' αλήθεια είνε πως στο τέλος ο Παντελής το είχε πάρει τόσο άπα- να του, απέναντι των άλλων, που δεν λογα- ριζότανε σχεδόν ο λο- χαγός.

«Αλλά και με το δίκιο του.

Ήταν δούλος απέναν- τι του λοχαγού και συν- ταγματάρχης, υποστρά- τηγος, απέναντι των άλ- λων. Καθάλλα αυτός κι' ο λοχαγός, μοναχά, στα μεταγωγικά.

— Τον χτυπάει λιγάκι ή αβύλλια, τον δικαιο- λογοῦσε ο λοχαγός.

«Ανθυπολοχαγός, αν- θυπασπιστής, επιλοχίας, πεζοί.

— Τον Παντελάκη και τα μάτια μας!

«Αλλά κι' ο Παντελάκης, θυσία απέναντι του λοχαγού.

Ο καφές κάθε πρωί στην ώρα του, θαρσύνος, μακλή, φρέσκος, φρεσκοκομμένος, με φριγιές και πα- μαδάκια και κανά-δυό έληξ.

Στις δέκα ο μεζές παρών, με το κρασάκι παγωμένο, ή ύλη τη ζέστη τη φριχτή.

— Γειά σου, χαρά σου, Παντελή! Ποῦ βρίσκεσαι θρέ π' πάγο;

Στις 11 το οῦζο, και πάλι με έληξες ξυδάτες, κάπαρες και άλλες λειχουδιές.

Στη 1 το φαί: Γκιουβετσάκι, που δεν τῶτραγες στην κα- λύτερη ταβέρνα στα «Εξάρχεια, σαλατίτσα κι' άγιος ή έθ- ός, ντομάτες φρέσκες-φρέσκες, γλυστρίδα, αγγουράκι κί- το.

— Μά ποῦ διάολο τις βρίσκεις αυτές, θρέ Παντελή; ρω- τούσε ο λοχαγός.

Κι' αλήθεια που τις εῦρισκε εκεί, που μοναχά ξεράγαν- ήσαν και πέτρες και τζιτζίκια θουίζαν το καταματωμένο σάν παλασά;

— Θαύματα κάνεις, μωρέ Παντελή!

— Για σένα, λοχαγέ μου, ό,τι θες!... Και θαύματα κι' κάνω!...

Τα θαύματα γινόντουσαν από τα πλαϊνά τα άγγλικά κα- μόνια, που διημερεύανε κι' αυτά εκεί κοντά, για να προ- χωρήσουν το θράδυ, χωρίς να τα βλέπη ο έχθρος. Ο Παν- τελής μεθόδισε τους σωφέρ με τα λίγα άγγλικά που ήσαν και οῦζο της Νιγρίτας εκατό θαμνών και έλεπτασού- τη Μεγάλη Βρετανία!

— «Ας εἴν' καλά, έλεγαν ή «Αλδιών κι' ο λοχαγός κα- ας θασάξη ο πόλεμος και πεντακόσια χρόνια».

Και δόσ' του περιποιήσεις του λοχαγού και δόσε τα- καμάρι απέναντι των συναδέλφων του...

— Κυβέρνα Βρεττα- νία!

Και κυβερνάει μὲν ή Βρετανία, αλλά καμ- μιά φορά κυβερνάει και το πεπρωμένο μας!

Και μιά ημέρα, θέλεις από τις πολλές του Παν- τελή περιποιήσεις, θέ- λεις γιατί είχε προχω- ρήσει ο έχθρος και ή ο- θίδες φθάναν ως τις έγ- καταστάσεις των μα- τισθεν, άρρώστησε ο λοχαγός.

Και έπειδή φοβόταν μὲν πεθάνει και χάσει ή

Βρετανία!...

— Ζήτω ή «Αλδιών! Κυβέ- να Βρετανία!...

...ο λοχαγός του!...

Κι' αλήθεια είνε πως στο τέλος ο Παντελής το είχε πάρει τόσο άπα- να του, απέναντι των άλλων, που δεν λογα- ριζότανε σχεδόν ο λο- χαγός.

«Αλλά και με το δίκιο του.

Ήταν δούλος απέναν- τι του λοχαγού και συν- ταγματάρχης, υποστρά- τηγος, απέναντι των άλ- λων. Καθάλλα αυτός κι' ο λοχαγός, μοναχά, στα μεταγωγικά.

— Τον χτυπάει λιγάκι ή αβύλλια, τον δικαιο- λογοῦσε ο λοχαγός.

«Ανθυπολοχαγός, αν- θυπασπιστής, επιλοχίας, πεζοί.

— Τον Παντελάκη και τα μάτια μας!

«Αλλά κι' ο Παντελάκης, θυσία απέναντι του λοχαγού.

Ο καφές κάθε πρωί στην ώρα του, θαρσύνος, μακλή, φρέσκος, φρεσκοκομμένος, με φριγιές και πα- μαδάκια και κανά-δυό έληξ.

Στις δέκα ο μεζές παρών, με το κρασάκι παγωμένο, ή ύλη τη ζέστη τη φριχτή.

— Γειά σου, χαρά σου, Παντελή! Ποῦ βρίσκεσαι θρέ π' πάγο;

Στις 11 το οῦζο, και πάλι με έληξες ξυδάτες, κάπαρες και άλλες λειχουδιές.

Στη 1 το φαί: Γκιουβετσάκι, που δεν τῶτραγες στην κα- λύτερη ταβέρνα στα «Εξάρχεια, σαλατίτσα κι' άγιος ή έθ- ός, ντομάτες φρέσκες-φρέσκες, γλυστρίδα, αγγουράκι κί- το.

— Μά ποῦ διάολο τις βρίσκεις αυτές, θρέ Παντελή; ρω- τούσε ο λοχαγός.

Κι' αλήθεια που τις εῦρισκε εκεί, που μοναχά ξεράγαν- ήσαν και πέτρες και τζιτζίκια θουίζαν το καταματωμένο σάν παλασά;

— Θαύματα κάνεις, μωρέ Παντελή!

— Για σένα, λοχαγέ μου, ό,τι θες!... Και θαύματα κι' κάνω!...

Τα θαύματα γινόντουσαν από τα πλαϊνά τα άγγλικά κα- μόνια, που διημερεύανε κι' αυτά εκεί κοντά, για να προ- χωρήσουν το θράδυ, χωρίς να τα βλέπη ο έχθρος. Ο Παν- τελής μεθόδισε τους σωφέρ με τα λίγα άγγλικά που ήσαν και οῦζο της Νιγρίτας εκατό θαμνών και έλεπτασού- τη Μεγάλη Βρετανία!

— «Ας εἴν' καλά, έλεγαν ή «Αλδιών κι' ο λοχαγός κα- ας θασάξη ο πόλεμος και πεντακόσια χρόνια».

Και δόσ' του περιποιήσεις του λοχαγού και δόσε τα- καμάρι απέναντι των συναδέλφων του...

— Κυβέρνα Βρεττα- νία!

Και κυβερνάει μὲν ή Βρετανία, αλλά καμ- μιά φορά κυβερνάει και το πεπρωμένο μας!

Και μιά ημέρα, θέλεις από τις πολλές του Παν- τελή περιποιήσεις, θέ- λεις γιατί είχε προχω- ρήσει ο έχθρος και ή ο- θίδες φθάναν ως τις έγ- καταστάσεις των μα- τισθεν, άρρώστησε ο λοχαγός.

Και έπειδή φοβόταν μὲν πεθάνει και χάσει ή

Βρετανία!...

— Ζήτω ή «Αλδιών! Κυβέ- να Βρετανία!...

...ο λοχαγός του!...

Κι' αλήθεια είνε πως στο τέλος ο Παντελής το είχε πάρει τόσο άπα- να του, απέναντι των άλλων, που δεν λογα- ριζότανε σχεδόν ο λο- χαγός.

«Αλλά και με το δίκιο του.

Ήταν δούλος απέναν- τι του λοχαγού και συν- ταγματάρχης, υποστρά- τηγος, απέναντι των άλ- λων. Καθάλλα αυτός κι' ο λοχαγός, μοναχά, στα μεταγωγικά.

— Τον χτυπάει λιγάκι ή αβύλλια, τον δικαιο- λογοῦσε ο λοχαγός.

«Ανθυπολοχαγός, αν- θυπασπιστής, επιλοχίας, πεζοί.

— Τον Παντελάκη και τα μάτια μας!

«Αλλά κι' ο Παντελάκης, θυσία απέναντι του λοχαγού.

Ο καφές κάθε πρωί στην ώρα του, θαρσύνος, μακλή, φρέσκος, φρεσκοκομμένος, με φριγιές και πα- μαδάκια και κανά-δυό έληξ.

Στις δέκα ο μεζές παρών, με το κρασάκι παγωμένο, ή ύλη τη ζέστη τη φριχτή.

— Γειά σου, χαρά σου, Παντελή! Ποῦ βρίσκεσαι θρέ π' πάγο;

Στις 11 το οῦζο, και πάλι με έληξες ξυδάτες, κάπαρες και άλλες λειχουδιές.

Στη 1 το φαί: Γκιουβετσάκι, που δεν τῶτραγες στην κα- λύτερη ταβέρνα στα «Εξάρχεια, σαλατίτσα κι' άγιος ή έθ- ός, ντομάτες φρέσκες-φρέσκες, γλυστρίδα, αγγουράκι κί- το.

— Μά ποῦ διάολο τις βρίσκεις αυτές, θρέ Παντελή; ρω- τούσε ο λοχαγός.

Κι' αλήθεια που τις εῦρισκε εκεί, που μοναχά ξεράγαν- ήσαν και πέτρες και τζιτζίκια θουίζαν το καταματωμένο σάν παλασά;

— Θαύματα κάνεις, μωρέ Παντελή!

— Για σένα, λοχαγέ μου, ό,τι θες!... Και θαύματα κι' κάνω!...

Τα θαύματα γινόντουσαν από τα πλαϊνά τα άγγλικά κα- μόνια, που διημερεύανε κι' αυτά εκεί κοντά, για να προ- χωρήσουν το θράδυ, χωρίς να τα βλέπη ο έχθρος. Ο Παν- τελής μεθόδισε τους σωφέρ με τα λίγα άγγλικά που ήσαν και οῦζο της Νιγρίτας εκατό θαμνών και έλεπτασού- τη Μεγάλη Βρετανία!

— «Ας εἴν' καλά, έλεγαν ή «Αλδιών κι' ο λοχαγός κα- ας θασάξη ο πόλεμος και πεντακόσια χρόνια».

Και δόσ' του περιποιήσεις του λοχαγού και δόσε τα- καμάρι απέναντι των συναδέλφων του...

— Κυβέρνα Βρεττα- νία!

Και κυβερνάει μὲν ή Βρετανία, αλλά καμ- μιά φορά κυβερνάει και το πεπρωμένο μας!

Και μιά ημέρα, θέλεις από τις πολλές του Παν- τελή περιποιήσεις, θέ- λεις γιατί είχε προχω- ρήσει ο έχθρος και ή ο- θίδες φθάναν ως τις έγ- καταστάσεις των μα- τισθεν, άρρώστησε ο λοχαγός.

Και έπειδή φοβόταν μὲν πεθάνει και χάσει ή

Βρετανία!...

— Ζήτω ή «Αλδιών! Κυβέ- να Βρετανία!...

...ο λοχαγός του!...

Κι' αλήθεια είνε πως στο τέλος ο Παντελής το είχε πάρει τόσο άπα- να του, απέναντι των άλλων, που δεν λογα- ριζότανε σχεδόν ο λο- χαγός.

«Αλλά και με το δίκιο του.

Ήταν δούλος απέναν- τι του λοχαγού και συν- ταγματάρχης, υποστρά- τηγος, απέναντι των άλ- λων. Καθάλλα αυτός κι' ο λοχαγός, μοναχά, στα μεταγωγικά.

— Τον χτυπάει λιγάκι ή αβύλλια, τον δικαιο- λογοῦσε ο λοχαγός.

«Ανθυπολοχαγός, αν- θυπασπιστής, επιλοχίας, πεζοί.

— Τον Παντελάκη και τα μάτια μας!

«Αλλά κι' ο Παντελάκης, θυσία απέναντι του λοχαγού.

Ο καφές κάθε πρωί στην ώρα του, θαρσύνος, μακλή, φρέσκος, φρεσκοκομμένος, με φριγιές και πα- μαδάκια και κανά-δυό έληξ.

Στις δέκα ο μεζές παρών, με το κρασάκι παγωμένο, ή ύλη τη ζέστη τη φριχτή.

— Γειά σου, χαρά σου, Παντελή! Ποῦ βρίσκεσαι θρέ π' πάγο;

Στις 11 το οῦζο, και πάλι με έληξες ξυδάτες, κάπαρες και άλλες λειχουδιές.

Στη 1 το φαί: Γκιουβετσάκι, που δεν τῶτραγες στην κα- λύτερη ταβέρνα στα «Εξάρχεια, σαλατίτσα κι' άγιος ή έθ- ός, ντομάτες φρέσκες-φρέσκες, γλυστρίδα, αγγουράκι κί- το.

— Μά ποῦ διάολο τις βρίσκεις αυτές, θρέ Παντελή; ρω- τούσε ο λοχαγός.

Κι' αλήθεια που τις εῦρισκε εκεί, που μοναχά ξεράγαν- ήσαν και πέτρες και τζιτζίκια θουίζαν το καταματωμένο σάν παλασά;

— Θαύματα κάνεις, μωρέ Παντελή!

— Για σένα, λοχαγέ μου, ό,τι θες!... Και θαύματα κι' κάνω!...

Τα θαύματα γινόντουσαν από τα πλαϊνά τα άγγλικά κα- μόνια, που διημερεύανε κι' αυτά εκεί κοντά, για να προ- χωρήσουν το θράδυ, χωρίς να τα βλέπη ο έχθρος. Ο Παν- τελής μεθόδισε τους σωφέρ με τα λίγα άγγλικά που ήσαν και οῦζο της Νιγρίτας εκατό θαμνών και έλεπτασού- τη Μεγάλη Βρετανία!

— «Ας εἴν' καλά, έλεγαν ή «Αλδιών κι' ο λοχαγός κα- ας θασάξη ο πόλεμος και πεντακόσια χρόνια».

Και δόσ' του περιποιήσεις του λοχαγού και δόσε τα- καμάρι απέναντι των συναδέλφων του...

— Κυβέρνα Βρεττα- νία!

Και κυβερνάει μὲν ή Βρετανία, αλλά καμ- μιά φορά κυβερνάει και το πεπρωμένο μας!

Και μιά ημέρα, θέλεις από τις πολλές του Παν- τελή περιποιήσεις, θέ- λεις γιατί είχε προχω- ρήσει ο έχθρος και ή ο- θίδες φθάναν ως τις έγ- καταστάσεις των μα- τισθεν, άρρώστησε ο λοχαγός.

Και έπειδή φοβόταν μὲν πεθάνει και χάσει ή

Βρετανία!...

— Ζήτω ή «Αλδιών! Κυβέ- να Βρετανία!...

...ο λοχαγός του!...

Κι' αλήθεια είνε πως στο τέλος ο Παντελής το είχε πάρει τόσο άπα- να του, απέναντι των άλλων, που δεν λογα- ριζότανε σχεδόν ο λο- χαγός.

«Αλλά και με το δίκιο του.

Ήταν δούλος απέναν- τι του λοχαγού και συν- ταγματάρχης, υποστρά- τηγος, απέναντι των άλ- λων. Καθάλλα αυτός κι' ο λοχαγός, μοναχά, στα μεταγωγικά.

— Τον χτυπάει λιγάκι ή αβύλλια, τον δικαιο- λογοῦσε ο λοχαγός.

«Ανθυπολοχαγός, αν- θυπασπιστής, επιλοχίας, πεζοί.

— Τον Παντελάκη και τα μάτια μας!

«Αλλά κι' ο Παντελάκης, θυσία απέναντι του λοχαγού.

Ο καφές κάθε πρωί στην ώρα του, θαρσύνος, μακλή, φρέσκος, φρεσκοκομμένος, με φριγιές και πα- μαδάκια και κανά-δυό έληξ.

Στις δέκα ο μεζές παρών, με το κρασάκι παγωμένο, ή ύλη τη ζέστη τη φριχτή.

— Γειά σου, χαρά σου, Παντελή! Ποῦ βρίσκεσαι θρέ π' πάγο;

Στις 11 το οῦζο, και πάλι με έληξες ξυδάτες, κάπαρες και άλλες λειχουδιές.

Στη 1 το φαί: Γκιουβετσάκι, που δεν τῶτραγες στην κα- λύτερη ταβ

Mica
Είδωτο δερμάτινο
ΤΟΝ ΠΟΔΟΝ
υπό Dr. W. M. Scholl
...
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ· ΟΜΟΝΟΙΑ

Κακοεχημα-
σμένα δακτύλα
ελαττώνονται με
την χρήση του
TOE-FLEX του
Dr. Scholl, το οποίο
ανταρξάται το πά-
χος και διορθώνει
την θέση του πο-
δός. Πάρε άνετον προ-
σώπων

Κορέσια
Δι' αυτήν την εποχή
και επιπλέον κατεστάνει των
πόδων το Dr. Scholl's Reducer
of Dr. Scholl's

Αδυνατά ή πνευμένα πό-
δια επιπλέον κατεστάνει των
πόδων το Dr. Scholl's Reducer
of Dr. Scholl's

**Μην παίζετε
μέ τον Ήλιο.**

Ο ήλιος είναι φάρμακο. Γι' αυτό και θέ-
λει προσοχή. Χαρείτε τον ήλιο, τώρα το
καλοκαίρι, που θα σας χαρίσει υγεία,
προφυλαχθείτε όμως από την ήλωση, τα
ήλιοκάματα και τις υπερχρωμίες. Για
ν' αποκτήσετε το ωραίο μελαψό χρώμα
της ακρογιαλιάς και γενικώς της έξοχης
χωρίς εγκαύματα, ήλιοκάματα και πυρε-
τούς, συμβουλευθείτε την **ACADEMIE**
DE BEAUTÉ MME KETTY, Αθήναι,
Ερμού 35 Τηλ. 22-088. Κρέμες και
Λοσιόν ειδικές: Για την έξοχη (το βουνό,
τ' ακρογιάλι), τα σπόρ, τις ήλιοθεραπείες
και για, θεραπεία των ήλιοκαμάτων.
ΜΗΝ ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ!

Πειστικοί
Επιστημονικοί δοκιμαί

...με διάφορα ειδικά έλαια, κρέμες, γάλατα
ωραιότητας και άλλας όλας, μας ώδηγησαν εις το συμπέρασμα ότι ο
άριστος τρόπος διατηρήσεως της νεότητας της επιδερμίδος είναι η χρη-
σιμοποίησης δύο διάφορων κρεμών τας οποίας κατόπιν επισταμένων
δοκιμών έθεσαν εις κυκλοφορίαν και συνιστώμεν θερμώς, τας κρέμας
«Aimée» διά την ήμεραν και «Aimée» διά την νύκτα. Hug. Guerlain Paris

AIMÉE • HUG. GUERLAIN • PARIS

Και τ' δικά σας Μαλλιά

θα γίνουν ώρατα, αρκεί να τα λούζετε μία φορά την εβδο-
μάδα με το γνωστό Σαμπουνά ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ (TET-NOIRE).
Κάθε φάκελλος περιέχει και το ειδικό «ΣΕΒΕΚΛΑ» που
δίνει στα μαλλιά φυσική γυαλάδα, υγεία και τα δια-
τηρεί πάντοτε φρέσκα. Δύο ειδών Σαμπουνά ΤΕΤ-
ΝΟΥΑΡ υπάρχουν: Το ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ για τα ξαν-
θά μαλλιά, το ΣΑΜΠΟΖΑΝ για τα σκούρα.

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

Όλα τα καλοκαιρινά όφασματα, εις
μεταξύ έμπριμέ και βαμβάκερα εις
παιδικήν ηλικίαν, ας το Κατά-
στημα «ΑΚΡΟΠΟΛ» και πωλεί με τας
πλέον χαμηλάς τιμάς.
Μερικά είδη με τας τιμάς των:
ΤΜΗΜΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ
Φλέρ - Κοτόν αμετάβλητα... Δρχ. 12
Μουσουλινέ... 14
Βουαζάζ μοντέρνα διπλόφαιρα... 20
Κρέπ Κλοκέ... 25
Φλέρ Ιταλιν... 14
Λινά έμπριμέ διά πλάζ Δρχ. 25-30
Λινά Ιταλιν μονόχρωμα... Δρχ. 15
ΤΜΗΜΑ ΜΕΤΑΞΕΩΤΩΝ
Κρέπ-ντε-σιν απορρορούων... Δρχ. 48
και φορεμάτων... Δρχ. 48

ΑΠΟΚΟΨΑΤΕ

το παρόν δελτίον, διότι δι' αυτού έχετε το
δικαίωμα να μαντάρετε ένα ζεύγος γυναι-
κείας κάλτσες έντελώς δωρεάν, προς διαφή-
μισιν των ηλεκτροκινήτων μηχανών μας, τας
οποίας χειρίζονται ειδικώς εξ Εύρώπης με-
τακληθείσαι τεχνήτριαι.

Ίσχύει μέχρι 15 Αυγούστου και δι' ένα
άτομον.

ΟΙΚΟΣ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΕΡΜΟΥ 11 α' ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 22-609

ΣΧΟΛΗ ΣΑΛΒΑΝΟΥ

περιλαμβανούσα τέλη...
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ
Οδ. Βίκτωρ Ουγκό...
Τηλ. 20.051
Οι νέοι κανονισμοί...
έκπαιδευτηρίου και των...
κοτροφείου αποστέλλονται...
τῷ αἰτούντι.

ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
Κ. Β. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
Λαϊκή Τέχνη Σκέρων
ΕΝ ΚΗΦΙΣΙΑ

RICIL'S
favorise la pousse et l'allonge-
ment des cils très rapidement.

Κρέμα βλεφαρίδων RICIL'S

Εάν την άπλυσιν και την πύκνωσιν των βλεφαρίδων πολύ γρή-
γορα θέλετε παντού. Αντιπροσωπεΐα και Παρακαταθήκη: Μυρο-
φάνης 1, Νικολαΐδης, Μητροπόλεως 42, Αθήναι. Εις τας έπαρχίας
έχουν επί αντικαταβολή.

Χαμαράκης
PERMANANT ΔΡΧ. 100
ΤΑΞΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛ 23 208
ΚΗΦΙΣΙΑ ΚΕΦΑΛΑΡΙ ΚΑΤΩΘΙ ΞΕΝ. ΠΑΛΛΑΣ

RICIL'S
favorise la pousse et l'allonge-
ment des cils très rapidement.

ΑΙ ΤΡΙΧΕΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ
ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
Έξαφανίζονται άμέσως χάρις εις το
άποτριχωτικό RASOLIN. Διά της τα-
κτικής δέ χρήσεως του RASOLIN αι-
ρίζαι των τριχών έξασθενούν και
σύν τῷ χρόνῳ θα άπαλλαγήτε τελεί-
ως των ένοχλητικών τριχών. Είνε
τελείως άβλαβές, δεν έρεθίζει το
δέρμα, λευκόν και άρωματισμένον.
Προϊόν των έργαστάσιων Pharma-
von G. m. b. H. Munchen Allemagne.

Γενικός Αντιπρόσωπος
Ι. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ
ΕΜΜ, ΜΤΕΝΑΚΗ 8 - ΑΘΗΝΑΙ
RASOLIN

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΤΑΠΗΤΩΝ
εὐθηνά και καλὸ γίνεται στὸ μόνον εἰδικόν
εργαστάσιον ταπήτων

Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & ΥΙΟΙ

Βιομήχανοι ταπήτων Ἀνατολῆς
ΤΗΛ. 24 697 ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 27
Ἡλεκτρικὸ ξεσκονισμὸ, πλύσιμὸ, ἐκδιωρθώσεις.
Διατήρησις κατὰ τὸ θέρος εἰς εἰδικούς
θαλάμους.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΑΪΣ

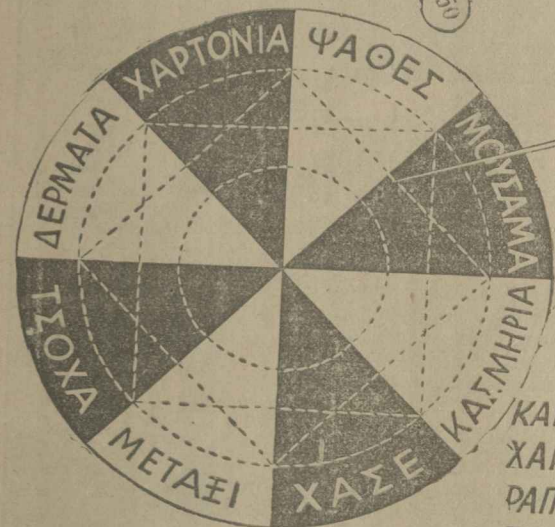
μεταχειρισθῆτε τὴν κρέμαν
SKIN FOOD

GEORGE

Θα σας προφυλάξῃ ἀπὸ τὰ ήλιοκάματα και θα σας χαρί-
σῃ τὸ τόσο επιθυμητὸ ΜΠΡΟΝΖΕ ΧΡΩΜΑ της υπαίθρου.
Διά πάσαν σχετικὴν συμβουλὴν ἀποστάθετε προσωπι-
κῶς πρὸς τὸν κ. ΖΩΡΖ, Ἀκαδημίας 5, Τηλ. 20.918.

Η ΚΛΟΣΤΗ ΚΙΘΑΡΑΣ

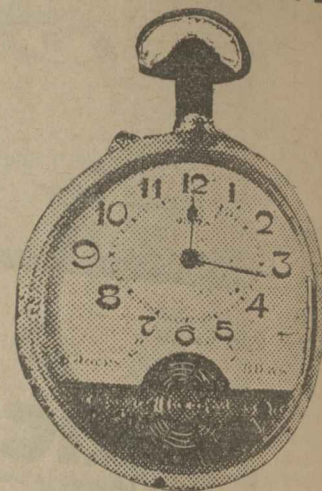
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ

ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ
ΧΑΡΙΖΕΙ ΤΟ
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΣ
ΤΟ ΜΗΝΑ.....

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΛΟΣΤΩΝ = Γ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ - ΕΡΜΙΟΥ 131 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 22-23

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

ΑΡΓΥΡΑ ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ ΟΚΤΑΜΕΡΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Εὐθιυότερα κατὰ 30ο/ο τῶν τιμῶν τῆς ἀγορᾶς Ἀθηνῶν
μόλις παρελήφθη ἡ νέα ἀποστολή, παραγγέλλετε ἑνὸς
ὥς πρὶν ἐξαντληθῶν.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΜΙΧΑΗΛ ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ

Ὁδὸς Κάνιγγος 12

ΑΘΗΝΑΙ

Μία νέα επιστημονική εφεύρεσις ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ
κοινοῦ διὰ τοῦ

“ΣΤΕΡΥΛ”

(ἀλάνθαστος τεχνικὴ συσκευή διὰ τὴν προφύλαξιν τῆς γυναικὸς ἐκ
τῶν συνεπειῶν τῶν φυλετικῶν σχέσεων).
Ἐνδιαφέρει κάθε κυρία ἀπαραιτήτως.
Ἐκατομμύρια κυρίες τὸ χρησιμοποιοῦν σὴν Ἑλλάδι.
Τὸ «ΣΤΕΡΥΛ» εἶναι εὐκολωτᾶτος χρήσεως. Τοποθετεῖται
ἐντὸς δευτερολέπτων ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ καὶ
εἰς οἰανδήποτε ὥσαν θέλησιν.

Τὸ «ΣΤΕΡΥΛ» εἶναι ΕΛΑΦΡΟΝ, ΜΑΛΑΚΟΝ, ΑΠΟΛΥΤΩΣ
ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ. Ἐξοικονομεῖ δαπάνες πολὺ μεγαλειότερες ἀπὸ τὴν
ἀξίαν του, διότι εἶναι ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ καὶ
ΑΔΑΝΘΑΣΤΟΝ. Δὲν εἶναι αἰσθητὸν κατὰ τὴν χρῆσιν. Δὲν προ-
καλεῖ οὐδεμίαν φύσεως ἐνόχλησιν. Δὲν ἐνοχλεῖ οὐδὲ κατ' ἐλάχισ-
τον τὸ αἰσθητικὸν μέρος. Πολὺ μεγάλης διαρκείας. Ἐπομένως
τὸ οἰκονομικώτερον ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΣ εἰς τὸ εἶδος του.
Διαβάστε προσεκτικὰ τὶς ὁδηγίας χρήσεως ποὺ περιέχονται
ἐντὸς ἐκάστου κυτίου.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ καλὰ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας γράψατε : ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙ-
ΑΝ «ΣΤΕΡΥΛ», Ἀθῆναι, Γαμβέττα 6, τηλέφωνον 25174, ἑσω-
κλειόντες 8 ὥρας ἡμέρας γραμματόσημον διὰ τὴν ἀπάντησιν. Διὰ προ-
φορικᾶς πληροφορίας ΜΟΝΟΝ 7-8 μ. μ.
«ΓΚΡΕΚΑ»

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Ἀθηνῶν— Πειραιῶς πρὸς
εὐκολίαν τοῦ κοινοῦ:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θεσσαίας ἀριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομικαλὴ καὶ Καλλιθέας
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδ. Συγγρού πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΕΚ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ ὁδ. Πειραιῶς 79, πλησίον Δαχτυλίου
ΒΑΘΗΣ ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ ὁδὸς Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὀμήρου 16, παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 50
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Ψαλῶν
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιοχείας 2,

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι μὲ τὸ πλησιέστερον συνοικιακὸν παράρτη-
μας ἀποφεύγετε τὰ ἐξόδα καὶ τὴν ἀργοπορίαν τῆς μεταβολῆς
εἰς τὸ κέντρον.

Το Σωτητήριο που κλείνει
μέσα του την υγεία και
ωμορφιά των δοντιών σας
και του στόματος

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ - ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ & ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ-ΖΕΑΣ 98-ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ